

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HARLEQUIN

Bestseller

2
Roman
Bir Arada

SUSAN MALLERY

Milyonda Bir - Aşk Esiri

USA TODAY bestselling author

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranney.org>

Bestseller

"Dünyaca ünlü yazarların
aşk dolu en sevilen eserleri..."

SUSAN MALLERY

Milyonda Bir

Stephanie Wynne, ölmüş olan kocasıyla yaşadığı evlilik tecrübesinden sonra çocuklarını büyütmesine destek olabilecek, sorumluluk sahibi bir adam bulma ihtimalinin milyonda bir olduğunu düşünüyordu. En iyisi hayatının kontrolünü elinde tutmasıydı ve elbette bunun da bir bedeli vardı.

Nash Harmon, mesleği nedeniyle en zor durumlarda bile kontrollü davranmak üzere eğitilmişti ve yaşadığı acı kayıptan sonra yalnız bir yaşamı seçmişti. Ancak sürpriz ailesiyle tanışmak için Gelenwood'a gelip de, Stephanie'nin pansiyonunda kalmaya başlayınca, insanların neden aile bağlarıyla birbirlerine bağlanmak istediklerini anlamaya başladı. Bu, belki de hayatının en zorlu ve en tehlikeli görevi olacaktı.

Aşk Esiri

D.J. Monroe'un işi, insanlara kendilerini korumayı öğretmekti ve işinde en iyi olmak için her şeyi yapardı. İşte bu yüzden de bir tatbikat sırasında kendisini alt etmeyi başaran askeri uzman Quinn Reynolds'un bildiği ama kendisinin bilmediği taktikleri o adamdan öğrenebilmek için tek bir şey hariç her yola başvurmaya hazırdı. Ancak sorun şuydu ki, Quinn Reynolds da o tek şeyi istiyordu. Üstelik de çok soru soruyor, çok şey hissettiriyor ve D.J.'in savunma taktiklerinin her birini tek tek yok etmeyi kolayca başarıyordu.

ISSN 2148-2063

HARLEQUIN
Bestseller

www.harlequintr.com

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul
ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin
5'nci maddesi çerçevesinde bu yayının
tutulanı unlu değildir.

HQN BS 2014/11

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <http://ranteey.org>

Fiyatı: 11,90 TL / Kibris:15,90 TL

SUSAN MALLERY

Aşk Esiri

Çeviri
Zehra Tapunç

ROMANIN KARAKTERLERİ

D.J. (Daisy Jane) Monroe

Romanın kadın kahramanı

Quinn Reynolds

Romanın erkek kahramanı

Gage Reynolds

Quinn'in erkek kardeşi

Rebecca Lucas

D.J.'in arkadaşı

Austin Lucas

Rebecca'nın kocası

Earl Haynes

Haynes kardeşlerin babası

Travis ve Kyle Haynes

Earl Haynes'in oğulları

Kevin ve Nash Harmon

Quinn'in çocukluk arkadaşları

~ BİRİNCİ BÖLÜM ~

“ONU canlı getirmeye çalış,” dedi Şerif Travis başını sallayarak.

“Canlı getireceğime söz verebilirim,” diye karşılık verdi D.J. Monroe masanın üzerindeki tüfeğini alırken. “Ama tek parça haline getirmek konusunda söz vermem çok zor.”

D.J. elindeki tüfeği karşısındaki delikanlıya attı ve kendisine de bir tüfek alarak hızla yürümeye başladı. Nasılsa on dört saat boyunca ortağı olacak olan bu delikanlı kısa sürede beklemekten hoşlanmadığını fark edecek ve adımlarını hızlandırmayı akıl edecekti. İşte ıslak zeminde gittikçe hızlanan ayak seslerini duymaya başlamıştı bile. “İsmin nedir evlat,” dedi delikanlı kendisine yettiğinde.

“Ronnie West efendim.”

D.J. dönüp ona şöyle bir baktı. Boyu bir doksan civarındaydı. Sıskaydı ve tıraş bıçağıyla tanışmamış çenesine bakılacak olursa oldukça da toydu. Kızıl saçları pırlı pırlıydı. “On sekiz var mısın Ronnie?”

“Evet efendim. Dört ay önce girdim.”

“Bir kadınla ortak çalışmayı hakaret olarak görüyor musun?”

“Hayır, efendim,” dedi Ronnie soluk mavi gözlerini kocaman açarak. “Bundan şeref duyarım. Çavuşum sizin en iyilerden biri olduğunuzu söyledi, çalışmanızı yakından izleyeceğim için acayip şanslıyım.” Birden susup başını eğdi, kızarmıştı. “Böyle argo konuştuğum için özür dilerim efendim.”

D.J. durup, delikanlıya baktı. Glenwood acil servisi, yerel askeri üs ve şerife bağlı birimler arasındaki yıllık geleneksel savaş oyunları, antrenman yapmak ve eğlenmek için iyi bir şanstı. Sabah saatleri atış talimi ve taktik planlamayla geçmişti ama bu çalışmalar umurunda bile değildi. Dört gözle beklediği şey, oyunların arama, yakalama safhasıydı. Savaş oyununun kuralı gereği ertesi sabah saat altıya kadar ortağıyla birlikte kampa, birle beş arası esir getirmesi gerekiyordu. Son iki yıldır bu bölümü kazanıyordu ve bundan büyük gurur duyuyordu.

Diğer oyuncular ise D.J.’in şansının yaver gittiğini öne sürerek, söylenip duruyorlardı. Aslında buna kendileri de inanmıyorlardı çünkü D.J.’in yanında hep deneyimsiz bir çaylak bulunuyordu.

“Birkaç temel kuralı netleştirelim Ronnie,” dedi D.J. gülerek, “İstediğin kadar argo konuşabilirsin, iştmedim ya da benim de söylemediğim bir şey bulabileceğini hiç sanmıyorum. Tamam mı?”

“Evet, efendim.”

“Güzel. Bu görevde sorumluluk bende, sen ise dinlemek, öğrenmek ve emirlerle uymak için buradasın. Ayağıma dolanırsan en hafifinden kulağını keserim. Anlaşıldı mı?”

Ronnie başını salladı.

“Sonuncu ve en önemli olan şeyse, benden en az on beş santim uzun ve yirmi kilo ağırsın. Peki, seni şu an burada yere serebileceğime dair bir kuşkun var mı?”

Ronnie’nin bakışları D.J.’in postallarında, kamuflej pantolonunda dolandıktan sonra yüzünde durakladı. “Hayır, efendim.”

“Öyleyse sorun yok.”

D.J. ekibinin karargâh olarak kullandığı çadıra girdi ve sırt çantasını aldı.

Ronnie’nin teçhizatı zaten yanındaydı.

D.J. çadırdan çıkıp, sisli öğleden sonra havasına tekrar çıkarken çantasından bir bıçak çıkarıp, postalının içine yerleştirdi. “Silahlarını kontrol et.”

Ronnie kaşlarını çattı. “Ama dolu değiller.”

“Yine de kontrol et. Her zaman kontrol etmelisin.”

“Peki, efendim.” Ronnie emre itaat ederek, her iki yanındaki tabanca ve tüfeği kontrol etti.

D.J. kepini aşağı doğru indirirken, içinden bugün hava güneşli olsa diye geçirdi. Nereyse Temmuz geliyordu. Havanın ısınmış olması gerekmez miydi?

Ormana doğru yola çıktıklar.

Ronnie, D.J.’in arkasından geliyordu ve geldiğini belli edecek her türlü sesi çıkarıyordu. Allahtan konuşkan bir tip değildi. Geçen yılki çaylak o kadar gevezeydi ki, D.J. çareyi arkadan onun boğazına bıçak dayayıp, gırtlığını kesmekle tehdit etmekte bulmuştu.

İki saat sonra düşman bölgesine girmişlerdi.

D.J. çaylağın pozisyonlarını belli etmesine engel olmak için hızlarını düşürdü. Bol gömleği nemden bedenine yapışmıştı, bundan nefret ederdi. Şapkasından da ter damlıyordu. Her neyse, güçlü olmasını sağlayan şeylerden biri de bu savaş oyunlarıydı ve sınırlarını zorlamak zorundaydı. Birden ilerde bir hareketlilik sezerek durdu ve sırt çantasını Ronnie’ye vererek, beklemesini işaret etti. Sonra da karşı tarafa geçmek için bir grup ağacın arkasından dolandı.

Adamın biri bir kütüğün üstüne oturmuş, haritasını inceliyordu.

D.J. adamın Acil Servis görevlisi olduğunu fark etti. Otuzlu yaşlarındaki görevli iri kıyım bir tipti ama pek öyle meydan okuyan bir havası yoktu. Özellikle bir dal parçasına bastı ve kalın bir ağacın arkasına gizlendi.

Adam birden ayağa fırlayıp sesin geldiği yöne döndü. Sırt çantası ve tüfeği yerdeydi. Yan tarafında tabancası vardı ama D.J. adamın tabancanın nasıl kullanılabileceğini bildiğinden bile kuşkuluydu. Adam kendisinden tarafa yürürken D.J. adamın arkasından dolandı ve onu kolundan yakalayıp, kendine doğru döndürdü sonra da bir çelmede yere devirdi. Hemen adamın üstüne atılıp silahını aldı, ileri doğru attı, sonra da bedenini çevirip iki elini arkasından bağladı. Adamın işi bitmişti.

“Tamam, evlat,” diye seslendi D.J. acemi ortasına. “Gelbilirsin.”

Ronnie ortaya çıktı. “Harikaydı,” dedi hayret içinde. “Adamın işini çok çabuk gördünüz. Geldiğinizi bile fark edemedi.”

“Şimdi ne olacak,” dedi Acil Servis görevlisi.

D.J. gülümsedi. “Sen biraz dinlen, biz diğer yemi arayacağız. Bir kişi yakalamış olarak dönerek, Ronnie’nin eğitim vaktini boşa harcayamayız değil mi?”

“Yapamazsınız. Beni burada bırakamazsınız. Yağmur başladı. Yerler ıslak,” diye sızlandı adam.

D.J. omzunu silkti. “Savaş bu.” Aslında adamın ağzını bağlamak isterdi ama bu oyunun kurallarını ihlal etmek anlamına gelirdi.

Bir saat kadar sonra, öylece dikilmiş sigara içen üç adam gördüler. Yakalanmak gibi bir endişeleri yokmuş gibi konuşup, gülüşüyorlardı.

D.J. Ronnie’e dönerek, “Kazanmak istiyorsan her şeyi yapmayı göze almalısın,” dedi ve sırt çantasını indirdi. “Düşmanı hiç beklemediği anda yakalayacaksın. Sen pozisyon alıncaya kadar bekleyeceğim. Onların doğu tarafına dolanacaksın. Ben ayak alana doğru yürüyeceğim. Dikkatleri dağıldığı anda tüfeği sırtlarına doğrultup ilerle.”

Ronnie başını salladı ama gözlerindeki tereddütlü ifadeden üç adamın birden dikkatini nasıl dağıtacağını bilemediği anlaşıyordu.

Oysa bu çocuk oynuyordu. D.J. gömleğini çıkardı. Altında yeşil bir atlet vardı ve sutyen giymemişti.

Ronnie’nin gözleri kocaman açıldı. Sonra yüzü kızardı ve bir adım geri çekilip, ağzının içinde bir şeyler geveledi.

D.J. çayağına almadan atletinin alt kısmını göğsünün hemen altına kadar çekti ve kıvrıp düğüm yaptı. Karın bölgesi açıktaydı. Pantolonunun kemerini gevşetip iyice aşağıya indirdi ve tabancasını arka cebine aldı. Sonra da şapkasını yere bırakıp saçlarının örgüsünü açtı, uzun saçlarının dalgalarını parmaklarıyla taradı.

Ronnie’nin ağzı açık kalmıştı. “Muhteşem görünüyorsunuz,” diye mırıldandı ama derhal toparlanıp, “Özür dilerim efendim. Ben... Demek istediğim...”

D.J. elini sallayarak onun sözünü kesti. “Sorun değil. Pozisyonunu al. Sana iki dakika veriyorum.” Ve tam iki dakika sonra salınarak ve kısıtarak adamlara doğru ilerlemeye başladı. “Hey beyler, dolanmaktan başım döndü,” dedi yavaşça. “Bana yardım edebilir misiniz acaba?”

Adamlar ya subay ya da mevsimlik profesyonellerdi ve elbette ormanın orta yerinde yarı çıplak bir kadınla karşılaşmayı beklemiyorlardı.

D.J. üçünün de bakışlarının göğüslerine kilitlenmesine şaşırmadı.

Adamların en yaşlısı ona doğru bir adım attı. “Ne tür bir sorunuz var hanımefendi?”

Hepsi geri zekâlı, diye düşündü D.J. tüfeklerini duvara dayamışlardı ve bir adım daha attıklarında tüfeklerine ulaşamayacakları bir mesafede olacaktı. Bir tutam saçını parmağına dolayıp oynamaya başladı. “Bu iş bana göre değil,” dedi. “Hangi takımda olduğumu bile hatırlamıyorum. Oyunlara kayıt yaptırdım çünkü sevgilim böyle istedi ama o alçak adam üç gün önce beni terk etti.” Kırpiklerini

kırıştırdı. “Üşüdüm, bitkinim ve yapayalnızım.”

Adamlar ona doğru yöneldiler.

“Olduğunuz yerde kalın! Eller yukarı.”

D.J., Ronnie’ye hakkını teslim etmesi gerektiğini düşündü. Emir verirken sesi oldukça güçlü ve kararlı çıkmıştı.

Adamlar Ronnie’ye döndüler.

Onlar dönünce de D.J. tabancasını çekip onlara doğrulttu.

Subayların ikisi küfretti, biri de gülerek, “İyi gösteriydi,” dedi.

“Teşekkür ederim,” dedi D.J.

Birkaç dakika sonra adamların üçü de bağlanmıştı.

Esir sayısı beşle sınırlıydı ve gece yarısından önce dört esir getirene ödül vardı. Düşmanı kampa en erken getiren büyük ödülü alırdı. D.J. dört esirin kendilerine en az dokuz on saate mal olacağını hesaplamıştı ama görünüşe göre epeyce şanslıydılar. Pantolonunu yukarı çekti, kemerini sıkılaştırdı, atletini çözdü, gömleğini giydi ve sırt çantasını aldı.

“Bence hiç giyinme,” dedi adamlardan biri sırtarak. “Çıplaklık sana yakışmıştı.”

“Oh, gururum okşandı,” dedi D.J. adama sırtını dönerken. Şu erkekler ne diye kadınların hep onların ilgisini çekmeye çabaladıklarını sanırlardır ki? “Şu Acil Servis elemanının nerede olduğunu hatırlıyor musun,” dedi Ronnie’ye dönerek.

“Evet efendim.”

“Pekâlâ. Bu üçünü al, diğerini de alıp karargâha götür ve bize bonus puanlarımızı verdiklerinden emin ol, sonra da buraya gelip beni bekle. Çeyrek mil uzakta olacağım,” diyen D.J. Ronnie’nin gürültülü yürüyüşünü hatırlayıp güldü. “Eminim geldiğini duyarım.”

“Peki efendim.”

D.J. yardımcısının esirleri götürüşünü izledi. Subaylar gevşek bağlanmışlardı ama kural olarak dönüş yoluna bir kez çıkıldığında işbirliği yapmaları gerekiyordu. Bir kütüğün üstüne oturdu ve çantasını yanına çekti. Sis nihayet dağılmıştı ama günbatımı yaklaşmasına rağmen havanın ısınacağı yoktu. Ateş yakmak isterdi ama bu yerini belli etmek anlamına gelirdi. İnşallah kimse yaklaşmazdı da saklanmak zorunda kalmazdı çünkü o durumda Ronnie’nin kendisini bulma ihtimali sıfırdı. Ona kampa gidip gelmesi için iki saat veriyordu. Dönüşü daha çabuk olurdu çünkü ormanın çevresinde devriye gezen ciplerden birini durdurabilirdi. Ve şayet Ronnie istediği saatte gelmezse kendi başına bir esir daha yakalayıp gece yarısından önce kampa dönerdi.

Aradan kırk beş dakika kadar geçmişti ki, D.J. bir ses işitti. Bu ayak sesi ya da çalı çıtırtısı falan değildi. Tam olarak ne olduğunu anlayamamıştı. Tetikteydi. Biri vardı. Yavaşça kütükten kaydı ve bir ağacın gövdesini siper aldı. Sırt çantasını yaprakların arasına gizledi, tabancasını kontrol etti, sonra da kimin yaklaştığını bulmak için doğruya doğru yöneldi sonra da gelenin arkasına geçmek için güneye yöneldi. Belirgin bir şey işitmiyor sadece içgüdüleriyle hareket ediyordu. Sanki

tüm doğa susmuştu. Ortalık o kadar sessizdi ki bir an yanıldığını düşünüp, tam az önce oturduğu kütüğe dönecekti ki sanki birisi tırnağını tahtaya sürtmüş gibi ürpertici bir ses duydu. Evet, biri vardı.

D.J.'in çevreyi dolaşması ve eli boş dönmesi yarım saatini almıştı. Başladığı yere dönmesine yaklaşık on metre kalmış ki birden durdu. Adamın biri doğrudan yürüyüp, sakladığı yerden sırt çantasını çıkarıyordu. Sanki başından beri çantasının orada olduğunu biliyor gibiydi. Bunu nasıl yapabiliyordu? Adamın kolunda kendisinininki gibi turuncu değil mor bant vardı. Adam çantasının içini araştırırken tam zamanı olduğuna karar vererek tüfeğini onun sırtına dayadı. "Bang, öldün," dedi yavaşça. "Şimdi ağır ağır doğrul bakalım ne de olsa hayaletler hızlı hareket etmezler değil mi?"

Adam sakın bir şekilde çantayı bıraktı ve ellerini yukarı kaldırıp teslim oldu. "Oralarda dolanıp, ne yapıyordun öyle? Yoksa tavşanlarla top mu oynuyordun?"

D.J. ne soruyu ne de adamın ses tonundaki alaycı ifadeyi beğenmişti. Birincisi son derece sessiz hareket ettiğinden emindi. İkincisi elinde silah bulunan kendisiydi yani bu adamın kendisiyle dalga geçmeye hakkı yoktu. "Ellerini yukarıda tut," dedi adamın dönüp tüfeği elinden alması ihtimaline karşı geride durarak. Adam en az bir seksen beş boyundaydı ve yapıydı. Duruşuna ve gizli hareket edebilme kabiliyetine bakılırsa da pek çok katılımcı gibi amatör biri değildi. Onu daha önce kasabada görmemişti. Muhtemelen ordu mensubuydu ya da özel kuvvetlerdendi. Yoksa hile mi yapmışlardı? Adamın kemerinin yan tarafında olması gereken tabancasını göremiyordu ve bu da endişesini arttırıyordu. Tamam, tüfeği yerde çantasının yanındaydı ama ya tabancası...

"Ne kadar süre böylece dikileceğiz?" dedi adam. "Yoksa bir sonraki bölümü unuttun mu? Beni kendine çevirmen ve bağlaman gerekiyor. Hatırlayabilecek misin yoksa tek tek mi söyleyeyim?"

"Epey ilginç birisin evlat."

"Evlat mı?" Adam güldü. "Tatlım o kadar da yaşlı bir sesin yok."

D.J. öfkelenmişti. Kadın olduğu için bu adam kendisini hafife alıyordu. Aslında adamın kışına bir tekme atmamak için kendini güç tutuyordu ama yarım bırakacağı bir işi hiç başlatmaması çok daha iyiydi. Öfkeli olabilirdi ama aptal değildi. "Seninle laf yarıştıracak değilim," dedi. "Ellerini başının üstüne koy ve diz çek."

"Ama daha şimdi kalktım," dedi adam sızlanırmış gibi. "Önce ne yapacağına karar ver de sonra bana ne yapacağımı söyle."

D.J. dişlerini sıkı. "Bakın bayım, ben..."

Adam bir çita kadar seri hareket etmişti. Bir saniye önce sırtı D.J.'e dönükken şimdi ona dönmüş, tüfeği tutan eline vurmuş ve tüfeği düşürmüş, sonra da tabancasını onun şakağına dayamıştı.

D.J.'in beyni hızla çalışıyordu. Adam kuvvetliydi, refleksleri güçlüydü, uzun boylu ve koyu renk gözlüydü. Yani iyiydi. Doğrusu çok iyiydi. Gerçi yeterince iyi olup olmadığından tam emin olamıyordu çünkü kendisini tekmelemek yerine tüfeği tekmelemişti. Annesi kızlara tekme atmaması gerektiğini öğretmiş olmalıydı.

Bütün silahlarını kullanması gerektiğini düşünerek harekete geçti ve şakağına dayalı silaha aldırmaaksızın adamın biraz önce vurduğu elinin bileğini tutarak yalandan inledi. Her ne kadar zayıf görünmekten nefret etse de kazanmak için ne gerekiyorsa yapmalıydı.

Şakağındaki silah titremedi bile ama adam bir adım yaklaşarak, “Ne oldu? Tüfeği hedeflemiştim, elini değil,” dedi.

D.J. dik dik adama baktı. “Demek hedefi tutturamadın,” dedi derin bir nefes alıp dudaklarını ısırarak. “Sanırım bileğim kırıldı.”

Adam kaşlarını çatı. “Bileğine vurmadım.”

“O ayağındaki botlarla bunu anlamam çok zor.”

Adam bir anlığına botlarına baktı.

İşte D.J.’in istediği de buydu. Adamın karnına güçlü bir tekme attı.

Adam her ne kadar nefessiz kalmış olsa da D.J.’in ayağını yakalamaya davran-
dı.

Ancak D.J onun bu hamlesini tahmin ettiğinden derhal yana kaydı.

Adamın elindeki tabanca çıktığı hızla ortadan yok olmuştu. Hızla D.J’e doğru atıldı.

D.J. kendini buna hazırlamıştı ama daha ne olduğunu bile anlayamadan kendini yerde buldu. Bir yandan adamın nasıl bir saldırıda bulunduğunu anlamaya çalışıyor, diğer yandan da nasıl olup da bir yerinin acımadığını düşünüyordu. Bu adam nasıl olup da hasmını yere düşürecek hamleyi yapıyor fakat canını acıtmıyordu ki? Kendini nasıl böylesine kontrol edebiliyordu? Dövüşmeye başladığından beri hiç bu kadar aşağılanmamıştı. Bu adam ne cüretle sırf kadın diye kendisine farklı davranıyordu ki? Adamın bir sonraki hareketinin ne olacağını anlamaya çalışarak ayağa kalkmaya çalıştı. Düşüncelerini berraklaştırmalı, kendini toplamalı ve ne olursa olsun mücadeleden vazgeçmemeliydi. Adama doğru atıldı ve o sırada adamın kolunun ileri doğru uzandığını gördü. Birden eğilip onun atağını bertaraf etti, döndü, bacağına kaldırdı ama inanamıyordu. Şimdi de kendini ıslak yaprakların üstünde kayarken bulmuştu Birden bir parıltı gözlerini kamaştırdı, adamın silah tutan eline bir tekme savurdu, silah önce havada yükselip, sonra düşüşe geçince çevik bir hareketle kaptı ve adama döndü ama yine ayağı kaydı. Tanrım, olamazdı, kaybedecekti, düşüyordu ve tam o sırada nasıl olduysa sağ elindeki tabanca ateş aldı. O şokla sert bir hareket yapınca da olanlar oldu ve tabanca adamın kafasına indi.

Ve adam yere yığıldı.

D.J. olduğu yerde kala kaldı. Buz kesmiş gibiydi. İlk anda onun öldüğünü sandı ama sonra göğsünün inip kalktığını gördü. Derin bir nefes aldı. Hazır adam kendinden geçmişken onu bağlamalıydı.

~ İKİNCİ BÖLÜM ~

QUINN gözlerini açmadan önce çamurun içinde sırt üstü yattığını ve ellerinin arkasından bağlanmış olduğunu anlamıştı. İçinden okkalı bir küfür savurdu. Bu duruma kendisinden üstün bir güç ya da taktik nedeniyle değil, sersemliğinden ötürü düşmüştü. Her neyse olan olmuştu, şimdi kendine geldiğini belli etmese iyi ederdi. Böylece bu kadın fazla ileri gittiğini düşünüp kaygılanırdı. Ancak tam bu sırada ayak bileğinde bir dokunuş hissetti ve merakına yenilerek, gözlerini açtı.

Güneş batmıştı ama kadının yere yerleştirdiği pilli feneri iyi ışık veriyordu. Quinn kadının ne diye aydınlanma riski aldığını anlayabilmiş değildi ama yine de onun ne yaptığını görebildiği için memnundu. Kadın sol ayak bileğini yokluyordu ve sonunda botunun içine saklamış olduğu bıçağı bulup aldı. Başını çevirip bakınca da belindeki bıçağın alınmış olduğunu fark etti. Kadın elini dizlerinin ve bacağının iç kısımlarında dolaştırıp, neredeyse en hassas yerine yaklaşmıştı ki gülmeye başlayarak, "Biraz sola," dedi.

D.J. başını kaldırıp ona baktı.

Quinn de ona baktı. Şapkası başında değildi ve koyu renk uzun saçlarını örmüştü. Kahverengi gözleri, biçimli bir ağzı vardı ve hafif yanık teninde birkaç çil göze çarpıyordu. Zarif ama kuvvetli bir vücut yapısı vardı. Yani oldukça ilginç bir karışımdı.

D.J. biçimli kaşlarını hafifçe kaldırarak, "Biraz sola mı dedin," diyerek elini biraz sola kaydırdı ve onun kastettiği yere bir kaç kez yavaşça vurarak, "Çoğu erkeğin aletlerini bir silah gibi gördüklerini bilirim ama doğrusu benim hiç ilgimi çekmiyor."

Quinn güldü. "Şimdi böyle söylemen normal, bağılıyım ve elindeyim."

"Bunun farkına varmana sevindim. Bağlısın ve elimdesin, hiçbir şey de bu gerçeği değiştiremez," diyen D.J. onun diğer yanına geçti ve karnından göğsüne kadar olan bölümü yokladı.

Quinn onun ellerinin bedeninde dolaşmasından hoşlanmıştı. Gerçi kadın bu işin kendisi için bir anlam ifade etmediğini göstermek istercesine çabuk hareket etmişti ama herhangi bir silah olsa keşfedecek kadar da becerikli davranmıştı. Ya da öyle davrandığını sanmıştı.

D.J. adamın ceketinin ceplerini ve astarını da kontrol ettikten sonra geriye doğru kaykılıp oturdu. "Görünüşe göre başka silahın yok," dedi.

"Gömleğimi çıkarmaya ne dersin," dedi Quinn. "Bedenime bantladığım bir bı-

çak falan olabilir.”

“Olsa da faydalanabileceğini pek sanmam. Epeyce sıkı bağlısın.”

Quinn bunun farkındaydı. Denemişti ama ipleri gevşetmeyi başaramamıştı. Kurtulmak için başka bir yol düşünmek zorundaydı. Gerçi şu an için bir yere gitmeye niyeti yoktu. Bu kadın aylardır karşılaştığı en eğlenceli şeydi. Bakışlarını önce kadının göğüslerine sonra da gözlerine çevirdi. Belli ki bu kadın kuralları biliyordu. Erkeklerin dünyasında var olacaksa onların kurallarına göre yaşamayı öğrenmişti. Tabi bu, o kuralları sevdiği anlamına gelmiyordu. Eninde sonunda onun yorgun düşeceğini biliyordu ama çok daha ilginç bir şey denemeye karar verdi. “Hile yaptın,” dedi yavaşça.

D.J. omzunu silkti. “Ben kazandım.”

“Kaza geçirmemden faydalandın.”

“Kesinlikle.” D.J. ona hafifçe yaklaştı. “Sen olsan farklı mı davranırdın?”

Quinn’in bir kazaya ihtiyacı olmazdı ama bunu ona söylemesinin manası yoktu çünkü zaten kadın bunu biliyordu.

“Seni bağlayabilmek için tek şansım buydu.”

“Haklısın.”

“Eeee, kimsin sen?”

“Senin savaş tutsağın. Beni taciz edecek misin?”

“Umutlanmaktan vazgeç. Güvendesin.”

“Lanet olsun.”

“Soruma yanıt vermedin.”

“Biliyorum.” Quinn kadının elbette kim olduğunu merak ettiğini biliyordu ama zamanı vardı. Şimdilik, soğuk havaya ve çamura rağmen çok eğleniyordu. Savaş oyunlarının sıkıcı ve meydan okumaktan uzak olacağını sanmıştı ama yanıldığına çok memnundu.

“Niçin bana kim olduğunu söylemiyorsun? İyi bir dövüşçüsün. Sadece bir kazaya kurban gittin.”

İyi bir dövüşçü mü?

Quinn gülmemek için kendini zor tuttu. Tanrım! İyi bir dövüşçüden çok daha fazlasıydı. Kendisinin karşısında bu kadının ufacık bir şansı bile olmazdı, en azından bu kadarının farkında olduğunu sanıyordu. “Bana saldıracağını anlamıştım ve neler yapabileceğini görmek istedim.”

“Yani beni deniyordun, öyle mi?”

“Daha çok oynuyordum, diyelim,” diyen Quinn, onun yüzündeki kanın çekildiğini görebiliyordu. “Quinn Reynolds,” dedi onun dikkatini başka yöne çekmek için. “Madem hakkımdan geldin artık birbirimize isimle hitap edecek duruma geldik.”

“Yani ben sorduğumda değil de kendi canın istediğinde söylüyorsun, öyle mi?”

“Onun gibi bir şey,” Quinn, onun ismini söylemeyeceğini anlayınca, konuyu değiştirdi. “Ortağın nerede?”

“Diğer dört esirimizi karargâha götürmeye gitti. O gelince seni de karargâha götürceğiz. Senin ortağın nerede?”

“Geç geldiğim için bir ortak bulamadım. Zaten yalnız çalışmayı tercih ederim.”

“Bundan eminim,” dedi D.J. eğleniyormuş gibi. “Senin gibi maço tipler hep yalnız çalışmayı yeğlerler.”

“Bu biraz önyargılı bir ifade oldu.”

“Ama doğru.”

Quinn onunla tartışmaya kalkışmadı. Karanlık gökyüzüne bakarak, “Yağmur başlayacak. Eğer beni kısa zamanda karargâha götürmeyeceksen, üstüme bir örtü falan versen.”

D.J. havaya şöyle bir bakıp, çantasından bir muşamba çıkardı ve bir ağacın altına yaydı. Sonra da gelip Quinn’i kollarının altından tutu ve muşambanın üstüne doğru sürükledi.

Kadının gücü Quinn’i epeyce etkilemişti. Yüzündeki öfkeli ifade de keyiflenmesine yol açtı. Neden öfkeliydi acaba? Ortağı geç kaldığı için mi? Yoksa esirinin kendisinden iyi olduğunu bildiği ve istediği an esaretinden kurtulacağından korktuğu için mi? “Peki, sen nesen,” diye sordu Quinn. “Asker değilsin herhalde.”

D.J. muşambanın bir ucunda bağdaş kurmuş oturuyordu. “Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Yanılıyor muyum?”

Tam bu sırada bardaktan boşanırcasına yağmur başladı ve kısa süre sonra da Quinn’in oturduğu yer küçük bir göle dönüverdi.

Quinn botlarına yağmur suları dolmasın diye çizmelerini göğsüne doğru çekti. Kadının giderek öfkелendiğini fark ediyordu. Nasıl olmuştu da şu esir aldığı adam yağmur yağacağını bilmişti? Kimdi bu herif? “İsmini söylemeyeceksen, ben de tahmin etmeye çalışırım.”

D.J. feneri muşambanın üstüne yerleştirdi. Quinn’in sözlerine aldırnamaya kararlıymış gibi görünüyordu.

“Brenda.”

Sessizlik...

“Bambi... Heater... Chloe, Annie, Sarah, Destiny, Chastity...”

“D.J.”

Quinn açılımı merak ettiyse de sormaya kalkışmadı. “Ashında tokalaşmak isterdim ama ellerim bağlı.”

D.J. güldü. “Bunu görebiliyorum.”

Demek bu kadın espri de yapabiliyordu. Bu Quinn’in hoşuna gitmişti. Oldukça kadınsı bir ambalajın içinde oldukça sert bir kadın vardı ama yeniden bedenini kurcalamasını sağlarsa gecesi iyi geçebilirdi.

D.J. saatine baktı, belli ki çaylak ortağı kısa süre içinde geri dönmeyi başaramayacaktı. Ronnie gideli dört saat kadar olmuştu, ya kaybolmuş ya da yakalanmış olmalıydı. Dikkatini tutsağına verdi. Birkaç saatli çelen arkasından bağlı bir halde

yerde yatan biri için fazlasıyla rahat görünüyordu.

Yağmur durmuştu ama hava iyice soğumuştı.

D.J. hafifçe titredi. Kampa geri dönmek istiyordu ama ortada kendisini bunu yapmaktan alıkoyan uzun boylu, oldukça güçlü ve fazlasıyla erkeksi bir engel vardı. "Sanırım kuralları biliyorsun," dedi. "Bir tutsak kaçmak için elinden gelen her şeyi yapabilir ama kendisini yakalayanla birlikte karargâha doğru yola çıktığı andan itibaren kuzu kuzu yürümek zorundadır."

Quinn başını salladı. "Bunu duymuştum ama ben hiçbir zaman kurallara uyan biri olmadım."

Zaten D.J. onun tam da böyle biri olduğunu düşünmüştü. Ronnie dönmüş olsaydı onun yardımıyla bu adamın hakkından gelirdi ama tek başına onu karargâha götürmeyi başaramazdı. Kabul etmekten nefret ediyordu ama bu adam kesinlikle elinden kaçardı. Göz ucuyla onun güçlü bedenini süzdü. Kimdi, neydi? Kendisinin bilmediği neler biliyordu? Bunları nerede öğrenmişti? Onun gibi biriyle hiç karşılaşmamıştı, ona sormak istediği milyonlarca soru vardı ama soracak değildi tabi. Birine ilgi göstermenin yanlış olduğunu çok uzun zaman önce öğrenmişti. "İşbirliği yapmayı reddedersen sabaha kadar burada çakılıp kalırsın," dedi sonunda. "Devriyeler bizi gelip alıncaya dek."

"Bence sakıncası yok. Sen birilerine beni yakaladığını bir an önce kanıtlayasın diye gecenin bir yarısında onca yolu yürümeye hiç niyetim yok. Sonuçta devriyeler geldiğinde de bunu kanıtlayabilirsin."

D.J. onun bu teslim olmuş tavırlarına hiç mi hiç güvenmiyordu. O her zaman bir planı olan adamlardandı. Şimdilik kaçmak için herhangi bir girişimde bulunmamıştı ama...

Quinn oturma pozisyonuna geçmeye çalışarak, bir ağaca yaslandı. Sonra da başıyla D.J.'in sırt çantasını işaret ederek, "Madem bütün gece buradayız, bir şeyler yemeye ne dersin?" dedi.

D.J. birden midesinin bomboş olduğunu hatırladı. Kahvaltıdan bu yana hiçbir şey yememişti. Tam sırt çantasına doğru uzanıyordu ki birden duraklayıp, ona doğru döndü. "Senin teçhizatın nerede?"

"Sakladım."

O bulana kadar kendisinininki de saklıydı ama o eliyle koymuş gibi bulmuştu. D.J. onun teçhizatını aramayı düşündüyse de sonra vazgeçti. Kendi çantasındakiler yeterdi. Çantadan dört müslî paketi, iki çikolata, bir elma ve bir şişe su çıkardı.

"Fastfood yok mu," diye sordu Quinn. "Canım kızarmış bir şeyler istedi."

"Tutsak menüsüyle idare etmek zorundasın," dedi D.J. elindekileri iki eşit parçaya ayırırken.

Quinn yiyeceklere ve suya şöyle bir baktıktan sonra omzunu silkti. "Bu asker kumanyası değil mi?"

D.J. askerlerin yanlarına verilen kumanya paketlerinden birkaç tane almıştı yanına. Herkesin sızlandığı kadar kötü bir kumanya değildi ve akşam yemeği olarak bununla yetinmeye karar vermişti. "Yani sen de askersin," dedi D.J. kendisiyle

ilgili açıklama yapmaksızın.

“Bir tür.”

“Özel Kuvvetler mi?”

“Onun gibi bir şey.”

D.J. onun neden böyle gizemli davrandığını çözememişti. Kendisini kızdırmak için mi yapıyordu yoksa işiyle ilgili bilgi vermemesi mi gerekiyordu? Yeni bir su şişesinin kapağını açtı ve kullanmakta olduğu şişeyi yarısına kadar doldurdu. Her iki şişedeki su eşitlenince de yeni şişeyi tutsağının önüne bıraktı.

Quinn hafifçe dönüp arkasında bağlanmış bileklerini göstererek, “Yiyebilmem için ipi gevşetmek ister misin?” dedi.

D.J. güldü. “Söz konusu bile olamaz.”

Quinn dik oturma pozisyonuna geçti. “O zaman senin yedirmen gerekecek,” dedi muzip bir ifadeyle.

D.J. onun duymazdan geldi. “Seni daha önce gördüğümü sanmıyorum,” dedi müslî paketini açarken. “Buradaki üste görevli değilsin, değil mi?”

“Hayır. Bölgeye yeni geldim, erkek kardeşimle buluşacağım.”

D.J. müslîyi küçük parçalara ayırdı ve bir parçayı Quinn’in ağzına uzattı.

Quinn ağzını açıp bekledi. Sonra da göz kırparak, “Bu durumdan şikâyetçi olduğumu söyleyemem,” dedi.

D.J. yine duymamış gibi yaptı. “Bölgeye nereden geldin?”

“Orta Doğu’dan.”

D.J. onun kendisiyle ilgili fazla bir bilgi vermeyeceğini anlamıştı. Ağzındaki nin bitmesini bekledikten sonra bir parça daha verdi.

“Peki ya sen, sen Glenwood’ta mı yaşıyorsun?”

“Evet.”

“Ne iş yapıyorsun?”

D.J. durakladı. Kişisel bilgiler verme âdeti değildi. Sonunda omzunu silkti. Bir iki bilgi vermesinin sakıncası olmazdı. “Bir tür uzmanım,” dedi. “Okullarda çocuklara güvenlik konusunda dersler veriyorum. Kadınlara da temel savunma kursları veriyorum. Ayrıca birkaç devlet organizasyonunda ve özel firmada görev yapıyorum. Çocukların bazı tehlikelerden korunmayı öğrenmeleri için benden faydalanıyorlar.”

“Aile içi kaçırılma falan gibi mi?”

“Bazen.” Aile içi kaçırılma, anne babadan birinin çocuğun velayetini almadığı halde çocuğu yanında alıkoymaya kalkması anlamına gelirdi. “Bazen de öç alma duygusuyla ya da fidye için çocuk kaçırma durumları olabiliyor.” D.J. birden durakladı. Az önceki sözleri bu adamı etkilemek amacıyla söylediğini fark etmişti ve bu sersemce bir hareketti. Bu adamın hakkında ne düşüneceğinin ne anlamı vardı ki? Son müslî parçasını da onun ağzına bıraktıktan sonra kendi paketini açtı.

“Bir Bay D.J. var mı,” diye sordu Quinn.

“Hayır.”

“Hayır mı? Peki, hiç oldu mu?”

“Hayır.”

“Neden? Senin gibi güzel bir kadının çoktan evlenmesi gerekirdi.”

D.J. güldü. “Evlenmek gibi bir niyetim hiç olmadı. Evlilik erkeklerin ihtiyaçlarını karşılamak için icat edilmiş bir kurum. Böylece kendileri için bir hizmetçiye ve çocukları için de bir dadiya sahip oluyorlar. Kadınlar da hem boğaz tokluğuna bu işleri yapıyorlar hem de çalışıp para kazanıyorlar. Yani evlilik erkekler için çok avantajlı, peki ya kadınlar ne elde ediyorlar?”

“Güvenlik.”

“Tabi ya. Bunu sığınma evlerindeki kadınlara anlatsana. Sevgili kocaları tarafından şiddet görmüş o kadınlara.”

“Bu konu üzerinde epeyce düşünmüş gibisin.”

“Çok fazla düşünmeye gerek yok,” diyen D.J. müslisini bitirdi ve ikinci bir paket açtı.

“Yani erkeklerle ilişkilerinin onları bağlamaktan öteye geçmediğini mi söylüyorsun?”

D.J. ona doğru eğildi. “Normalde onları kafese kapatıyorum.”

Quinn koyu renk bakışlarını onun gözlerine dikti. “Peki, onlar ne yapıyorlar, karşına dikilecek cesareti gösteren oluyor mu?”

“Deli gibi kaçmaya çalışıyorlar. Erkekler yumuşak başlı, güvenilir kadınlardan hoşlanıyorlar.”

“Sen de yumuşak olabilirsin.”

“Tam adamını buldun. Ben dikenli bir gülüm.”

“Sonuç olarak bir kadınsın. Postalların ve birkaç güzel hamlen bu gerçeği değiştirmez.”

“Hamlelerim için güzel sözcüğü yetersiz kalır ve birkaç taneyle de sınırlanamaz,” diyen D.J. bir müsli parçasını onun ağzına uzattı.

Quinn onun parmağının dudağına temas ettiğini fark etti.

D.J. midesinde bir kısılma hissetti. Tanrı aşkına neler oluyordu? Normalde erkeklere karşı böyle tepkiler vermesi vaki değildi. Gerçi bazı erkekleri severdi ama hiç birine güvenmezdi. İyice huzursuz olmuştu ama belli etmeye hiç niyeti yoktu. Müslinin kalan parçalarını da ona yedirdi ama bir temas olmaması içinde oldukça dikkatli davrandı. Neler oluyordu? Quinn tanıdığı diğer adamlara benzemiyordu. Bağlandığı için telaşa düşmemişti. Kusursuz bir dövüşçüydü, muhtemelen Özel Kuvvetlerdendi ve yine muhtemelen deniz aşırı bölgelerde görev yapıyordu. Ayrıca uzun boylu, esmer ve yakışıklıydı.

Ve birden kendisine neler olduğunu anlayarak rahatladı. Quinn Reynolds, Haynes kardeşleri hatırlatıyordu. Onlar da aynı fiziksel özelliklere, ten rengine ve yüz hatlarına sahiptilerdi. Glenwood’a geldiğinde ilk olarak Şerif Travis Haynes’le tanışmıştı. Sonra da Kyle Haynes’i tanımıştı. Zaman içinde de diğer iki kardeşle tanışıklığı olmuştu.

Haynes ailesi iyi insanlardı. Onlar D.J.’in güvendiği nadir insanlardandı ve Quinn de onlara çok benzeyordu. Sorununu çözmenin verdiği rahatlıkla gevşeyerek

Quinn'e çikolatasını yedirdi, sonra da kendisinininkini yedi. Sonra da bir elma alıp ikiye böldü ve dilimledi.

"Ortağının geleceğini pek sanmıyorum," dedi Quinn.

D.J. saatine baktı ve başını sallayarak Quinn'i onayladı. "Ronnie biraz toydu," dedi. "Ya kayboldu ya da yakalandı."

"Onu bir yerlere bağlayıp unutmadığından emin misin?"

D.J. güldü. "O benim ortağım, onu incitmem söz konusu bile olamaz. Sadece biraz tehdit ettim o kadar."

"Korktu mu peki?"

"Daha on sekizinde ama emre itaat etmeyi biliyor. İlk birkaç saatte dört tutsağımız oldu. Üçü de ordudandı."

"Nasıl yaptınız?"

D.J. nasıl yaptıklarını anlattı.

Quinn başını salladı. "Kazanmak için her şeyi yapar mısın?"

"Kontrolün bende olması için her şeyi yaparım. Arada fark var."

Quinn onun eline baktı. "Yani bileğine tekme falan atmamıştım, numara yaptın, öyle değil mi?"

"Elbette."

"Buna saygı duyabilirim."

"Canımı yakmadan beni yere sermeyi nasıl başardın? Hiçbir şey hissetmedim," dedi D.J. merakına yenilerek.

"Kadınlara vurmam."

D.J. onun kusursuz tekniği sayesinde herkesi yere serebileceğinden emindi.

"Kadın olmak sana bazı avantajlar sağlayabilir," diye devam etti Quinn. "Erkekler, kadınların kuvvetli olabileceğini tahmin edemezler. Hiç kadın olmanın dezavantajını yaşadın mı? Yani demek istediğim istemediğin bir şey vermen gerekti mi?"

"Hayır, böyle bir şey yaşamadım ama bir işe kalkışırken her türlü sonuca da hazırlıklıyım."

"Peki, işe duygularının karıştığı oldu mu?"

"Hayır."

"Bence casusluk yapabiliirdin."

"Belki ama bu tür bir iş istemediğim bazı zafiyetleri gerektirebilirdi."

"Belki ama her işin zafiyetleri vardır. Kazanmak için her şeyi mubah gören sen değil misin?"

"Kontrolü elimde bulundurmak şartıyla," dedi D.J. "Peki ya sen? Sen hiç casusluk yaptın mı?"

"Bazen ama çoğunlukla bir yerlere sinip insanların bulunmamaları gereken yerlerden ortaya çıkmalarını beklerim."

D.J. onun işini basitleştirerek anlattığının farkındaydı ve sormak istediği bir sürü soru vardı, ancak yanıtlayacağından kuşkuluydu. Saatini kontrol etti. On biri geçmişti.

"Bütün gece ormanda kalmanın senin için bir sakıncası var mı?" dedi Quinn. D.J. soruyla karşılık verdi. "Senin için?"

"Sanırım var." Quinn muşambanın üzerine uzanmak için biraz kıvıldandı. "Şayet beni ormanın ortasında, yağmur altında tutacaksan, en azından yanıma sokulup ısınmamı sağlayabilirsin."

"Hiç öyle bir niyetim yok."

"İçindeki kadına da sor bakalım, o ne diyor?"

D.J. tam yeniden itiraz edecekti ki, onun haklı olduğunu düşündü. Hava çok soğuktu ve ısınmazsa uyuması mümkün değildi ama tutsağı olan bir adamın yanına uzanması da mümkün değildi.

"Ne o, utandın mı yoksa?"

D.J. yine onun sözlerini duymazdan geldi. O kadar da deneyimsiz değildi. Birkaç kişiyle yatmıştı ama hiç biriyle de geceyi birlikte geçirmemiş onların yanında uyumamıştı. Ancak Quinn sevdiği adamlardan biri değildi, o tutsağıydı ve bu da dinamikleri değiştiriyordu. Ona doğru sokulunca, onun iri bedeninden yayılan ısıyı hissetti.

"Bir yastık hiç fena olmazdı," dedi Quinn.

"Pekâlâ." D.J. çantasını açıp, onun başının altına bir yastık yerleştirdi.

Quinn gülümseyerek ona baktı. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Şimdi uyu." D.J. feneri kapatmak için uzandı.

"Uyuyamam çünkü kollarım ağrıyor."

D.J. kızgın bir ifadeyle onun yüzüne baktı. Yüzleri birbirlerinininkine çok yakındı. Onun hafifçe belirginleşmiş sakalını ve upuzun kirpiklerini görebiliyordu. "Seni çözmem," dedi. "Ancak uslu duracağına söz verirsen seni kampa geri götürrebilirim."

"Hiç uslu duramam."

"Nedense hiç şaşırmadım." D.J. fenerin düğmesine basıp kapattı. Sonra da başını eğince onun omzuna yaslanmak zorunda kaldığını fark etti. Ne oluyordu, Quinn de kendisine mi sokulmuştu? Kendi güvenliği için uzaklaşması gerekiyordu ama onun korktuğunu düşünmesini de istemiyordu. Tanrı aşkına adam bağlıydı, ne yapabilirdi ki? Güvendeydi. Soluklarını düzene sokmaya odaklandı. Onun erkeksi kokusunu almaya ve gevşemeye başlamıştı.

"Çok hoş," diye mırıldandı Quinn. "Peki, iyi geceler öpücüğü yok mu?"

D.J.'in gözleri fal taşı gibi açıldı. İyi geceler öpücüğü mü? "Hayır."

Quinn güldü.

D.J. onun kendisini kızdırmaya çalıştığını düşündü. "Oh, nefesini boşuna tüketmesen iyi edersin."

"Sen de istiyorsun ama gerginsin. Tamam, seni anlıyorum. Aklını başından alacak kadar güçlü ve yakışıklı bir adamım ama bu kadar da gerilmene gerek yok. Sana nazik davranırım."

"Boşuna uğraşıyorsun," dedi D.J. sakın olmaya çalışarak. Belli ki adamın güven sorunu yoktu. Peki, ya kendisine ne demeydi? Öpücük lafını duymaz

neredeyse aklını kaçıırıyordu.

“Bence ayağına kadar gelmiş bir fırsatı tepiyorsun,” diye mırıldandı Quinn. “Biliyorsun, beni çözmene bile gerek yok. Benden istediğin gibi faydalanabilirsin. Benim açımdan sakıncası yok.”

“Kes sesini ve uyu.”

Quinn içini çekti. “Sadece tek bir öpücük.”

“Hayır.”

“Dilimizin işe karışması bile gerekmez.”

“Oh, bunu belirttiğin için teşekkür ederim.”

“Haydi ama. Sen de istiyorsun. Hem kaç dakikamızı alacak ki? Sonra da mışıl mışıl uyuruz.”

D.J. onun sözlerinin ne denli çılgınca olduğunu düşünürken el yordamıyla uzanıp feneri buldu ve düğmesine bastı. “Sinirlerimi bozuyorsun,” dedi gülmeme-ye çalışarak. Tanrım! Bu adam fazlasıyla iri yarı ve tehlikeliydi. Muhtemelen öldürmek için eğitilmişti ama komikti de. Bu adam da tuhaf olan bir şeyler vardı ama ne olduğunu bir türlü çıkaramıyordu. Derin bir iç geçirdi. “Sonra hemen uyuyacağına ve başka bir şey istemeyeceğine söz ver.”

“Tamam, söz veriyorum.”

D.J. ona doğru eğildi. Huzurlu bir uykuya tek bir öpücük verecekti ve sonra bu adamın ağzı kapanacaktı. Bu hiç bir anlamı olmayan bir öpücük olacaktı. Eğildi ve dudaklarını onun dudaklarına dokundurdu. Tanrım, karnında yine o kasılma olmuştu, üstelik de çok güçlüydü ve tam bu adamın saldırgan bir karşılık vermesini bekliyordu ki hiç kımıldamadığını görünce şaşırıldı. Onun nefes aldığından bile emin olamıyordu. Dudaklarını onun dudaklarına bastırmaya devam etti. Tamam, öpücüğünü derinleştirmeye çalışmıyordu ama bitirmeye de niyeti yok gibiydi. Dudakları alev alev yanmaya vücudu gevşemeye başlamıştı. Birden paniğe kapıldı. Yoksa bu hoşuna mı gitmişti? Tanrım! Arzu, ihtiyaç bunlar çok tehlikeli hislerdi. Bu çok riskliydi. Hayatını bu tür şeyleri öğrenerek geçirmişti. Yavaşça öpüşmeyi kesti ve gözlerini açtı. Quinn gülümseyerek kendisine bakıyordu ama bu öyle zafer kazanmış bir edayla yapılan bir gülümseme değildi. Sanki sadece özel bir şey paylaştıklarını anlaticasına bir gülümseme idi.

D.J. muşambanın üstünde doğrulup oturdu. Hayır, özel bir şey paylaşmış falan değillerdi. Sadece öpüşmüşlerdi. Ne vardı bunda? İnsanlar sürekli öpüşüyorlardı zaten. Üstelik Quinn işe karışmamıştı bile. Sadece kendisi onu öpmüştü ve bu konuyu bir daha düşünecek de değildi.

~ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

QUINN güneş doğmadan uyandı ve kocaman askeri tenteyi görür görmez bir gece önce olanları hatırladı. Şişme yatak gecenin ilk yarısını geçirdiği o muşambadan çok daha rahattı ama o zaman da yanında bir uyku arkadaşı vardı. Ve güzel bir kadınla yatmayı hiçbir rahat yatağa değişmezdi. Kendi kendine gülümsedi. D.J. uyanıp da tutsağını yanında göremeyince sinirinden tınaklarını yemiş olmalıydı ve onun bu halini göremediği için üzgündü. Neyse ki D.J. karargâha dönecekti ve kaçmayı nasıl başardığını öğrenmek isteyecekti. Kestiği ipleri düzgünce onun yanına bırakmıştı, görmemiş olması mümkün değildi. Mesajı son derece açıktı; bir bıçağı vardı ve D.J. onca yoklamaya rağmen o bıçağı bulamamıştı.

Quinn on beş dakika sonra karargâhta oturmuş kahvesini yudumluyordu ve önüne gazetesini yaymış olmasına rağmen okumuyordu çünkü gözü girişteydi. İçeriye her an öfkeyle dalacak uzun boylu, biçimli vücutlu bir kadını bekliyordu. Mutlaka gelecekti ve bir açıklama isteyecekti. Elbette misilleme yapma ihtimali oldukça yüksekti. Ancak beklentisinin aksine içeriye erkek kardeşi girdi.

Gage etrafa bakındı ve Quinn'i görünce hemen yanına gelerek, "Başarmışsın," dedi gülerек.

Quinn ayağa kalktı, tokalaştılar ve birbirlerine sarıldılar. Birbirlerini tebrik etmelerinin ardından Quinn, Gage'in yanındaki adama baktı.

"Seni Travis Haynes'le tanıştırayım," dedi Gage. "Kendisi Glenwood şerifidir."

Quinn şerifle tokalaşırken adamda tanıdık bir şeyler dikkatini çekti oysa Travis Haynes'le daha önce hiç tanışmadığından kesinlikle emindi. Gördüğü bir yüzü asla unutmazdı ama zihninin derinliklerinde bir şey vardı sanki bir anı gibi bir şey.

Travis karşısındaki adamı tuhaf bir ifadeyle süzdükten sonra başını sallayarak, "Lanet olsun," diye söylendi. "Bunu oturarak konuşaş sanırım daha iyi olacak."

Quinn adamın ne demek istediğini merak ettiyse de fazla aldırmadı ve iskemlesine oturdu.

Gage kardeşinin karşısına oturdu.

Travis Haynes de aralarına oturdu.

"Nasıl gidiyor?" dedi Gage.

Quinn kahvesinden bir yudum aldı. "Söyleyecek bir şeyin var gibisin, hadi söyle," dedi.

Gage başını salladı. "Den sadecce..."

Travis, “Ben gitmeliyim,” dedi. “İkiniz aranızda konuştuktan sonra tekrar bir araya gelebiliriz.”

“Hayır.” Gage onun kolunu tuttu. “Kal. Bu seni de ilgilendiriyor. Ayrıca Quinn’in bazı soruları olabilir ve bunlara en iyi sen yanıt verebilirsin.” Sonra Quinn’e döndü. “Böyle esrarengiz konuştuğum için özür dilerim. Sana bir mesajla ya da mektupla açıklamak istemedim. Buraya geldiğin için teşekkür ederim.”

Quinn omzunu silkti. İşi bazen aylarca ailesiyle haberleşememesine sebep olurdu. Ailesinin kendisine ulaşmalarının tek yolu özel bir numaraya mesaj bırakmak ve aramasını beklemeleriydi. Bazen kendisinden haber almaları haftalar hatta aylar sürebilirdi. Gage ilk mesajı yollayalı neredeyse iki ay olmuştu ve ikinci mesajın yani Glenwood’a gelmesinin istendiği mesajı ise tam Birleşik Devletlere döndüğü zaman almıştı.

“Annemle konuştun mu,” diye sordu Gage.

“Birkaç gün önce,” diye karşılık verdi Quinn. “Her şeyin yolunda olduğunu söylemişti.” Yoksa annesi kendisinden bir şeyler mi saklamıştı? Hasta falan mıydı?

Gage kardeşinin ne düşündüğünü hemen anlayarak, “Annem iyi,” dedi. “Sadece sana herhangi bir şeyden söz etti mi diye merak etmiştim.” Arkasına yaslandı. “Tanrım, bu düşündüğümünden daha zormuş.”

“Çıkar şu baklayı ağzından,” dedi Quinn.

“Pekâlâ,” dedi Gage bakışlarını Quinn’in gözlerine dikerek. “Ralph Reynolds, bizim biyolojik babamız değilmiş.”

Quinn şaşırmıştı. Bu hiç de beklediği bir şey değildi. Kimse beklemezdi.

Gage devam etti. “Çocuğu olmuyormuş ve ikisi annemin başka bir adamdan hamile kalması konusunda anlaşmışlar.”

Quinn kardeşine çıldırmış olabilir mi gibi bakıyordu.

“Annemin Dallas’ta tanıştığı biriymiş. İsmi Earl Haynes ve Travis de onun oğullarından biri. Bu da onun bizim kardeşimiz olduğu anlamına geliyor.” Gage gülümsedi. “Aslına bakarsan birkaç kardeşimiz daha var. Earl Haynes’in birçok oğlu var.”

Quinn söylenenleri anlamaya çalışıyordu. Ralph Reynolds biyolojik babaları değildi ve Travis Haynes gibi başka kardeşleri de vardı, öyle mi? Birden gözlerinin önünde hiç de hoş olmayan birkaç hatıra canlandı. Birinde babası çekip gidiyordu, diğerinde hiçbir zaman yeterince iyi olmadığını söylüyordu, bir başkasında ise hiçbir zaman Gage’le aşık atamayacağı söyliyordu. Yani bunları yapan babası değil miydi? Bu mümkün olabilir miydi?

“Ben de kabullenene kadar çok güçlük çektim,” dedi Gage yavaşça.

Quinn’in bundan şüphesi yoktu. Gage ve babası birbirlerine oldukça bağlıydılar. Kendisi Possum Landing’ten ayrılmayı sabırsızlıkla beklerken, Gage babasının yanında kalmış ve hayatını orada kurmuştu. O kasabadaki beşinci kuşak Reynolds olmakla hep gurur duymuştu ve sonunda kasabanın şerifi olmuştu. “Emin misin?”

Gage başını salladı. “Annem söyledi. O yıllarda kısırlık tedavisi için oldukça kısıtlı imkânlar varmış ve bizzat kendileri de o pahalı tedavileri yaptırarak kadar para-

ları yokmuş. Sorun Ralph'deymiş ve annemize kendisine benzeyen birini bulmasını ve hamile kalmasını söylemiş."

Quinn birden bütün bedeninin kasıldığını hissetti. "Bu korkunç bir çözüm."

"Annemin de hoşuna gitmemiş," dedi Gage. "Ama sonunda aklına yatmış olacak ki, Dallas'a gitmiş ve orada Earl Haynes'la tanışmış. Earl Haynes bir kongreye katılmak için oradaymış."

"Ve dokuz ay sonra sen doğmuşsun..."

"Evet." Gage başını salladı. "Ralph yeni doğan oğluyla son derece mutluymuş, herkes de onun çocuğun gerçek babası olduğunu sanıyormuş. Kısacası her şey yolundaymış."

"Ta ki ben doğuncaya dek," dedi Quinn. Babası olduğunu sandığı adam tarafından istenmediğini anlayalı çok uzun zaman olmuştu.

"Ertesi yıl annem yine Dallas'a gitmiş ve bu kez de sana hamile kalmış. Yani bizim açımızdan değişen bir şey yok. Biz kardeşiz," dedi Gage gülümseyerek.

"Kahretsin, ben de birkaç saniye önce nihayet senden kurtulduğumu düşünmeye başlamıştım."

Gage kardeşinin koluna yalandan bir yumruk attı. "Hiç şansın yok. Hâlâ senden büyük, hâlâ senden yakışıklı ve hâlâ senin kardeşimim."

Quinn, "Evet doğru," dedi gülerek ve Travis'e döndü. "Demek sen de bir şerifsin."

"Kanun adamı olmak genlerimizde var. Ben şerifim, kardeşim Kyle şerif yardımcısı. Craig, Fern Hill Polis Teşkilatı'nda çalışıyor. Üvey kardeşim Hannah bir hareket memuru, Jordan ise ailenin yüz karasıdır. O sadece bir itfaiyeci," dedi Travis.

"Ben şerifim, sen kendi yöntemlerinle dünyanın düzenini sağlamaya çalışıyorsun. Yani bütün bunlar genlerimizden mi geliyormuş?" dedi Gage hayretle.

"Ben pek öyle kaderci bir tip değilimdir," dedi Quinn.

"Çünkü daha bilmediğin birkaç şey var," dedi Gage, Quinn'in kahve fincanını ona doğru iterken. "Biraz daha iç. İhtiyacın olacak."

"Neden?"

"Şey, görünüşe göre bizim Earl Haynes sadece bizim annelerimizle yatmakla kalmamış. Aynı zamanda..."

Kapıdaki bir koşuşturma Gage'in sözlerinin bölünmesine yol açtı.

Quinn başını o tarafa çevirince, D.J.'in hızla çadıra girdiğini gördü.

D.J.'in bakışları Quinn'i bulana dek çadırın içini taradı, onun görür görmez de hızla ona doğru ilerlemeye başladı. Adeta burnundan soluyordu. Yeşil ve haki rengi giysileri, uzun koyu renk saçları ve bir elinde tuttuğu tüfeğiyle inanılmaz derecede etkileyici bir kadın savaşçı gibiydi. Quinn'in yanına ulaşmasıyla elindeki kesilmiş ipleri masaya fırlatması bir oldu. "Bunu nasıl yaptın?" Gözlerinden adeta ateşler saçılıyordu.

Quinn sakın bir şekilde kahvesini yudumladı ve bacağıyla iskemlelerden birini iterek, "Otursana, dedi sakince.

“Sana bir soru sordum.”

“Duydum.” Quinn bakışlarını onun gözlerine dikti ve konuşmasını bekledi. Gülmemek için kendini zor tutuyordu. Şu an onu nefesini kesene dek istiyordu ama tabi yapamazdı. Sadece bekledi.

Sonunda Travis ayağa kalktı ve D.J.’yi omuzlarından tutup, iskemleye oturttu. “Biraz dinlen,” dedi. “Sana kahve getireyim.”

“Teşekkür ederim,” dedi D.J. sert bir şekilde.

Travis bir fincan kahve alıp geldi ve D.J.’in önüne bıraktı. “Anladığım kadarıyla Quinn’le tanışmışsın. Bu da kardeşi Gage.”

D.J. dönüp Gage’e baktı ve hafifçe başını salladı, sonra Quinn’e döndü. “Cevap istiyorum.”

Quinn saatine baktı. “Daha çabuk geleceğini sanmıştım. Uyuyakalmış olmalısın ama geçirdiğimiz geceden sonra yorgun düşmene şaşmamak lazım.”

D.J. oturduğu yerden doğruldu.

Tam bu sırada Travis bir kahkaha atarak, “Hiç sanmıyorum,” dedi. “Öyle bir şeye kalkışmış olsan D.J. seni çiğ çiğ yerdi.”

Quinn kaşlarını kaldırdı. “Ben olsam o kadar emin olmazdım.”

D.J. dikkatle ona bakıyordu. Genel olarak bulunduğu ortamın huzurunu kaçırmaya meyilli biri değildi ama bu Quinn denen adam gerçekten de haddini aşmıştı. Onun sakın bir şekilde kahve içişini öfkeyle izledi. Adam dinlenmiş, düşünmüş ve kesinlikle keyifli bir hali vardı. Oysa kendisi yorgun ve leş gibiydi, en kötüsü de tutsağını elinden kaçırmıştı ve onun bunu nasıl başardığını öğrenmek istiyor, dahası bunu ona ödetmek istiyordu. Tanrım! Bu adamla öpüşmeye ikna olduğuna inanamıyordu ve en beteri de onu öpmek hoşuna gitmişti.

“Siz ikiniz nasıl tanıştınız,” diye sordu Gage.

“Savaş oyunları sırasında D.J. bana saldırdı,” dedi Quinn.

Quinn’le aynı yaşta ve aynı vücut yapısına sahip olan Gage şaşkınlıkla kardeşine baktı. “Şaka yapıyor olmalısın.”

“Hayır.”

Gage şaşkınlıkla D.J.’i süzdü.

D.J. onun şaşkınlığının nedenini anlayabiliyordu. Zaten her ne kadar Quinn’i esir almayı başardığını sanmışsa da gece boyunca her şeyi kontrol altında tutan o olmuştu. Yani o, sadece kendisi için uygun olduğu süre boyunca tutsak rolü yapmış sonra da çekip gitmişti. Onun neden böyle bir şey yaptığını çok merak ediyordu. Aslında onun bilip de kendisinin bilmediği her şeyi çok merak ediyordu ama bunları ona nasıl soracaktı? Kahvesini getirdiği için teşekkür etmek üzere Travis’e döndü ve birden onun Quinn ve Gage’e olan benzerliğini fark etti. Bu üç erkeğinde fiziksel özellikleri ve ten renkleri aynıydı. Koyu renk gözlerinin şekilleri bile aynıydı. “Neler oluyor burada,” dedi. “Yoksa Haynes ailesine benzeyenler yarışması falan mı yapılıyor?”

D.J. çadırda oturduğu sırada Travis’in önüne bir fincan kahve koydu. “Bu fincan hakkında oldukça

ilginç şeyler öğrenmişti ama anlatılanların içinde en çok Quinn'in çocukluğuyla ilgili bölüm ilgisini çekmişti. Teksas'ın, Possum Landing kasabasında doğmuş bir gencin oradan ayrılıp son derece başarılı bir özel harekâtçıya dönüşmesi son derece ilginçti.

Uzun boylu, zayıf, ter içinde kalmış, kızıl saçlı bir genç maslarına geldiğinde D.J. henüz kahvaltısını bitirmemişti. D.J. ona şöyle bir bakıp içini çekti. "Yakalandın mı yoksa kayıp mı oldun Ronnie?"

Delikanlı kızardı. "İkisi de efendim."

"Sanırım önce kayboldun."

Ronnie başını salladı. "Evet efendim. Yanınıza döneemediğim için özür dileirim."

D.J. on sekiz yaşındaki delikanlıyı bir süre süzdü. Çocukcağız olanlardan dolayı yeterince berbat bir haldeydi, bir de kendisinin herkesin içinde onun onurunu kırmasına gerek yoktu. "Böyle hatalar olabilir, hadi kendine yiyecek bir şeyler ve kahve al."

Ronnie şaşkınlıkla D.J.'in yüzüne bakıyordu. "Ama efendim..."

D.J. hafifçe gülümsedi. "Kulaklarını kesmeyeceğim Ronnie. Kahvaltını yap."

Delikanlı, "Peki efendim. Hemen," diyerek masadan uzaklaştı.

D.J. Travis ve kardeşi Kyle'm gülerek kendisine baktıklarını görünce, "Sakın başlamayın," dedi.

"Böyle yumuşak tavırlar pek sana göre değil de," dedi Travis.

"Çocuk epey uğraştı ama başaramadı, olur böyle şeyler."

"Sana hayranlıkla bakıyordu," dedi Kyle.

"Ya tabii. Rüyasında da yıldız olup parlamam artık," dedi D.J. alaycı bir tavırla ve bir parça yumurta alıp ağzına attı.

Tam bu sırada Haynes kardeşlerden Craig ve Jordan da geldiler ve birer iskemle çekip oturdular. Bir de Kevin ve Nash Hormon vardı. Onlar da Haynes kardeşlerle aynı babadan olma ikizlerdiler.

D.J.'in anladığı kadarıyla Earl Haynes, Dallas'ta bulunduğu bir sırada Quinn'in annesini hamile bırakmış, aynı sıralarda da bu ikizlerin anneleriyle ilişki kurmuştu. Quinn ve Gage, bu ikizlerle oldukça yakın arkadaş olarak büyümüşlerdi ve çok kısa bir süre önce de babalarının aynı kişi olduğunu öğrenmişlerdi. Kısacası kendisi hariç bu masadaki herkes baba bir kardeşti. Evet, bir zamanlar kendisi de böyle bir ailenin üyesiydi ama artık özgür yaşıyordu ve aile zorunluluklarından çok uzaktı. Bakışlarını Quinn'e çevirdi. Zaman zaman başını sallayarak ama hiç konuşmadan sadece dinliyordu. Oysa önceki akşam kendisini sinir edecek kadar konuşkan bir tipmiş gibi görünmüştü. Aslında buraya geldiğinde de pek öyle sus pus değildi ama grup genişledikçe sessizliğe gömülmüştü. Belki de kalabalıktan hoşlanmıyordu. Belki de şu an bir kahve daha alıp almamaya karar vermeye çalışıyordu. Koyu renk gözlerinde ve yüzündeki ifadeden hiç bir şey anlaşılmıyordu ama onun bu hali bile aralarında bir etkileşim olduğunu düşünmesine neden oluyordu ya da bir gerilim. Ve hiç tanımadığı biri hakkında böyle şeyler düşünmekten hu-

zursuz olmuştu. Neyse ki Ronnie kahvaltısını alıp dönmüştü de dikkatini ona yöneltmişti. Hemen Ronnie'yi herkesle tanıştırdı ve delikanlıya yer açabilmek için iskemlesini kaydırdı.

"Demek bu yıl kazanamadın," dedi Travis D.J.'e bakarak.

D.J. Travis'e ters bir bakış attı.

"Benim yüzümden kazanamadı, ben geri dönemedim," dedi Ronnie.

"Boş ver evlat," dedi D.J. "Eninde sonunda bu ödülü elimden alacak biri çıkacaktı nasıl olsa."

"Tek başına bir tutsak yakalayamaması kötü oldu," dedi Quinn yavaşça. "Gerçi yakalamıştı ama..."

Ronnie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Tutsağınızı mı kaybettiniz?"

Travis kahkaha attı. "Aman orada dur evlat yoksa D.J. kafanı koparır."

D.J. bir anlığına Quinn'e baktı ve onun gülümsediğini gördü. Sanki pek mutluymuş gibi bir hali vardı.

Tam bu sırada Haynes genlerinin canlı kanıtlarından biri olan Nash Harmon ayağa kalkarak, "Bu keyifli ortamdan ayrılmayı hiç istemezdim ama bu sabah yapmam gereken işler var," dedi.

"İşler mi?" dedi ikizi Kevin gülerek. "Bu işlerin adı Stephanie olabilir mi acaba?"

Nash gülümsedi. "Demek istediğim tam da buydu," dedi Quinn'e dönerek. "Her halde senin haberin yoktur Quinn, ben nişanlandım. Kevin de Ekim başında evlenmeyi planlıyor. Gage'in evleneceğini de biliyorsundur zaten."

Gage omzunu silti. "Aslında bunu konuşacak zamanımız olmadı."

"Hepinize tebrikler," dedi Quinn.

"Üçünüz de aynı zamanlarda nişanlanmışınız anlaşılan," dedi D.J. kendini tutamayarak. "Bulaşıcı mı bu?"

"Mümkündür," dedi Travis ayağa kalkarak. "Dikkat et de sana da bulaşmasın."

"Evlilik mi, aman Tanrım!" dedi D.J. ve daha fazla tepki göstermemek için kendini güçlükle tuttu. Evlilik erkeklerin yararına yapılan bir işti, kadınlar içinse tam bir felaketti. Tamam, belki Haynes kardeşler mükemmel evlilikler yapmış olabilirlerdi ve yakın arkadaşı Rebecca da çok iyi bir adamla evliydi ama bunlar istisnaydı.

D.J. düşüncelerinden sıyrılıp masaya baktığında herkesin gitmiş olduğunu fark etti. Anlaşılan hepsi işlerinin başına dönmüşlerdi ve Quinn'le baş başa kalmışlardı. Bir süre onun da gitmesini bekledi ama hiç de öyle bir niyeti yokmuş gibi görünüyordu. Oturmuş kahvesini yudumluyor ve öylece kendisine bakıyordu. Bu harikaydı, şimdi ondan merak ettiği soruların yanıtlarını öğrenebilirdi. Bir de onun bakışlarından huzursuz olmasıydı çok daha iyi olacaktı. Elbette huzursuzluğunu ona belli etmeyecek, onun kendisini rahatsız edebildiğini fark etmesine izin vermeyecekti ama her nedense saçlarını düzeltmek için dayanılmaz bir istek duyuyordu. Her neyse en iyisi dosdoğru sormaktı. "Nasıl kaçtın," dedi. "İpler kesilmiş ama ben üstünde bıçak kalmadığından emindim, olanları da çantama koymuştum ve çantayı

kontrol ettim, açmamışsın. Demek bir tarafında bir bıçak vardı ve ben atladım,” dedi ve birden aklına gizlice yanlarına gelen birinin onu kaçırmış olabileceği ihtimali geldi. Yok, hayır Quinn’in kendi imkânlarıyla kaçtığından emindi. Bu adam zekâsıyla kendisini alt etmişti. En kötüsü de sanki kendisini korumak istercesine ceketini de üstüne örtmüştü.

“Nasıl oldu da o bıçağı bulamadın,” dedi Quin gülümseyerek. “Oysa oldukça sıkı ve hoş bir arama gerçekleştirmiştin. Şayet yeniden üstümü aramak istersen...”

D.J. ona aldırmadan, “Bıçak neredeydi?” dedi.

Quinn, kalın asker montunun yakasından minik bir maket bıçağı çıkardı.

D.J. etkilenmişti. Kimse bir montun yakasını yoklamayı akıl etmezdi. Muhtemelen ceketini üstünden düşürmüş, ellerini hafifçe ön tarafa getirmiş ve bıçağa ulaşmıştı. Tanrım! Ona ne çok şey sormak istiyordu. “Benim bilmediğim başka neler biliyorsun?”

Quinn yavaşça ayağa kalkarak, “Gerçekten de harikaydı,” dedi.

D.J. de kalktı. “Bekle. Gerçekten bilmek istediğim şeyler var.”

Quinn gözlerini ondan ayırmamıştı ama artık o alaycı ifadesi de yok olmuştu. Bildiği çok şey vardı ve D.J.’in de bunun farkında olduğunu biliyordu. Hiç kimse-nin görmemesi gereken şeyler görmüş, yaşanmaması gereken şeyler yaşamıştı.

“Bildiklerini ben de öğrenmek istiyorum,” diye üsteledi D.J. “Merak etme çabuk öğrenirim.”

“Neden senin için bu kadar önemli?”

“Senin bildiklerin benim de işime yarar. Daha iyi olmak istiyorum.”

“Ne yani, işini iyi yapamadığını mı düşünüyorsun?”

“İyi olmaktan daha fazlasını istiyorum. En iyi olmak istiyorum.”

“En iyi yoktur.”

Elbette en iyi olan vardı. Yıllardır bunun için çabalıyordu. “Sana para öderim,” dedi D.J.kararlı bir tavırla.

“Teşekkürler ama ilgilenmiyorum. Kendine dikkat et D.J.” diyen Quinn arkasını döndü ve çadırdan çıkıp gitti.

D.J. onun arkasından bakarken, nasıl yapacağını bilmeseydi de Quinn Reynolds’ı bildiklerini kendisine öğretmesi konusunda ikna edeceğinden emindi. Daha kuvvetli, daha hızlı, daha zeki olacaktı ve sonunda rahata erebilecekti.

Aradan iki gün geçmişti ama D.J. henüz bir plan yapamamıştı. Quinn gibi bir adamı ikna etmenin yolu neydi acaba? Üç mil koşmuştu ama hâlâ bir karar vermişti.

“Bu sabah biraz huzursuz görünüyorsun. Konuşmak ister misin?”

D.J. sesin geldiği yöne döndü ve Rebecca Lucas’m kapının eşliğinde durduğunu gördü.

Rebecca’nın bir elinde termos diğerindeyse bir pastane kutusu vardı.

D.J.’in moralini yükseltmek için “Dinle, bu pastanın tadı nasıl olurmuş?” diye sordu.

“Elbette. Hep onlardan getirmez miyim?”

“Muhteşem bir kadınsın.”

“Biliyorum.”

Rebecca ofise girdi ve elindekileri masaya bırakıp, “Eee, niçin bu böyle gerginsin.” İki fincana kahvelerini doldurdu. “Başka biri olsan erkek sorunu olduğuna bahse girerdim.”

“Öyle zaten ama aşk meşk durumu değil.”

Rebecca ona kahvesini uzattı. “Bu çok kötü, hayatında bir erkek olmasına ihtiyacın var.”

D.J. bir parça Danimarka peyniri alıp, ısırdı. Çok lezzetliydi. Yavaşça çiğnemeye başladı.

Rebecca da bir parça alıp yemeye başladı.

İkisi de yeterince yemeden konuşmayacaklarını biliyorlardı.

D.J. yemeği bitirdi ve parmaklarını yaladı.

Rebecca da elinde kalan son parçayı ağzına atıp dudaklarını sildi.

D.J. arkadaşına bakarken ne kadar farklı tipler olduklarını düşünmeden edemedi. Rebecca uzun kıvrırcık saçları, çiçekli elbiseleriyle tam anlamıyla bir kadındı. Topuklu pabuçlar giyer, değerli mücevherler takar, makyajsız dışarıya adımını atmazdı.

“Elbiseme bakıyorsun, değil mi,” dedi Rebecca. “İğrenç bulmuşsundur.”

“Hayır. Çok güzel.” D.J. beyaz üzerine uçuk mavi çiçek desenli elbiseyi dikkatle inceledi. Yakasında ve etek uçlarında danteller vardı. Tanrım! İrkilmemek için kendini güç tutuyordu. “Sadece neden böyle kız çocukları gibi elbise giymek zorunda olduğunu anlayamıyorum.”

Rebecca omzunu silktilti. “Hepimiz ordu pazarından alışveriş yapmış gibi giyinmek zorunda değiliz. Zaten haki yeşil de benim rengim değil ve Austin de giyim tarzımı beğeniyor.”

İşte konu kapanmıştı. D.J. şayet Austin dünyanın durmasını istediğini söylese, Rebecca’nın bunu gerçekleştirmek için elinden geleni yapacağından adı gibi emindi. Arkadaşı kocasına adeta tapardı ve D.J. bunu Austin’in çok nadir bulunan iyi erkeklerden biri olmasına bağlıyordu. Austin de karısını çilginca severdi ve birinin karısını üzmeyle kalkışabilmesi için Austin tarafından lime lime edilmeyi göze alması gerekirdi.

Rebecca, D.J.’in kamuflej pantolonuna ve postallarına bakarak, “Bir savaş çıkmasını falan mı bekliyorsun?” dedi.

“Çok komiksin. Eee anlat bakalım, neler oluyor?”

Rebecca heyecanla evde olanları anlatmaya başladı. Dört çocuğu vardı ama en çok David’le sorun yaşıyorlardı. Çocuk gittikçe arabalara daha fazla ilgi göstermeye başlamıştı. “Korkarım trafik canavarı olup çıkacak. Şimdiden Austin’e gelen araba dergilerini hatmetmeye başladı ve on altıncı yaş günü için bize önerilerde bulunuyor.”

ilgili konuları dinlemekten hoşlanıyordu. Evlenmeyi düşünmediği için çocuk sahibi olması da pek olası değildi bu yüzden de en yakından tanıyabileceği çocuklar sadece Rebecca'nın çocukları olacaktı.

"Haftaya bir parti veriyorum," dedi Rebecca.

D.J. ellerini havaya kaldırdı. "Hayır, teşekkürler."

"Bunu nasıl söylersin?"

"Çünkü senin partilerin iki türlüdür. Biri çiftler içindir ki bu parti o türdense, beni hiç istemediğim bir adamla çift yapmaya çalışacaksın demektir. İkincisiyse, kadınların tamamen işe yaramaz bulduğum bir şeyleri satmak için yakama yapışacakları türdendir ve Tanrı biliyor ki hangi parti türünden daha fazla nefret ettiğime karar veremiyorum."

"Kozmetik malzemeleri," dedi Rebecca ciddi bir tavırla. "Ve kesinlikle çok işe yararlar. Makyaj yapmaktan hoşlanmıyorsun tamam ama cildine özen göstermen gerekir ve bu cilt bakım ürünleri gerçekten çok işe yarıyor. Hem de partilerde insan sosyalleşebiliyor."

"Ben zaten hep sosyalleşiyorum. İşim yaparken ne yaptığımı sanıyorsun?"

"Ben normal kadınlarla zaman geçirmekten söz ediyorum."

"Seninle zaman geçiriyorum ya."

Rebecca içini çekti. "Niçin daha çok insanla birlikte olmayasın ki?"

"Tarzım değil."

"Tarzın ne peki?"

D.J. birden Quinn'i düşündü. O adam kendisinde büyük bir merak uyandırmıştı. "Biliyor musun, savaş oyunları sırasında biriyle tanıştım."

Rebecca'nın birden güldü. "Sana çıkma teklif etti mi?"

"Hayır, öyle bir şey değil. Onu tutsak aldım tabi sadece şansım yaver gittiği için ama sonra beni uyutup kaçtı. Ondan bildiklerini bana öğretmesini istiyorum ama..."

Rebecca, D.J.'in söylediklerini anlamaya çalışıyordu. "Ne gibi?"

"Emin değilim. Hakkında biraz soruşturma yaptım ve askeri istihbaratta çalıştığını öğrendim ve bahse girerim öldürme konusunda tanıdığım herkesten daha bilgili biri."

"Şey, pek öyle yemeğe çağırılabilircek birine benzemiyor. Bu adamda ilgini çeken ne? Sen kimseyi öldürmezsin ki. Sen insanların sağ kalmaları için çalışan birisin."

"Bilmediğim ne kadar çok şey öğrenirsem, o kadar iyi olur."

"Bunun sadece bilgi almaktan ibaret olduğundan emin misin?"

D.J. yanıt vermeye gerek duymadı çünkü bu çok aptalca bir soruydu. Elbette ki bundan ibaretti, bir erkekle başka ne işi olurdu ki?

"Nedense sessizliğinde hafif bir suçluluk seziyorum," dedi Rebecca alaycı bir tavırla.

D.J. kaşlarını çatıp arkadaşına baktı. "Sen neden söz ediyorsun?"

Rebecca uzun saçlarını omzunun arkasına attı. "Madem bu adam bu kadar özel

biri onunla flört edebilirsin demek istiyorum. Hep dövüşmek için bir arada olmak zorunda değilsiniz?”

D.J. aldırmadan devam etti. “Ondan bana biri iki şey öğretmesini istedim ama ilgilenmedi. Ona para ödemeyi bile teklif ettim.”

“Tanrım! Bir erkeği elde etmek için bundan daha kötü bir yol olamaz.”

“Onu elde etmek falan istemiyorum.”

“Neden?”

İki arkadaş bu tür konuşmaları daha önce de defalarca yapmışlardı.

D.J. yeniden bu konulara girmek istemiyordu. Rebecca hiçbir zaman erkekler konusundaki isteksizliğine bir anlam verememişti. Bir erkekle ilgilenmenin zayıflık olduğunu anlayamazdı. Her ilişkide tehlikeler olduğunu bilemezdi. Ona göre çok iyi erkekler vardı ve insan şansını denemeli, arayış içinde olmalıydı. Kendi sorunu ise, hiçbir erkeğe şans tanımasıydı. “Bir sevgili aramıyorum, sadece bir öğretmene ihtiyacım var. Bu yüzden de fikrimi değiştirmeye çalışma da, onu nasıl ikna edebileceğimi söyle.”

“Bir erkeğe istemediği bir şeyi yaptırmanın bir tek yolu vardır.”

Oh, nihayet konuya girmişti işte. “Neymiş o?” dedi D.J. merakla.

“Ona çok istediği ve başka hiçbir şekilde elde edemeyeceği bir şey vermelisin.”

~ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

D.J. otel odasının önünde dolanıp duruyor, bir kapıya yanaşıp tıklatmak için elini uzatıyor, bir geri çekilip ellerini cebine sokuyor ve dolanmaya devam ediyordu. Bu çılgınlıktı ama bu umurunda bile değildi. Quinn'in kendisine bir iki numara öğretmesini sağlayabilecekse saatlerce böyle dolanmaya devam edebilirdi.

Ona çok istediği ve başka hiç bir türlü elde edemeyeceği bir şey vermelisin.

Aslına bakılırsa Rebecca'nın bu önerisi harikaydı ama Quinn'in çok istediği bir şeyin ne olduğunu bilmiyordu ki. Ve birden aklına onun, o akşam tutsağıken söylediği şeyler geldi. Ondan faydalanması ve üstünü iyice araması gerektiği konusunda söylediği şeyler. Sonra da kendisini öpmesini istemesi...

D.J. her hafta sonu başka bir adamla çıkmıyor olabiliirdi ama erkekler konusunda kara cahil falan da değildi. Bir adamının ilgisini çekmenin yolları zeki konuşmalar, muhteşem açıcılıklar ya da mükemmel kişilik falan değildi. Erkekler çok daha basit yaratıklardı. Belki bunu avantaja çevirebilirdi.

Kapıya yanaştı ve kuvvetlice vurdu.

Kapı hemen açıldı.

D.J. olduğu yerde kalakaldı. Aslında birkaç giriş cümlesi düşünmüştü ve ancak Quinn'i görmesiyle hepsi aklından uçup gitti. Neler oluyordu? Karşısındaki bir erkekti alt tarafı. Tanıdığı bir kaç erkeği severdi, çoğunun yaşadığına lanet ederdi, kalanlarınsa hayatında hiçbir rolleri olmamıştı. Peki, şimdi ne olmuştu da Quinn'i karşısında görür görmez kalbi sıkışmıştı?

Bu gerginliktendi. Normalde gerilmesine fırsat vermezdi ama belli ki bu kez başaramamıştı. Her neyse, birkaç derin nefes alırsa sorunu kalmazdı.

Quinn birkaç saniye D.J.'in yüzüne baktı, sonra gülümsedi. İri yarı, güçlü ve her an avının üstüne atılmaya hazır yırtıcı bir hayvan gibiydi.

Karşısındaki adamın Haynes kardeşlere olan benzerliği, D.J.'in gerginliğini biraz olsun azaltmıştı ama onlara benziyor olması onlar kadar güvenilir olduğu anlamına gelmiyordu.

"D.J. bu ne sürpriz."

"Eminim öyledir."

Quinn'in koyu renk bakışları, D.J.'in yüzündeki hiçbir ayrıntıyı kaçırmamaya çalışıyor gibiydi.

D.J. yine saçlarının düzgün olup olmadığını merak etmek gibi bir saçmalığa kapıldı. En iyisi kendisinin de onu incelemesiydi. Kısa kollu mavi bir tişört ve kot pantolon giymişti. Ayakları çıplak, saçları dağınıktı. Saat öğleni geçmiş olmasına rağmen, her halinden yataktan yeni kalktığı anlaşılıyordu.

Quinn kapıyı ardına kadar açıp geri çekildi.

D.J. her yıl otel odalarında saldırıya uğrayan kadın sayısını düşünmemeye çalışarak son derece güvenli bir ortama girermiş gibi içeri girdi. Buraya kendisi gelmişti, ortada sarhoş biri de yoktu, bu adamın kendisine saldırmaya niyeti de yoktu. Hoş öyle bir şey olsa bile ortalığı birbirine katardı. Tamam, bu adam kendisinden çok daha kaslı olabilirdi ama o çıplak ayakları, kendi ayağındaki ağır postallarına dayanmazdı.

"Otursana," dedi Quinn pencerenin yanındaki iskemleyi işaret ederek.

D.J. büyük bir yatak, bir kaç iskemle, bir masa, üstünde televizyon yerleştirilmiş alçak dolaptan oluşan mobilyalarıyla oldukça sade bir şekilde döşenmiş odayı inceledi. Ortalıkta, kişisel olarak değerlendirilebilecek hiç bir şey yoktu. Onun gösterdiği yere değil de, masanın yanındaki iskemlelerden birine oturdu. Kapıdan on adım ötedeydi. O sırada Quinn de yatağın bir kenarına oturunca kaçabileceği yerleri yeniden kontrol etti. Gerçi buna gerek olacağını hiç sanmıyordu ya neyse. "Şey, savaş oyunları sırasında olanlar beni epeyce etkiledi," diye söze başladı.

Quinn gülümsedi. "Etkileyici biri olduğumu söylerler."

D.J. onun alaycı ifadesine aldırmadı. Midesindeki kasılmasının nedeni de öğlen yediği sandviçten olmalıydı. "Ve bildiklerini bana öğretmen konusundaki fikrimi değiştirmedim."

"Ben de fikrimi değiştirmedim."

"Seni ikna etmek için bir planım var."

Quinn kaşlarını kaldırdı. "Nedir?"

"Ne gerekiyorsa. Bir anlaşma yapabileceğimizi düşündüm. Sen bana istediğimi ver, ben de sana istediğini vereyim."

Quinn daha önce kadınlardan benzer teklifler almıştı. Bazıları gerçekten kendisinden hoşlanmış, pek azı da para kazanmak istemişti ama o tekliflerden hiç birine şu an şaşırdığı kadar şaşırmamıştı. Bu kadın bilgi karşılığı seks mi öneriyordu yani? Dikkatle onun yüzüne baktı ama hiç bir şey anlayamadı. Sadece, onun belli etmek istemediği kadar gergin olduğu anlayabilmişti. Bakışlarını onun vücudunda gezdirdi. Boyundan bağlı bir bluz ve dar bir kot pantolon giymişti. Sutylenei yoktu. Etkileyici olmadığı söylenemezdi ancak insanların daima kendi çıkarlarına göre hareket ettiklerini çok önceleri öğrenmişti. Peki, acaba D.J.'in bu işten asıl çıkarı neydi? "Pazarlıkta kendini ortaya koymayı gerektirecek kadar önemli olan şey nedir?"

D.J. soru karşısında hafifçe irkildiyse de kendini hemen topladı. "Ben olaya bu açıdan bakmıyorum."

Peki, nasıl bakıyordu acaba?

Quinn, onun tavrına baktığında bu kararı hiç de kolayca almadığını hissediyordu. İlk karşılaşmalarında, onun korkusuz, kararlı, bıçak sırtında yaşamaya alışmış biri olduğunu düşünmüştü ve şu anki davranışları da onunla ilgili düşüncelerinde yanılmadığını gösteriyordu. Oturduğu yeri bile bilinçli seçmişti. İyi de neden birkaç saldırı hamlesi öğrenmek D.J.'in kendini savunma kalesiydi ki?

"İşim benim için çok önemli," dedi D.J. "Çocukların kaçırılma durumlarında sıklıkla beni tutarlar, sana bundan bahsetmiştim. Federal ajanlarla birlikte kurtarma ekiplerinde görev almak üzere eğitildim. Bazen umulmadık durumlarla karşılaşabiliyoruz ve olaylar istemediğimiz şekilde gelişebiliyor. Bu yüzden de kendimi her türlü olumsuz duruma karşı geliştirmek zorundayım. Ne kadar iyi olursam, o kadar çok çocuk kurtarabilirim."

Quinn onun bu sözlerinden hiç etkilenmedi. D.J.'in iyi bir savaşçı olduğundan şüphesi yoktu ama burada olma nedeninin çocuklar olduğuna ihtimal vermiyordu. "Yani hepsi bu mu?"

D.J. omzunu silktilti. "Bağlı bulunduğum şirkette çocuklara kendilerini savunmayı öğretiyorum ve ben ne kadar çok şey öğrenirsem, öğrencilerime de o kadar çok şey öğretebilirim."

"Bana kalırsa zaten iyi bir eğitim almış gibi görünüyorsun. Kaç tane siyah kuşağın var?"

"Üç."

"Silah eğitimi de almış olmalısın."

"Evet, ama..."

Quinn ayağa kalktı.

D.J. de ayağa kalktı.

Quinn ona doğru bir iki adım atıp, etrafında şöyle bir dolaştı ve kaslarını, yağsız bedenini inceledi. Geçen gün nasıl dövüşüklerini ve onun denediği hamleleri hatırladı. "Bedeninin üst tarafını çalıştırmışsın," diye mırıldandı. "Ve oldukça da iyi bir sonuç elde etmişsin. Oldukça güçlü görünüyorsun, iyi bir eğitim almışsın. Deddiğim gibi, bence yeterince iyisin."

"Seni alt edecek kadar iyi olmadığım ortada."

"Çocuk kaçırmaya başlamak gibi bir planın yoktur umarım."

"Daha iyi olmak istiyorum. Beni anlamak zorundasın."

Quinn'in çok iyi anladığı bir şey vardı ki o da bu kadının sırlarla dolu olduğuydu. Ancak kendisinin de sırları vardı. "Hiçbir zaman en iyi olamazsın. Her zaman senden daha hızlı, senden daha akıllı, senden daha güçlü biri çıkabilir."

"Ama senin bildiklerini öğrenmek bana büyük avantajlar sağlar."

Quinn dönüp pencereye doğru ilerledi. D.J.'in istediği şey kendisinin dünyasına girmek, hikâyelerini dinlemek değildi. O sadece sahip olduğu becerilerini öğrenmek istiyordu. Ellerine baktı. Elbette ona düzinelerce şey öğretebilirdi ancak bunlar onun güvende olması için yeterli olur muydu? Kendini güvende hissetmesi onun sırlarına bağlı değil miydi? Derin bir nefes aldı. İşin tuhaf yanı ona bir şeyler öğretmek istiyor olmasıydı. Söylediklerinin hiç birine inanmamıştı ama bir şey kendisini onun teklifini reddetmekten alıkoyuyordu. Bu kadında ilgisini çeken tuhaf bir şey vardı. D.J. güç ve hassasiyetin garip bir karışımı gibiydi. O kadar uzun zamandan beri sadece işine odaklanmıştı ki, hiçbir şeyden, hiç kimseden etkilenmeme konusunda uzman olmuştu. Peki, şimdi ilkelerinden ödün verebilecek miydi? D.J. o akşam kendisini güldürmeyi ve kim olduğuna unutturmayı başarmış-

tı. Onun sayesinde normal bir dünyanın varlığının farkına varabilmişti. Bu kadının kendini dinlemesine engel olacak kadar güçlü bir karakteri vardı. Tamam, onu ilginç buluyor olabilirdi ama sonuçta o bir kadındı, hepsi buydu işte. Onun hakkın-da daha ayrıntılı şeyler düşünmesi bir sonraki görevinde ölümüne bile yol açardı. Prensiplerinden asla vazgeçmemeliydi. Evet, ona yardım edebilirdi ama bunu onun açısından kolaylaştırmaya da niyeti yoktu. Aksi halde o, yaptığı işe saygı duymazdı. Yavaşça ona doğru döndü. D.J. ifadesinden rahat görünmeye çalıştığını fark edebiliyordu. Belki de teklifini kabul etmediği takdirde kendisine başka ne gibi bir teklifte bulunabileceğini düşünüyordu. "Fiziksel açıdan benimle eşit şartlarda olmadığın için doğal olarak benimle başa çıkamazsın."

"Senin yaptığın her şeyi yapabilirim," dedi D.J. öfkeyle.

"Tabii, tabii," dedi Quinn alaycı bir tavırla.

"Bunu sana kanıtlayabilirim."

İşte, Quinn'in istediği de buydu. "Pekâlâ, tek şansın var, kaçırırsan biter."

"Güzel."

"Sabah başlarız. Hızıma ayak uydurabilirsen koşarsın ve ısınırız. Sonra da sana bir iki şey öğretilirim ancak geride kalır ya da sızlanacak olursan hemen bırakırım."

D.J.'in gözleri kısıldı. "Ben hiçbir şekilde sızlanmam."

"Göreceğiz." Quinn yine yatağa oturdu.

D.J. de yeniden iskemleye oturdu ve memnun olduğunu belli etmemeye çalıştı.

Ancak Quinn, insanların yüzündeki en küçük bir ifade kırıntısını bile tanımlayacak şekilde eğitilmişti. D.J. sabah kendisine ayak uydurma konusunda oldukça heyecanlı ve kendini ispat etmeye kararlıydı. Sabah olmasını sabırsızlıkla bekleyecekti. Şimdi şu ödeme işiyle ilgili ayrıntıyı açıklığa kavuşturmalıydı. "Seks yok," dedi.

"Ne?"

"Yardımağın karşılığını seksle ödemeyeceksin."

D.J.'in gözleri kuşkuyla parladı. "Neden?"

Quinn gülümsedi. "Bu her şeyi fazlasıyla kolaylaştırır da ondan."

"Peki, borcumu nasıl ödeyeceğim?"

"Henüz karar vermedim, verince söylerim."

O akşam Quinn, bir motelde kalan erkek kardeşi Gage'le buluşmak için şehir merkezine gitti. Gerçi Gage, kardeşi için de aynı motelde yer ayırtmıştı ama Quinn kendi tercih ettiği bir oteli seçmişti.

İki kardeş günün büyük bir bölümünü birlikte geçirmişler, yeni akrabalık durumlarıyla ilgili konuşmuşlardı. Yeni akrabaları sadece biyolojik babalarının oğullarıyla sınırlı değildi. Ayrıca bir kız kardeşleri, erkek kardeşlerinin eşleri ve çocuklardan oluşan kalabalık bir aile ortaya çıkmıştı. Haynesler oldukça kalabalık bir aileydi.

Quinn ve Gage'in de akrabaları vardı ama hiç bir zaman Haynesler gibi birbir-

lerine düşün olmamışlardı.

Quinn kiralamış olduğu arabayı park etti ve restore edilmiş Viktorya tarzı binanın merdivenlerine yöneldi.

Gage camlı kapının diğer tarafında bekliyordu ve Travis Haynes de yanındaydı.

“Selam Quinn!” Gage kardeşiyle tokalaştı ve sırtını sıvazladı. “Hâlâ kenttesin. Şimdiye dek gitmiş olursun diye düşünmüştüm.”

Quinn’in işi her an yola çıkmaya hazır olmasını gerektiriyordu. Bu yüzden evine yaptığı birkaç ziyareti yarıda kesmek zorunda kalmıştı.

Quinn, Travis’c selam verdi. “Sen buradayken, Gleenwood’u kim yönetiyor?” Travis güldü. “En küçük kardeşim.”

Üç erkek lobideki rahat koltuklara oturdular.

“Karım büyük bir aile toplantısı yapmamız gerektiğini söylüyor, bu konuda seni uyarıyorum Quinn,” dedi Travis. “Gage, Nash ve Kevin’le tanıştığımızdan bu yana birkaç kez bir araya geldik bile. Elizabeth’in parti özlemini böylelikle giderdiğini sanıyordum ama yanılmışım. Senin geldiğini işitince kendini dışlanmış hissedeceğini söyleyip hazırlıklara başladı bile. Kısacası hazırlıklı olsan iyi edersin çünkü ortalıkta piknikler, bowling karşılaşmaları, barbeküler gibi öneriler konuslmaya başlandı bile. Eşler, çocuklar, köpekler, bebekler.”

Quinn, Travis’in konuşmasından Gage’nin kendisi hakkında sosyalleşmekten pek hoşlanmadığına dair bir şeyler söylemiş olduğunu çıkardı. “Şey, sanırım barbekü iyi olabilir.”

“Güzel. Partinin olabildiğince sakın olması için elimden geleni yaparım ama dürüst olmam gerekirse, Elizabeth’in beni pek dinleyeceğini de söyleyemem. O çok başına buyruk bir kadındır.”

Quinn, Travis’in birkaç çocuğu olduğunu duymuştu. Aslında Gage de evlilik fikrine karşı olan biri değildi. Ama kendisi için evlenip çocukluğa karışmak Mars’ta yaşamak kadar uzak bir hayaldi. İşini kabul ettiğini bildiren o sözleşmeyi imzaladığı anda hayatın normal akışına da sırtını dönmüştü. İmzayı atmadan önce bu işten geri dönüşünün olmayabileceği söylenmişti kendisine. Gerçi normal yaşama dönmek istediği takdirde kimse kendisini durduramazdı ama o zamana kadar yaşayamadıklarını da kimse geri veremezdi. Aslında başlangıçta kendisine söylenenlere pek inanmamıştı ama artık haklı olduklarını biliyordu. İşinde ilişkilere, sevgiye, bağlanmalara yer yoktu. Uzunca bir süre bu duruma pek aldırmamış ama her nedense son zamanlarda kendi hayatının dışında neler olup bittiğini merak etmeye başlamıştı.

“Herkes senin D.J.’i nasıl olup da alt ettiğini konuşup duruyor,” dedi Travis gülererek. “Son gördüğümde, onu uyutup sonra da iplerini kesip kaçtığın için köpürüp duruyordu.”

Quinn omzunu silkti. “Oldukça iyi bir savaşçıydı.”

“Yeterince değil ama,” dedi Travis. “Nasıl yaptığını bilmiyorum ama çok iyi bir eğitim almış olduğun kesin.”

Quinn başını hafifçe salladı. Doğrusu iyi eğitim bunları açıklamaya yetmezdi. "Peki, kim o," diye sordu. "Kadınlara ve çocuklara güvenlikleri konusunda eğitim verdiğini biliyorum ama nerede eğitim almış?"

Travis kaşlarını kaldırdı. "İşte bu oldukça ilginç," dedi. "Çünkü D.J. de aynı soruyu senin için sordu."

D.J.'in kendisini düşündüğünü bilmek Quinn'in hoşuna gitmişti. Aklına onun yumuşacık öpücüğü geldi.

"Onunla ilgileniyor musun," diye sordu Gage. "Senin hoşlandığın tiplerden oldukça farklı biri de."

Quinn güldü. "Bu doğru."

Gage, Travis'e döndü. "Quinn normalde söyleyecek pek bir sözü olmayan ama son derece güzel kadınlarla çıkar da."

"Belki de konuşmayı fazla sevmediğimdendir," dedi Quinn.

"Bundan eminim."

"Basit ve kolay ilişkileri severim."

Travis başını salladı. "D.J. için pek çok şey söylenebilir ama basit ve kolay sıfatları onun yanına bile yaklaşamaz."

"Bunu ben de fark ettim," dedi Quinn. Normal olarak bu tür kadınlarla birlikte olmayı aklından bile geçirmez, asla risk almazdı. İlişkileri birkaç günü geçmezdi ve herhangi bir bağlantıya da izin vermezdi. Bıçak sırtında yaşayan biri için böyle şeyler imkânsızdı. Acaba bir kadından seksten başka şeyler ummanın nasıl bir his olduğunu hatırlayabilir miydi? Yıllar sonra böyle bir olasılığı düşündüğüne inanamıyordu. D.J. böyle bir ihtimali düşünmesine yol açan tek kadındı. Acaba bu iyi bir şey miydi? İşte bundan hiç emin değildi.

"D.J. dört yıldır burada yaşıyor," dedi Travis. "Daha önce Güney Kaliforniya'daymış. Daha fazla bilgi edinmek istersen kendisine sorman gerekir."

Quinn başını salladı.

"Quinn sen aileden birisin. Erkek kardeşlerim, Hannah ve ben, senin ve Gage'in ortaya çıkmanızdan dolayı çok mutluyuz ve seni daha yakından tanımak istiyoruz. Babamız hiçbir zaman çocuklarına değer veren biri olmadı. Bu yüzden biz birbirimize sahip çıkmak istiyoruz," diye devam etti Travis. "Sana karşı dürüst olacağım. D.J. diğer kadınlara benzemez. Sert ve kararlı biridir ama özünde... Nasıl açıklasam... İnandığı insanlara geri durmalarını söyleyecek kadar da sersem biri değildir. Onu hepimiz önemseriz."

"Seni anlıyorum." Quinn gerçekten de onun ne demek istediğini anlamıştı. Yeni tanıştığı kardeşiyle değer verdiği bir dostu arasında kalmıştı ve belli ki kardeşinin, sevgili dostunu kullanıp sonra da terk etmesinden korkuyordu.

Gage araya girerek, "Travis, bence D.J. kendini korumayı başarabilecek biridir," dedi.

"Kesinlikle öyle." Travis böyle söylemişti ama bundan pek de emin değildi.

Aslında Quinn de Travis'den farklı düşünmüyordu. D.J. her ne kadar güçlü bir kadın izlenimi uyandırıyor da, çok hassas bir yanı da varmış gibiydi. Belki de bu

geçmişine dair bir sırdı. Bir an için Travis'e kaygılanmasına gerek olmadığını söylemeyi düşündü ama sonra vazgeçti. Üvey kardeşini sözlerle ikna etmesi zordu, birbirlerini tanıdıkça güven duymayı da öğreneceklerdi. Birden, D.J.'in öğretecekleri karşılığında kendisiyle yatmayı teklif ettiğini duysa Travis'in ne düşüneceğini düşünmeden edemedi. Muhtemelen inanmazdı. Elbette bu konudan hiç kimseye bahsetmeyi düşünmüyordu ve D.J.'in de kimseye söylemeyeceğini düşünüyordu. Bu ikisinin arasında minik bir sır olarak kalacaktı. Acaba öğretecekleri karşılığında D.J.'den ne isteyecekti. Gülümsedi. Doğrusu oldukça ilginç seçenekler vardı.

Bir saat kadar sonra Travis evine gitti.

Quinn saatine baktı. "Yukarıda seni bekleyen bir sarışın yok mu?"

"Hayır. Kari birkaç günlüğüne San Francisco'ya bir arkadaşını ziyarete gitti. İstersen bir şişe viski alıp sarhoş olabiliriz."

Quinn ellerini kaldırdı. "Teşekkürler ama hiç sarhoş olacak havada değilim."

Gage güldü. "Ben de öyle. Sanırım yaşılanıyoruz."

"Bu kaçınılmaz bir durum."

Gage bacaklarını uzattı ve "Bugün annemle konuştum," dedi. O ve John dün günle ilgili son hazırlıkları yapıyorlarmış. Katılmayı düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum."

"Annem katılmanı çok isterdi."

"Ben de gelmek istiyorum." Quinn son on yıldır ne tatillerde ne de özel günlerde eve gidememişti. Gerçi Ralph Reynolds hayattayken evden uzak kalmaktan hiç şikâyetçi değildi ama son birkaç yıldır evde olmaya özlem duyuyordu. Kardeşine dikkatle baktı. Birbirlerine hiç kimsenin kuşku duyamayacağı kadar çok benziyorlardı ve kendisinden bir yaş büyük olan Gage, ailenin en sevilen çocuğuydu. Doğuştan sporcu, zeki ve popüler biriydi. Yıllarca onun gölgesinde yaşamıştı ve bazı konularda ona yetişse, hatta onu geçse bile bu hiçbir şeyi değiştirmemişti. Onları büyüten adamın gözünde Gage hiçbir şekilde yanlış yapmaz, Quinn ise hiç doğru bir şey yapmazdı. "Onu özlüyor musun?"

Gage bir an şaşkınlıkla kardeşine baktı. "Babamı mı?"

Quinn başını salladı.

"Bazen. Evet, sanırım özlüyorum. Olanlara inanamadım." Gage yüzünü buruşturdu. "Başlangıçta, yani gerçeği öğrendiğimde, tüm dünyamın değiştiğini hissettim. Bir süre kim olduğumu, nereye ait olduğumu sorguladım. Daha önceden..."

"Beş kuşaktır Possum Landing'te varlığını sürdüren Reynoldslar'a ait olduğunu sanıyordun," diyerek onun sözünü kesti Quinn.

"Doğru ve onlardan biri olmadığımı anlamıştım."

"Peki, nasıl toparlandın?"

Gage gülümsedi. "Kari. Beni sarstı ve kendime gelmemi sağladı. Babam, an-nemi hamile bırakamamış olabilirdi ama birçok yönden değişen bir şey yoktu, o hâlâ benim babamdı." İfadeyi düdüledi. "Sözlerimin ama bir şey ifade etmediğini

biliyorum.”

Quinn omzunu silkti.

“Quinn, bunun doğru olduğunu söylemiyorum ama sanırım onun, senden nefret etmek için bir nedeni vardı.”

Quinn yavaşça başını salladı. “Biliyorum.”

“Sakıncası yoksa bildiğin şeyi benimle de paylaşır mısın?”

Quinn derin bir nefes aldı. “İkisinin çocuklarının olmadığını, bu yüzden annemin Earl Haynes’ten hamile kaldığını söylemiştin. Bu konuda anlaşmışlar zaten. Ama işler Ralph açısından planlandığı gibi gitmemiş ve her ne olduysa annem ertesi yıl da Earl Haynes’a gitmiş. Sadece konuşmak için mi gitti yoksa aklında bir şey mi vardı bilmiyorum ama sonuç olarak eve yeniden hamile olarak dönmüş. Bana hamile olarak ve sanırım Ralph bu işten hiç hoşlanmamış. Bu yüzden de sen hep onun hayalini kurduğu oğlu oldun bense karısının sadakatsizliğinin bir kanıtıydım.”

Gage birden ayağa fırlayarak bir küfür savurdu. Çok öfkelenildiği her halinden belliydi.

Quinn annesinin yapmış olduğu planı ve sonuçlarını öğrendiğinde olanları anlamıştı. Yıllarca, babası bildiği adamın kardeşi Gage’e karşı o kadar sevgi doluyken kendisini niçin sevmediğini, hatta nefret ettiğini anlamak için öylesine kafa yormuştu ki. Annesi, babasının nefret ettiği kişinin kendisi olmadığını anlatmaya çok çalışmış, tüm sevgisini kendisine yöneltmişti. Quinn yıllarca babası kendisinden nefret ederken neden annesinin kendisini daha çok sevdiğini merak edip durmuştu. Ve gerçeği öğrendiğinde de artık kendisi için hiçbir önemi kalmamıştı.

“Özür dilerim,” dedi Gage.

“Bu senin suçun değil. Ashında herhangi birinin suçlu olup olmadığından da bile emin değilim.” Ralph ölmüştü ve geçmiş geride kalmıştı. “Sen ve Kari evlilik tarihini belirlediniz mi?” dedi Quinn.

Gage tereddütle kardeşine baktı, konunun değişmesinden pek memnun kalmamıştı. “Yılbaşı günü. Kari romantik olduğu için o tarihi seçtiğini söylüyor ama bence unutmayacağım bir tarih olmasını istiyor.”

Quinn kardeşinin uzun boylu, sarışın, güzel nişanlısıyla tanışmıştı. Ancak evlenmek için neden bu kadar uzun süre beklediklerini anlayamamıştı. Yeterince zaman kaybetmemişler miydi zaten? “Neden daha yakın bir tarih düşünmediniz?”

“Annemin evliliği nedeniyle,” dedi Gage. Kari ve ben daha erken bir tarih seçseydik, annemin planları bozulacaktı. O ve John Avustralya’da uzun bir balayı geçirmek istiyorlarmış ve iptal etmelerini istemedik. Kari ve ben birlikte bir ömür geçireceğiz. Birkaç ay beklemenin sakıncası olmayacağına karar verdik.”

Gage de tıpkı Travis gibi ilişkisinden son derece emin biri gibi konuşuyordu. Gerçi Gage hep kendinden emin biri olmuştu ve şimdide istediği kadını bulmuştu. Quinn kardeşi adına mutluydu. Kari sekiz yıl önce Possum Landing’ten ayrıldığından, Gage’in ne kadar çok üzüldüğünü hatırlıyordu. Neyse ki ikisi yıllar sonra yeniden bir araya gelmeyi başarmışlardı. “Yıllar önce Kari senden ayrılıp gitmeseydi

şimdi nasıl bir ilişkiniz olacağını düşündün mü hiç?”

“Bunu o kadar sık düşünmüşümdür ki. Kari Possum Landing’e döndükten sonra, o zamanlar ikimizin de epeyce toy olduğumuzu fark ettim. O zamanlar birlikte olsak belki de yürütemezdik ama şimdi önümüzde uzun bir yaşam olduğundan eminim. Onu çok seviyorum ve onun da beni sevdiğinden eminim.”

“Bu harika.”

Gage dikkatle kardeşinin yüzüne baktı. “Peki, senin hayatında kimse var mı?”

Quinn güldü. “Aynı yerde hayatımda birinin olmasına izin verecek kadar uzun süre kalmıyorum ki.”

“Hep böyle mi sürecek? Demek istediğim, bir gün bir yerde kalmayı düşünecek misin?”

“Bir yerde kalmak mı?” Quinn bir süre düşündü. “Bunu bir süredir düşünmeye başladığımı itiraf etmeliyim.”

“Sana işinle ilgili bir şey sormayacağım,” dedi Gage ciddi bir ifadeyle. “Ama bir gün anlatmak istersen, seve seve dinleyeceğimi bilmeni isterim.”

“Teşekkür ederim Gage. Bunu her zaman hatırlayacağım.”

Quinn kardeşinin içtenlikle konuştuğundan emindi ve bunu bilmek gerçekten de çok güzeldi. Ancak aradan geçen bunca yıldan sonra söylenecek fazla bir şey de kalmamıştı.

~ BEŞİNCİ BÖLÜM ~

D.J. Quinn'le buluşmayı kararlaştırdıkları parka beş dakika erken gelmişti. Ofisinden çıktıktan sonra üç sokak yürümüş ve yürürken kafasını boşaltmaya çalışmıştı ama başarılı olduğu söylenemezdi. Az uyumuştur ve yeterince dinlenememişti. Bacaklarını sallayıp, gevşemeye çalıştı. Bu kadar gergin olması için bir neden yoktu. Quinn kendisinin bilmediği şeyleri bilen sıradan bir adamdı alt tarafı. Çok da farklı bir özelliği yoktu.

Tamam, onun hakkındaki bu düşünceleri doğru olabilirdi ama ortada bir gerçek vardı ki, Quinn'in kendisinin üzerinde diğer erkeklerin yapamadıkları bir etkisi vardı. Belki de Quinn'den etkilenme nedeni sadece dövüş konusundaki ustalığı değildi. Avuçlarını yere bastırıp, baldırlarındaki çekilmeyi hissetti. Muhtemelen bu adamı çekici buluyordu ve bu durumdan hoşnut değildi. Elbette bazı erkeklerin diğerlerinden daha çekici bulduğu olmuştur ama bugüne dek buna hiç aldırılmamıştı. Erkekleri sadece dövüş teknikleri ve bu alandaki becerilerine göre değerlendirirdi. Bu yüzden de Quinn'in yakışıklı olmasının bir önemi olmaması gerekirdi. Daha önce hiç mi yakışıklı erkek görmemişti yani?

İki kolunu baldırlarına sarıp, yüzünü dizlerine yaklaştırdı ve bir iki kez aşağı yukarı esnedi. Ve tam doğrulmuştu ki, çığlık atmamak için kendini zor tuttu.

Quinn en ufak bir ses çıkarmadan onun burnunun dibine kadar gelmeyi başarmıştı.

D.J. sırtından soğuk terler süzüldüğünü hissediyordu ama korktuğunu belli etmemek için de elinden geleni yapıyordu.

“Günaydın,” dedi Quinn gülümseyerek. “Başlamaya hazır mısın?”

D.J. tamamen sahte bir güven pozuyla ellerini beline koyup, “Sen hazır olduğun an,” dedi.

“Pekâlâ. Isındın mı?”

D.J. başını salladı.

“O zaman gidelim.”

Quinn önce ritmik bir yürüyüş sonra da hafif bir koşu tutturdu.

D.J. de onu izliyordu.

İkisinin de üstünde şort ve tişört vardı. Havada hafif bir sis vardı ama kısa sürede açılacağından ve ısının artacağından kuşku duymuyorlardı.

D.J. kendi kıyafetiyle ilgili onun ne düşündüğünü bilmiyordu ama kendisi Quinn'in giysilerini biraz kafa karıştırıcı bulmuştu.

Quinn'in şortu gücünü göstermek için tasarlanmıştı, tişörtü de geniş omuzlarını or-

taya çıkarmıştı.

D.J. onu yine yırtıcı bir hayvana benzetmişti ve yine midesi kasılmaya başlamıştı. Eh... Kim olsa yırtıcı bir hayvanın yanındayken kasılırdı. Yani bu halinin, Quinn'in muhteşem görünen vücuduyla hiç bir ilgisi yoktu. Onun hızına ayak uydurmayı ve hızlandığında nefesini kontrol etmeyi sürdürdü.

"Koşunun sonunda bir spor salonu bulmamız gerekecek," dedi Quinn. "Senin ofisinde bitecek bir güzergâh planladım çünkü en yakın spor salonunu senin bildiğini düşündüm."

D.J. bir an duraksadı. Bu adam nerede çalıştığını nasıl biliyordu? Travis ya da Kyle söylemiş olmalıydılar. Ne de olsa onlar Quinn'in yeni ailesiydiler.

"Ofisin arkasında ağırlıklar bulundurduğum bir oda var," dedi D.J. ağaçlık bir alandan geçtikleri sırada. "Çalışmamızı orada tamamlayabiliriz."

"Harika." Quinn dönüp D.J.'e gülümsedi. "Altı mil senin için uygun mu?"

Altı mil mi? Bu tempoda mı?

"Sorun değil."

Ofise dönünceye kadar D.J. kondisyonunu olabildiğince yüksek seviyede tutmaya çalışmış ama Quinn sürekli olarak hızını arttırınca nefes nefese kalmaktan kurtulamamıştı. Yine de onunla arasını açmamış ve sızlanmaya kalkışmamıştı. Ofisin kapısını açıp içeri girdi. İşe öğle yemeğinden sonra başlayacaktı. Masanın üstüne altı şişe su bırakmıştı, birini Quinn'e attıktan sonra kendisi bir şişe açtı ve üçte ikisini bir dikişte içti. Aslında daha fazla içebilirdi ama beklemesi ve vücudunun bir parça soğumasına izin vermesi gerektiğini biliyordu. Ter içinde kalmıştı. Bu sabah saçını örmüştü ve şu an duş almayı ölesiye istiyordu ama henüz işleri bitmemişti. "Bahsettiğim oda şu tarafta," dedi yavaşça nefes nefese olduğu belli olmasını diye.

Quinn ise sanki onca yolu koşan o değilmiş gibi gayet normal nefes alıyordu. Elbette terlemişti ama son derece sakin bir şekilde suyunu yudumluyordu.

D.J. arka taraftaki odaya doğru ilerledi. Bu ofisi tutmadan önce uzunca bir süre spor odası yapmaya elverişli bir bölümü olan yer aramıştı. Odanın bir duvarı boydan boya aynayla kaplıydı. Ağırlık malzemeleri odanın sağında bulunuyordu. Sol taraftaysa kalın bir halıyla kaplı boş bir alan vardı. Suyunu bitirdikten sonra boş şişeyi yeşil geri dönüşüm kutusuna attı ve Quinn'e dönerek, "Haydi başlayalım," dedi.

"İstersen rutin çalışmana ben de katılayım."

Normalde D.J. yalnız çalışmayı severdi ama bu işin onun sevdiği şeylerle ilgisi yoktu. Ayrıca Quinn'i de etkilemek zorundaydı. On beş kiloluk ağırlıkları alarak, aletlere doğru yürüdü.

D.J. birkaç egzersiz yaparken, Quinn hiç bir şey söylemeden onu izliyordu.

D.J. onun kendisini dikkatle izlemesinin mi yoksa muhteşem vücudunun mu daha sinir bozucu olduğuna karar veremiyordu.

Sonunda Quinn de çalışmaya başladı ve D.J.'in iki eliyle kaldırdığı ağırlığı tek eliyle kaldırdı.

D.J. onun kendisine bir mesaj vermeye çalıştığını düşünerek göğsünü çalıştıracığı aletlere yöneldi. Bir süre sonra da yüzündeki teri silmek için durakladığı sırada aynadan Quinn'i izledi ve birden içi korkuyla doldu. Bu adamın bu kadar güçlü bir fizikinin olmasının mutlaka bir nedeni olmalıydı. Korkusunu belli etmemeye çalışarak yere oturdu ve arkasına yaslandı. "Benden bu kadar."

"Fena değil," dedi Quinn elini ona uzatırken.

D.J. bir Quinn'in uzattığı eline bir yüzüne baktı. Mantığı kendisine uzatılan bu yardım elini kabul etmeksizin kendi gücüyle kalkmasından yanaydı. Eğer elini onun elinin içine bırakacak olursa, Quinn kendisini ayağa kaldırdıktan sonra kollarının arasına hapsedebilirdi. Onun elini tuttu ama kendi gücüyle ayağa kalktı. Ona bu kadar yakın olmak bile yeterince huzursuz ediciydi. Birbirlerine o kadar yakın duruyorlardı ki, onun gözlerinin içindeki pırıltıları görebiliyordu.

"Epey sıkı çalıştın. Oldukça güçlü ve disiplinlisin."

Quinn'in sözleri D.J.'i memnun etmişti. "Harika. Peki, şimdi..."

Quinn gülümseyerek onun sözünü kesti. "Şimdi minderin üstünde neler yaptığına bir bakalım."

D.J. itiraz çığlıkları atmamak için kendini güçlkle tuttu. Şu an ya olduğu yere uzanıp bir hafta kadar uyumalı ya da birkaç saat masaj yaptırmalıydı yoksa her an yere serilebilirdi. "Neden olmasın," dedi gülümsemeye çalışarak ve mindere yöneldi.

Quinn tam onun karşısında durup, "Hadi bana saldır," dedi.

D.J.'in, onun söylediğini yapmaktan başka seçeneği yoktu. Hemen birkaç taktik düşündü. Onu şaşırtacak bir şey denemeliydi. Bir anda arkasını dönüp bacağını onun yüzüne savurmasıyla kendini yerde yatmış tavana bakarken bulması bir oldu. Vücudunun her yanı ağrıyordu ama neyse ki hızla ayağa kalkmayı başardı.

"Yeniden dene," dedi Quinn.

D.J. yeniden denedi. Ve yeniden, yeniden denedi ama maalesef şansı yaver gitmedi. Son kez yeri boyladığında da dirseğini zemine öyle hızlı çarptı ve canı öylesine yandı ki bir an için kusacağından korktu.

Quinn onun yanına kümelidi. "İyi misin?" Sonra da onun kolunu tutup, dirseğini inceledi. "Kırık yok."

D.J. dişlerini sıkı ve bağırmmamak için kendini güç tuttu. Küçükken kolunu kırıştı ama hiç de böyle ağrıdığını hatırlamıyordu. Güçlkle de olsa ayağa kalktı ve Quinn'in yeniden saldırmasını söylemesini bekledi.

"Şimdi sana böyle bir atağı nasıl bertaraf ettiğimi göstereceğim," diyen Quinn sanki ağır çekim bir film gibi neler yaptığını adım adım gösterdi. "Artık ne yapacağımı bildiğine göre farklı bir atak geliştirebilirsin."

"Tamam."

"Hazır mısın?"

D.J. başını salladı, harekete geçti ve bu kez Quinn dönüp kollarından tuttuğunda ondan kurtulmayı başardı. Ancak bir iki saniye sonra bir celtmeyle kendini yine minderin üstünde buldu.

Quinn onun üstüne eğildi.

D.J. onun kendisine yaklaşmasıyla, sanki nefes alamıyormuş ve beyni bulanıklaşmış gibi hissetmeye başladı. Gözlerinin önünden Quinn'in yüzü kaybolmuş, yerine babasının yüzü belirmişti. İçki kokusunu alabiliyordu. İnsanlar votkanın kokmadığını söylerlerdi ama yanılıyorlardı. Yine midesi bulanmaya başlamıştı. Babasının kan çanağına dönmüş gözlerini, ağzının öfkeli kıvrımlarını ve elindeki beysbol sopasının hızla kalkıp, kendisine doğru indiğini görebiliyordu. Kendini, sadece kemiklerini değil ruhunu da paramparça edecek olan darbelere hazırlamaya çalıştı. Ve bir anda bu görüntü kayboldu, yerini Quinn'in gülümseyen yüzü aldı.

"Nefes alabiliyor musun?"

Nefes alabiliyor muydu? D.J. dikkatle ciğerlerini havayla doldurdu. Sanki ateşi yükselmiş gibiydi ve ağzında tuhaf bir tat vardı, tıpkı kan gibi.

"Sende potansiyel var," dedi Quinn elini ona doğru uzatarak.

D.J. olabildiğince hızla kaçmak, ortadan yok olmak istiyordu ama korkuyu yenmenin tek yolunun, korkularının üstüne gitmek olduğunu yıllar önce öğrenmişti. Elini ona uzattı ve ayağa kalktı. Ayağa kalkar kalkmaz da hızla buzdolabına yönelip, bir şişe su aldı. "Sen de su ister misin?"

"Evet."

D.J. ona da bir şişe su uzattı sonra da kendisinininkini açıp, yarısına kadar içti ve soğuk pet şişeyi eltesinde gezdirerek sakinleşmeye çalıştı. Ancak pek başarılı olamadı. Henüz kontrolünü sağlayamıyordu ama birkaç dakika sonra tamamen düzeleceğinden emindi. Quinn'in kendisine olan bakışlarından, onun az önce doğal olmayan bir şeyler olduğunu fark ettiğini tahmin ediyordu ve bu korkutucuydu. Korkmaktan nefret ediyordu. Korku zayıflıktı ve bundan kurtulmanın tek yolu da güçlü olmaktı. Onun önüne gelip durdu ve "Yani," dedi meydan okurcasına.

"Yani seni kabul ediyorum."

D.J. rahatlama ve korkuyu aynı anda hissetti. "Harika." Suyunun kalanını içti. "Burada ne kadar kalacaksın?"

"Birkaç hafta."

D.J. şaşırmıştı. "İşinden bu kadar uzun süre uzak kalabiliyor musun?"

Quinn omzunu silkti. "Kendi isteğimle bir süre ara verdim. Yani sana bir şeyler öğretecek kadar zamanım var."

Ara mı vermişti? Peki, ama neden?

"Karşılığında ne istiyorsun?" dedi D.J.

Quinn suyunu açtı, yavaş yavaş içti sonra da koyu renk bakışlarını D.J.'e çevirdi. "Bana şu ana dek para ve seks önerdin. Başka neyin var bakalım?"

D.J. sarsıldığını hissetti. "Bedeli belirleyecek olan sensin. Ödeyebileceğim bir şeyse ödemeyi düşünebilirim."

"Güzel." Quinn onu baştan ayağa süzdü. "Pekâlâ. İşte teklifim. Sana istediğin kadar ders veririm ve karşılığında da burada olduğum sürece bana çşlık edersin."

"Yani seks demek istiyorsun."

"Akşam yemeği demek istiyorum."

D.J. gözlerini kırptırdı. “Ne?”

“Akşam yemeği. Hani şu öğle yemeğinden sonra gelen öğün ve bu akşamdan başlayabiliriz.”

D.J. bir adım geri çekildi. “Yani tek bir akşam yemeği mi demek istiyorsun?”

“Bir yemekle başlarız sonra da devamı gelebilir ve öğle yemeğinde de bana eşlik etmeni isteyebilirim.”

Bu sözler D.J.’in hiç hoşuna gitmemişti. Bu çok manasızdı. Böyle ucu açık durumlarından nefret ederdi. Kuralların olabildiğince net olmasını tercih ederdi.

“Restoranı sen seçebilirsin,” dedi Quinn. “Burada yaşayan sensin ama öyle fastfood tarzı basit bir yer olmasın. Ayrıca elbise giymek zorundasın. Dekolte ve bacak görmek istiyorum.”

D.J. bu son sözleri için ona bir yumruk atabilirdi. “Ben flört etmem.”

“Bu flört falan değil. Bu bir iş anlaşması.” Quinn ona yaklaştı.

D.J. onun bir atak yapması ihtimaline karşı kendini hazırladı.

Quinn, onun alnına düşen bir parça saç tutamını tutup kulağının arkasına sıkıştırdı.

D.J. onun elini çekmesini istemediğini fark etti ve midesi kasıldı.

“Uzun zamandır ülke dışındaydım,” dedi Quinn. “Güzel ve kadın gibi giyinmiş sık bir hanımla yemeğe çıkmak istemem normal değil mi?”

D.J. şaşkınlık içindeydi. Belki çekici bir kadın olabilirdi ama güzel olduğuna kim inanırdı ki? “Ben şu kız, oğlan oyunlarına inanan biri değilim. Bu tip oyunlar hep oğlanların kazanacağı şekilde düzenlenmiştir.”

“Ben bir oğlan değilim,” dedi Quinn gülerek. “Ders karşılığında akşam yemeği, bunun nesi oyun ki?”

D.J. bu teklifi reddetmek istiyordu ama nedenini nasıl izah edeceğini bilemiyordu. Bir akşam yemeği yemenin öyle büyütülecek bir yanı yoktu. Mantıken yemeğe çıkmak onunla yatmaktan çok daha kolaydı. Ancak seks sadece bedenleri ilgilendiren bir eylemken, bir akşam yemeği bağlantı kurmak falan gibi karmaşık bir olaydı. “Pekâlâ,” dedi yavaşça. “Akşam yemeği.”

“Yedide seni alırım.”

“Hayır, ben seni otelinden alırım.”

“Bana uyar.”

D.J. duvardaki saate bakarak, “Benim artık çalışmam gerekiyor,” dedi.

“Haklısın ama şu soruma cevap ver.”

D.J. hiç hoşlanmayacağını düşündüğü soruya kendini hazırlamaya çalıştı. “Ne-dir?”

“Niçin benimle yemeğe çıkmayı daha önce teklif ettiğin şeyden daha zor kabul ettiğin izlenimine kapıldım acaba?”

D.J. onun bu durumu sezmiş olmasına hiç şaşırmadı. Aslında yalan bir cevap vermesi gerekirdi ama şu an içinde bulunduğu gergin ruh hali buna hiç uygun değildi. Bu yüzden de gerçeği söyledi. “Çünkü seks kolaydır, bir şey ifade etmez.”

Quinn’in ifadesi değişmedi. “İfade ettiği durumlar da olabilir.”

"Sana bir kez bile ifade ettiği oldu mu?"

Quinn durakladı. "Belki birkaç kez."

"Tamam işte. Erkekler için böyleyken neden benim için farklı olsun ki?"

"Sanırım farklı olması gerekmez. Akşama görüşürüz," diyen Quinn odadan çıktı.

D.J. ön kapının kapandığını duyunca rahat bir nefes aldı. Sonunda bitmişti. Gerçi bitmiş miydi pek emin değildi çünkü Quinn fiziksel olarak gitmişti ama düşüncelerinde kalmıştı. Akşam gideceği yemeği düşününce içini korkuyla karışık bir beklenti sardı. Bu çılgınlıktı. Bu adamı doğru dürüst tanııyordu bile. Bir adamın kendisiyle yakınlaşmasına izin vermesi demek felakete davetiye çıkarmak demekti. Gözlerinin önünde yine babasının yüzü canlandı. Hayır, buna aldırmayacaktı. Babası öleli uzun zaman olmuştu ve onun ardından bir gün bile yas tutmamıştı. Bundan sonra da onu düşünerek bir dakikasını bile harcayacak değildi.

D.J. kendini aptal gibi hissediyordu ve böyle hissetmekle son derece isabetli davranıyordu çünkü gerçekten bir aptaldı. Yeni yetme bir kız gibi aynanın karşısında oturmuş, saçlarının dalgalarıyla oynuyordu.

"Elini çek, bütün çabalarımı mahvedeceksin," dedi Rebecca. "Şimdi de sıra daha koyu tonda bir ruja geldi."

D.J. Rebecca'nın uzattığı ruju aldı ve itaatkâr bir şekilde dudağındaki uçuk pembe rujun üstüne sürdü.

Rebecca onun çenesini tutup, yüzüne baktı ve "Daha iyi ama mükemmel demez," dedi.

"Bu sadece bir ruj, ne kadar mükemmel olabilir ki?"

Rebecca çantasında başka bir ruj aramaya başladı.

D.J. aynadaki yansımasına baktı. Tanrım, ne diye böyle bir şey yapmayı kabul etmişti ki? Tamam, bu öyle flört anlamında bir çıkma falan değildi, bu sadece bir karşılık ödemeydi ama ne yazık ki buğulu göz makyajı, rimelli kirpikleri, takıları ve topuklu ayakkabıları kendini iyi hissetmesine hiç de yardımcı olmuyordu. Bunların hepsi kadınsı tuzaklardı. Hele şu dalga dalga omuzlarına inan saçlarıyla tıpkı şu güzellik yarışmalarına katılan o zavallı kızlara benziyordu.

"Bunu dene," dedi Rebecca başka bir ruj uzatarak.

D.J. dudaklarını pamukla silip yeni ruju dikkatle sürdü. Dudakları daha dolgun görünmeye başlamıştı. Şaşkınlıkla arkasına yaslandı ve bir rujun yarattığı etkiyi hayretle inceledi.

"Gördün mü?" dedi Rebecca zafer kazanmış gibi. "Demek ki bir ruj pekâlâ mükemmel olabiliyormuş. Şimdi de alt dudağının ortasına parlatıcı sür, seksi gösterir."

D.J. gözlerini kocaman açtı. "Ben seksi biri değilim."

"Bu akşam olacaksın ve o resmen afallayacak."

"Seni hayal kırıklığına uğratabayım için niçün benimle akşamla afallamayacak."

Rebecca güldü. "Sen bana inan."

D.J. böyle bir şeye en ufak bir ihtimal bile vermiyordu çünkü Quinn'in yatma teklifini geri çevirdiğini biliyordu. "Bu kadar heyecanlanmana gerek yok," diye söylendi.

"Elimde değil, muhteşem bir bekârla yemeğe çıkıyorsun ve elbise giydin. İçimde onun doğru adam olduğuna dair bir his var."

D.J. elbise giymesinin kendi tercihi olmadığını söylememek için kendini güç tuttu. "Ben doğru adamı falan aramıyorum."

"Sana inanmayı reddediyorum. Her kadının iyi bir adamın aşkına ihtiyacı vardır."

"Hiç de değil. Ben kendi kendime yetebilirim. Özgür ruhlu..."

"Benim ne demek istediğimi anlayamıyorsun," diyerek onun sözünü kesti Rebecca. "Seni seven birini bulmak hoştur ama daha önemlisi senin de onu sevebilmendir. Gözlerini kapat." Saç spreyini arkadaşının saçlarına sıktı. "Şimdi açabilirsin."

D.J. gözlerini açtı ve aynaya bakıp, "Tam porno yıldızlarına benzedim," dedi.

Rebecca ona aldırmadı. "Şimdi de sana bir elbise bulalım."

"Ben saçından bahsediyordum."

"Saçlarının nesi varmış?"

D.J. omuzlarından aşağı dalga dalga dökülen saçlarıyla ilgili neler hissettiğini açıklayamadı. Kendini sersemce bir şekilde kadınsı hissediyordu.

"Muhteşem görünüyorlar," diye devam etti Rebecca. "Hadi şimdi elbiseyi bulalım."

D.J. dolabındaki elbise seçeneklerinin pek fazla olmadığını biliyordu. Sadece bir kaç tane ve oldukça ciddi görümlü elbisesi vardı.

Tam bu sırada Rebecca iki elinde birer kutuyla görüldü ve ayakkabı kutusunu yatağın üstüne bırakıp, diğer kutunun kapağını açtı.

"Hayır, bu mümkün değil," diye bağırdı D.J.

Rebecca önceki yıl ona ısrarla aldıracağı ama bir kez bile giydiremediği siyah dantel elbiseyi kutudan çıkardı. "Bu çok güzel bir elbise, bunu giyeceksin."

"Buna elbise demeye bin şahit ister."

Rebecca elbiseye şöyle bir göz attı. Tamam, elbisenin yakası epeyce açıktı, boyu da oldukça kısaydı.

"Kesinlikle bunu giymem," diye bağırdı D.J.

"Flört ettiğin adama güzel görünmek istersin, öyle değil mi?"

"Tanrım, bu flört falan değil."

"Bunu giymek zorundasın."

"Değilim."

"Lütfen bunu benim için yap," dedi Rebecca yalvarırcasına."

Quinn bu karşılaşmayla ilgili birkaç iltifat sözcüğü hazırlamıştı ama D.J.'i görmesiyle her şeyi unutması bir oldu. Ağzını açtı ama sesi çıkmadı. Tanrım! Gözlerine inanamıyordu. Tamam, ona dekolte ve bacak görmek istediğini söylemişti ama onun kendisini dinleyeceği aklının ucundan bile geçmemişti. Hatta inadına kapalı giysiler giyip geleceğini sanmıştı. Tanrım! Aklı başından gitmişti. Derin bir nefes almaya çalıştı. Karşısında duran kadın hayatında gördüğü en seksi yaratıktı. Makyajı kusursuz yüz hatlarını iyice belirginleştirmişti ve üstündeki elbise mükemmel vücudunu gözler önüne seriyordu. Tanrım! Bacakları ne kadar da uzundu. Kahretsin! İşte bunu hiç beklemiyordu. Çok güzeldi. Muhtemelen D.J. fazlasıyla hak ettiği iltifatları etmesini bekliyordu ama düşündüklerini ona söyleyecek değildi. "Tam zamanında geldin."

"Ben gecikmem. Şimdi bir tek şeyi netleştirmek istiyorum."

"Seni dinliyorum."

"Bu bir flört değil."

"Elbette değil," diyen Quinn iskemlenin arkasına asmış olduğu ceketini ve anahtarını alıp, koridora doğru yürüdü. "Ama yine de iyi vakit geçirebiliriz, öyle değil mi?"

"Elbette."

D.J.'in sesinden gergin olduğu o kadar belliydi ki, Quinn dayanamayıp güldü ve park yerine vardıklarında onun arabasını gördü. Demek küçük hanım kendi arabasıyla gitmelerini istiyordu. Onun şu mini etek boyuyla arabaya binişini görmek için sabırsızlanıyordu. "Benim kullanmamı ister misin?"

D.J. bir an tereddüt ettikten sonra arabanın anahtarlarını uzattı.

Quinn kapıyı açtı.

D.J. onun kapıyı tutmasını görmezden gelerek arabaya binerken eteği baldırlarını açıkta bırakacak kadar sıyrıldı.

Quinn bedeninin verdiği tepkiyi bastırmak için derin bir nefes aldı ve sürücü koltuğuna geçerken çok ilginç bir akşam geçireceğini düşündü. Galiba D.J.'in savaş oyunlarında kendisini esir alması, yıllardır başına gelen en güzel olaydı.

~ ALTINCI BÖLÜM ~

MASALARI restoranın kapıdan uzak sessiz bir köşesinde ayrılmıştı.

D.J. bu duruma memnun oldu. Böylece hem restorana tanıdık birilerinin gelmesi halinde görmeleri daha zor olurdu hem de paçası sıkıştığında kaçıp gitme ihtimali daha az olurdu. Uzun deri koltuğa oturdu ve küçük çantasını da yanına bıraktı.

Restoran oldukça şık ve loştu, hafta içi olduğu için de tenhaydı.

Quinn etrafına bakındı. “Güzel bir mekân, buraya sık gelir misin?”

Akşamları sadece Rebecca ve ailesiyle pizzacıya gitmekten ibaret bir sosyal yaşamı olan D.J. “Birkaç kez geldim. Yemekleri iyidir,” dedi.

O sırada garson geldi ve menüyü bıraktı.

Quinn şarap listesini ve yemekleri inceledi. “Şarap içer misin?”

“Elbette.”

Quinn bir şişe cabernet sauvignon sipariş etti.

D.J. gece boyunca yarım kadehten biraz daha fazla içmeyi planlıyordu çünkü Quinn’in endişelendiğini düşünmesini istemiyordu. Garson masadan ayrıldıktan sonra menüyü açtı ve seçenekleri gözden geçirdi. Çok gergindi. Karşısında oturan adamın varlığının fazlasıyla farkındaydı. Quinn, üstünde askeri mont, kot pantolon varken de son derece çekici görünüyordu ama böyle takım elbise içindeyken... Tanrım! Bu koyu renk ceketi gözlerinin daha da siyah görünmesine neden olmuş, bembeyaz gömleği çenesinin sert hatlarını daha belirginleştirmişti. Oturduğu yerde hafifçe kımlılandı ve Quinn’in yüzüne baktı. Ne düşünüyordu acaba? Kendisini ne kadar huzursuz ettiğinin farkında mıydı? Ya huzursuz olmasına neden olduğu için ondan ne kadar nefret ettiğinin farkında mıydı?

Garson şarap şişesini açtı ve Quinn’in kadehine bir parça doldurdu.

Quinn bir yudumu ağzında tutup şarabın tadına baktı sonra da “Güzel,” diyerek başını salladı.

Garson ikisinin de kadehlerini doldurdu ve gitti.

Quinn kadehini kaldırdı ve “İkimizin de öğreneceklerine,” dedi.

D.J. kadehini, Quinn’in kadehine dokundurdu ve bir yudum aldı. Normalde beyaz şarap severdi ama bu şarabın tadı mükemmeldi. “Çok güzel,” dedi kadehini masaya bırakırken.

“Beğenmene sevindim.” Quinn onun elindeki menüye baktı. “Ne yiyeceğine karar verdin mi?” Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

D.J. menüyü kapattı. Kolaya kaçmaya karar vermişti. "Salata, biftek ve fırında patates."

Quinn garsona işaret etti ve D.J.'in yemeğinin sipariş verdikten sonra, "Ben de hanımefendinin seçiminden istiyorum," dedi.

Garson masadan ayrıldı.

"Glenwood'ta büyümediğini söylemiştin. Nerelisin?" dedi Quinn.

D.J. şaşırdı. Ona kendisiyle ilgili böyle kişisel bir bilgi verdiğini hiç hatırlamıyordu ama belki de vermişti. O altı mili koştuğu sırada epeyce laflamışlardı. En azından Quinn konuşmuştu, kendisi de nefes nefese kalmadığını belli etmeden kısa cümleler kurmuştu. Acaba nefes almaya çalıştığı sıralarda mı söylemişti bunları? "Güney Kaliforniya'da büyüdüm. Los Angeles'ta."

"Glenwood'a uyum sağlanan zaman almıştır."

"Zor olmadı."

Quinn kaşlarını kaldırdı. "Küçük bir kasabada yaşam daha kolay mı diyor-sun?"

"Onun gibi bir şey." D.J. şarabına uzandı. Kendisinden söz etmek istemiyordu, asıl istediği Quinn'in kendisinden söz etmesiydi. Nasıl bir görevi vardı? Devlet için çalıştığını biliyordu ama ne yaptığını bilmiyordu. Nerede ve ne kadar süreyle eğitim almıştı? Yakasındaki o bıçak bulamadığı tek silahı mıydı yoksa başka silahları da var mıydı? Hepsisi de oldukça önemli sorulardı ve yanıtları almak için deli oluyordu.

"Sana Teksas'ın küçük bir kasabasında büyüdüğümü söylemiştim," dedi Quinn. "Glenwood'a benzeyen bir kasabadır. Herkes birbirini tanır. Erkek kardeşim Gage'le tanışmıştın."

D.J. başını salladı. "Nash ve Kevin Hormon'la da. Hepsisi Teksaslı."

"Dahası da var," dedi Quinn kadehinin kenarına düşünceli bir ifadeyle dokunurken. "Oldukça karmaşık bir durum." Başını kaldırıp D.J.'e gülümsedi. "Ailevi bir durum."

D.J. onun gülümsemesine ve midesindeki kasımlara aldırılmamaya çalıştı. "Karmaşık mı? Nasıl yani?"

"Nash ve Kevin babasız büyüdüler. Biliyorsun onlar ikiz. Annelerini hamile bırakan adam onları da annelerini de hayatında istemedi."

D.J. içinden en iyisini yapmış diye geçirdiyse bir şey söylemedi.

"Sonradan öğrendik ki Nash ve Kevin'in babasıyla bizimki aynı adammış, yani Haynes kardeşlerle baba bir üvey kardeşiz."

D.J. şaşkınlıkla Quinn'e baktı. "Earl Haynes'in kadınlara düşkün olduğunu işitmiştim ama bu durumunu eyalet sınırlarının dışına taşırdığını bilmiyordum. Peki, bütün bunları ne zaman öğrendiniz?"

"Gage bu gerçeği birkaç ay önce keşfetmiş. Sonra da Kevin ve Nash öğrenmiş. Bana da burada buluşmamız için bir mesaj bırakmışlar."

D.J. öyle kalabalık aile meraklısı bir tip değildi ama elbette herkesin kendisi gibi düşünmesi gerekmiyordu. "Den Aşkır kadeşim varken bir anda yarım düzine-

den fazla kardeşin oldu. Bu da Noel'de bir sürü kart atacağını anlamına geliyor.”

Quinn güldü. “Bu aklıma gelmemiştir.”

Garson salatalarını bıraktı, gitti.

“Haynes kardeşleri iyi tanıyorsun galiba.”

“Daha çok Travis ve Kyle'i tanıyorum çünkü işimin şerifin ofisiyle fazlasıyla ilgisi var. Jordan da burada yaşıyor ama itfaiye şefi olduğu için pek temasımız olmadı. Craig'le birkaç kez karşılaştım. Hannah ise muhteşem biri.”

“Hepsi de kanun adamları. Jordan da yakın sayılır.”

D.J. çatalını eline alırken gülümsedi. “Jordan'a itfaiyeci olduğu için çok kızıyorlar.”

“Benim kardeşim de bir şeriftir. Kevin federal polis, Nash FBI'da çalışıyor ve ben...” Quinn birden sustu ve omzunu silkti. “Gerçekten de tuhaf.”

“O kadar da değil. Erkek kardeşler çoğunlukla aynı tür meslekleri seçerler ve sürpriz bir aile için bundan iyisini bulamazdın.”

“Evet, eşleri ve çocuklarıyla oldukça kalabalık bir aile.”

“Sen evli misin?” D.J. soruyu sorar sormaz pişman oldu.

Quinn başını iki yana salladı. “Benim tarzım değil.”

“İşin yüzünden mi?”

“Bir nedeni de bu.”

“Peki D.J.'in açılımı nedir,” diye sordu Quinn.

D.J. omzunu silkti. “Hiç de ilginç bir şey değil.”

“Buna inanmıyorum.” Quinn salatasından bir parça aldı. “Debby Jo'mu yoksa?”

D.J. başını iki yana salladı.

“Darling Jenny mi?”

D.J. şarabından bir yudum aldı.

“Dashing Joyce. Darlene Joy mu?” Quinn ekmeğinden bir lokma aldı. “Hadi ama o kadar da kötü olamaz. Bana bir ipucu ver.”

D.J. daha da beter olduğunu düşünüyordu. “Vermem.”

Quinn içini çekti. “O zaman kasabada küçük bir araştırma yapmam gerekecek.”

“İstediğin araştırmayı yap. Hiç kimse bilmiyor.”

“Gerçekten mi?”

D.J. omzunu silkti. “Sırlarımı saklamayı bilirim.”

“Başka ne sırların var?”

“Sana anlatırsam sır olmaktan çıkarlar, öyle değil mi?”

“Haklısın.” Quinn onun yüzünü dikkatle inceledi. “Bu akşam çok güzel görünüyorsun.”

Konunun birden değişmesi D.J.'i şaşırttı. “Ah, teşekkür ederim.”

“Rica ederim. Benim ricamı kırmayıp istediğim gibi giyinmene sevindim.”

“Ben ödemesine sadık biriyim.”

“Tek neden bu mu?”

"Bir anlaşma yaptık ve ben payıma düşeni yaptım. Senden de aynı şeyi yapmanı bekliyorum."

Quinn kadehini yeniden kaldırdı ama bir şey söylemedi.

D.J. onun bakışlarında rahatsız edici bir şeyler olduğunu sezdi. Normalde kendisinin bu şekilde izlenmesinden rahatsız olurdu ama şimdi asıl sorunu onu bir erkek olarak fark etmesiydi. Kadın erkek ilişkisi türünden ilişkileri hiç denememişti değildi ama her seferinde belli bir amacı olmuştu. Yani hiçbir zaman sırf kendisi istediği için böyle bir ilişkiye girmiş değildi.

"Muhteşem bir kadınsın D.J."

D.J.'in yine midesi kasıldı. Quinn'in sesindeki içtenlik içine işlemiştir. Savunması yavaş yavaş yıkılıyordu sanki. Onun söylediklerini kabulleniyor, ondan hoşlanıyordu ve böyle bir durumda paniğe kapılması gerekirken nedense güvenliğini düşünmek bile istemiyordu. En azından bir süreliğine bunu yapmak istemiyordu. Bir süreliğine karşısında bulunan adamın varlığından keyif almak istiyordu.

"Peki, bana Los Angeles'taki hayatından söz eder misin?"

D.J. birden o rahat ruh halinden sıyrılıp, sarsıldı ve sanki derin bir kuyudan çıkmışçasına kendine geldi. "Anlatacak fazla bir şey yok. On bir yaşımdayken anne ve babamı kaybettim. Akrabam olmadığı için yetiştirme yurduna gönderildim. Sonra da koruyucu aile yanına gittim. Bana bakanlar iyi insanlardı. Devletin onlara verdiklerinden çok daha fazlasını bana verdiler."

Söylediklerinin hepsi doğrudu. D.J. yedi yıl boyunca iki farklı aile yanında kalmıştı ve her iki deneyimi de kâğıt üzerinde kusursuz görünüyordu. Karnı doyurulmuş, giydirilmiş hatta zaman zaman üstüne titrendiği bile olmuştu. Ancak hiç kimse, on bir yaşına gelinceye kadar ne kadar büyük zararlara uğradığını fark edememiştir. "Liseyi bitirdim ve koleje gittim. Yarım zamanlı bir iş buldum ve burs aldım. Mezun olduktan sonra da buraya geldim." İşte kendinden söz etmiş ve geçmişini anlatmıştı. Büyük bir resim çizmişti ama hiçbir ayrıntı vermemişti.

Quinn, onun bu sınırlı anlatımı bilinçli yaptığının farkındaydı. Hiç kimsenin hayatının ayrıntılarını öğrenmesini istemiyordu ve belli ki tavrı kendisine karşı değildi. Herkese karşı aynı tepkiyi gösteriyordu. Birden karşısında oturan kadınla ilgili her bir ayrıntıyı merak eder oldu ve bu oldukça ilginçti. Normalde bir kadınla ilgili olarak, bir hafta sonu birlikteliği için yetecek kadarını öğrenmek isterdi çünkü ne kadar az şey öğrenirse hoşlanmadığı bir şeyle karşılaşma ihtimalinin o kadar azalacağına inanırdı. Sadece fiziksel ilişki yeterdi. Daha fazlasını istemezdi. Ancak şu anki isteğinin nedeni, onun hayatında hoşlanmayacağı gerçeklerle karşılaşacağına inanmıyor olması mıydı? Belki de D.J.'in hayatında keşfedeceği şeylerin olumlu olacağını seziyordu. D.J. şu enerjisiyle muhteşem bir âşık olabilir ve yatakta nefesini kesebilirdi. Ancak onun takmış olduğu maskenin gerisindeki kişiliği de çok merak ediyordu. Kimdi bu kadın?"

"Peki ya sen," dedi D.J. "Senin nasıl bir hayatın oldu?"

Quinn salatasını itti. "Liseden sonra ben de koleje gittim."

"Dur tahmin edeyim. Bir futbol yıldızıydın."

Quinn arkasına yaslanıp gülümsedi. "Oldukça popülerdim."

"Bundan hiç kuşku yok."

Quinn gözlerini kıstı. "Peki, sen popüler biri miydin?"

"Hayır. Kendi kendimleydim. Kolejde spor yaptın mı?"

"Zaman zaman. Mezun olduktan sonra da orduya katıldım." Quinn gülümsedi.

"Seni asıl ilgilendiren yanı bu değil mi? Çünkü sen gücü seviyorsun. Benim de derdim üniforma falan değildi ben de güçlü olmayı seviyordum. Sonra da Özel Kuvvetlere geçtim ve oradan oraya savrulan bir hayat yaşamaya başladım."

"Ve anlatamayacağın görevler yaptın."

"Doğru."

"Bir ara Amerikan vatandaşlarını olmamaları gereken yerlerden kurtardığını söylemiştin. Peki, onların oralara nasıl gittiklerini sorabilir miyim?"

"Yeterince parası olan herkes bir pilota kendisini dünyanın herhangi bir yerine götürmesini söyleyebilir ve bazen normal bir seyahat bir rejim değişimiyle kâbusa dönüşebilir. İşte böyle durumlarda ben ve ekibim duruma müdahale ederiz. Operasyonlarımız da basına yansımaz."

"Elbette," dedi D.J. salatasıyla oynayarak. "Bütün bunlardan birkaç hafta uzaklaşmak çok hoş olmalı. Sürekli arkayı kollamaktan bıkmışsındır."

Quinn başını salladı. Restoranın loş ışığı D.J.'in saçlarının üzerinde kızıl yansımalarla yol açıyordu. Quinn onun omuzlarına dökülen saçlarını ve göğüslerini hafifçe ortada bırakan dekoltesini inceledi. Elbisesinin dantel kolu kaslarını gizlemiyordu. Bu kadın başka kadınlara hiç benzemiyordu. "Bugüne kadar birini öldürüp öldürmediğini sormayacak mısın?" dedi çıktığı her kadından bu soruyu duymaya alışık olduğu için.

D.J. şarabından bir yudum aldı. "Öldürmemiş olmanın mümkün olmadığını düşünüyorum aksi halde bu kadar iyi olamazdın."

D.J.'in bu öngörüsü, Quinn'i etkiledi. Çok eskilerde normal bir yaşamı olabileceğini ve kendisini anlayabilecek bir kadın bulabileceğini sanırdı ama uzun yıllar önce bu umudunu kaybetmişti çünkü öyle bir kadın olamazdı. Yoksa olabilir miydi? Yani D.J. öyle bir kadın olabilir miydi yoksa hayal mi kuruyordu? Bu kadının terslikleri, aksî halleri ve kusursuz fiziği yanılmasına mı neden oluyordu?

"Biraz hafta kasabada kalacağını söyledin, bugünkü ödememin karşılığını ne zaman alırım?"

"Süresiz izindeyim."

"Neden?" Aslında D.J. bunu sormak istemiyordu.

"Seçeneklerimi gözden geçirmek istedim. İsim hiçbir bağlantım olmamasını gerektiriyor ve belki de bir değişiklik yapmamın zamanı gelmiştir." Quinn son birkaç haftadır düşündüğü şeyi ilk kez dillendiriyordu. Bir an sözlerinin doğru anlaşılıp, anlaşılmadığını anlamak için bekledi. Sonra da kadehini başına dikip, şişeye uzandı. "Birini öldürmem gerekiyordu ama yapamadım." Quinn kadehini doldurdu. "Daha önce hiç bir görevi reddetmemiştim. Reddetmek için bir nedenim de olmamıştı. Ama bu kez..."

D.J.'in ifadesinde ne bir irkilme, ne bir aşağılama, ne de sersemce soran bakışlar vardı.

"Bu kez reddetmek için bir nedenin vardı," dedi D.J.

"Evet." Quinn çift taraflı çalışan bir ajanı öldürmekle görevlendirilmişti. Aslında daha önce de benzer görevler yapmıştı ve karşı tarafla da çalışan ajanları öldürme konusunda en ufak bir tereddüt yaşamamıştı. Ancak bu kez öldürmesi gereken çift taraflı çalışan casus, eski komutanı ve akıl hocası olan biriydi. Ve zamanı geldiğinde görevini yerine getirememiş, adam görüş açısında olmasına rağmen tetiği çekememişti. O andan itibaren de yaşamını sürdürmek için yaptı işi sorgulamaya başlamıştı. Artık bu tür pis işler yapmak istemiyordu. Artık ruhunu satmak istemiyordu.

Birden bir sessizlik olmuştu.

Quinn havayı değiştirecek farklı bir konu bulmaya çalıştı. Aslında işinden hiç söz etmezdi ve ayrıntıya girmek şöyle dursun işinin ne olduğunu bile söylemezdi. Peki, ne diye şimdi D.J.'e açılmıştı?

D.J. başını kaldırdı. "Yani yabancı ülkelere öyle vizeler falan almaya gerek kalmadan sızma yoluyla giriyordun."

"Doğru. Çoğunlukla resmi işlemlerden kaçınmak gerekiyordu."

"Yazık. Oysa vize işlemleri seyahatlerin en hoş yanlarından biridir," diyerek güldü D.J.

D.J.'in bu alaycı tavrı Quinn'i rahatlatmıştı kadar meraklandırmıştı da. "Niçin bir ilişkinin olmadığını?"

"Ben aptal değilim. Testosteron hormonu dolu bir adamın hayatımı yönetmesine ihtiyacım yok. Bir ilişkide benim kazancım ne olacak? Daha fazla çalışmak mı? Daha fazla maddi zorunluluk mu?"

Quinn güldü. "Peki ya çocuk meselesi..."

D.J. güldü. "Çocukları severim." Sonra Quinn'e doğru eğildi. "Belki yıllarca yurt dışında yaşadığın için duymamış olabilirsin ama artık çocuk sahibi olmak için evlenmek gerekmiyor."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır. Modern tıp harikalar yaratıyor."

Garson başlangıç yemekleriyle geldi.

Quinn servis yapılırken D.J.'i izledi. Bu kadının evliliği ve erkeklere bu kadar tepkili olmasının bir nedeni olmalıydı, bundan emindi. Birisi, bir şekilde incitmiş olmalıydı. Peki, ama kim ve nasıl yapmıştı?

Quinn'in otelinin park alanına girmişlerdi.

D.J.'in yüz ifadesinden, Quinn'in iyi geceler dileyip arabadan inmesini beklediği çok net bir şekilde belli oluyordu.

Ancak Quinn işleri onun açısından bu kadar kolaylaştırmayı planlamıyordu. "Niçin birkaç dakikalığına arabayı kenara çekmiyorsunuz?"

D.J. derin bir iç geçirerek arabayı park yerinde bir kenara çekti ve kontağı kapattı. Restorandan çıktıklarında arabayı kendisinin kullanmasının daha kolay olacağını, böylelikle Quinn'i otele bırakıp, yoluna devam edebileceğini söylemişti. Böylece ona odasına çıkmayacağını da ima etmişti.

Aslında Quinn'in de onu odasına davet etmek gibi bir planı yoktu. Yani henüz yoktu. "Yarın sabah saat kaçta başlamak istersin?"

"Sabah her saat bana uyar."

"Bana da uyar. Ofisinde ihtiyaç duyacağımız bütün aletler var."

"Bu benim işimin bir gereği. Orada kadınlara her hafta ders veriyorum."

"Peki ya erkeklere..."

D.J. omzunu silktilti. "Gelebilirler ama tercih etmiyorlar. Erkekler, kadınlardan farklı. Hayvanlar aleminde tanımadığı erkeklerden korkan tek dişi türü kadınlar. Mesela bir erkek karanlık bir sokakta yürürken bir kadınla karşılaşınca ürkmeyiz ama bir kadın öyle bir ortamda çevrede olabilecek erkeklerden korkar."

Quinn bunu daha önce hiç düşünmemişti. "Sanırım haklısın."

"Teşekkürler."

Quinn gülmek için kendini güç tuttu. "Ama sen bana pek de öyle korkacak bir kadın gibi görünmedin."

"Kendimi korumayı biliyorum da ondan. Dövüşmeyi de bilirim, gerektiğinde ortadan yok olmayı da yani kendimi gereksiz yere tehlikeye atmam."

Quinn ona doğru eğildi. "Ama ben tehlikeliyim."

"Sen bilinen bir tehlikelisin ve bu yüzden de ben hazırlıklıyım."

"Hiç sanmıyorum."

"Bahse girer misin?" İkisi de Quinn'in birkaç hamlede kendisini mahvedeceğini biliyorlardı ama D.J. ona meydan okumaktan geri durmuyordu.

"Çok sertsin," diye mırıldandı Quinn. "Ve biliyor musun senin en sevdiğim yanlarından biri de bu."

D.J.'in gözleri irileşti. Quinn'in sözlerine hem şaşırmış hem de memnun olmuştu.

Yine sessizlik oldu.

Ama bu kez Quinn, bunun iyiye işaret olduğunu düşünüyordu. Yavaşça ona doğru yaklaştı.

Ama D.J. birden belirgin bir şekilde kaskatı kesildi.

Quinn önce olduğu yerde kalakaldı, sonra yavaşça geri çekildi. Shakespeare'in dediği gibi, kolay kazanılmayan kadınlar değerli olurlardı. Tanrım! Neler yapıyor, neler düşünüyordu? Durumu bu kadar mı kötüydü? "Şimdi bir akşam yemeğinin kaç derse bedel olduğunu belirlemeliyiz?" dedi.

D.J. öfkeyle dönüp ona baktı. "Sadece bir yemeğe çıkacaktık."

"İsrar eden sendin," dedi Quinn. İçinden bir ses bunun doğru bir strateji olduğunu söylüyordu. "Elbisen harikaydı, ayakkabıların da tabi."

"Beş ders."

"İki."

“Üç.”

“Anlaştık.” Quinn sağ elini pencerenin yanındaki kapıya koydu, diğer eliyle de koltukları arasındaki bölme tuttu. “Şimdi beni öpebilirsin ama sıradan bir öpücük istemiyorum. Öncekinden daha fazla çaba göstermelisin.”

D.J.’in yanında bir silah olsa onu hemen oracıkta, kendi arabasının içinde, koltuklarının berbat olacağını bile bile öldürürdü. İçinden çılgın atmak, sağı solu tekmelemek, Quinn’in kemiklerini ufalamak, sonra da onu akbabalara yem etmek geliyordu. Nasıl cüret ederdi? Ne demişti? Beni öpebilirsin mi demişti? Yüzsüz, kendini beğenmiş, küstah züppe.

“Küfürlerini duyar gibiyim,” dedi Quinn gözleri yarı kapalı bir halde. Sonra dönüp ona baktı. “Korkuyor musun?”

Kahrolası adam bunun anahtar sözcük olduğunu keşfetmişti ama D.J. ona meydan okumadan duramazdı. Güçlkle de olsa gülümsemeye çalışarak, “Sadece ilgilenmiyorum,” dedi.

“Elbette ilgileniyorsun. Gel ve istediğini al D.J. Kendimi tamamen sana bırakıyorum.”

D.J. onu tokatlama isteğini güçlkle bastırdı ve en kötüsü de onun dediği şeyi yapmak istemesiydi. Evet, onu öpmek istiyordu. Tanrım! Bu adamın haklı olmasından nefret ediyordu. Onunla ilgilendiği için kendinden de nefret ediyordu. Onunla ilgilenmek istemiyordu. Midesindeki kasılmaları, yüreğinin ağzına gelmesini falan istemiyordu. Yemek boyunca öpüşüklerini hatta daha fazlasını yaptıklarını düşünüp durmuştu hep. Tanrım! Neler oluyordu? Bedeninin verdiği tepkilere inanamıyordu. Bu çılgınlıktı. Biriyile ilişki kurmanın ne denli tehlikeli olduğunu çok iyi bilirdi. Birini önemsemek zaafı. Bunun olmasına izin veremezdi. Hiç izin vermemişti. Derin bir nefes aldı ve ona yaklaştı. Onun dudaklarına ulaşması için epeyce uzanması gerekiyordu ama nasıl olsa Quinnn uzanıp kendisine sarılacaktı.

Ancak Quinn böylece olduğu yerde durdu.

D.J. dudakları onunkine değerek değmez birkaç şeyin birden farkına vardı. Bedeninden yayılan ısıtın, onun baş döndüren kokusunun, bu adamı istediğinin ve içi pişmanlıkla dolu. Tanrım, o kazanmıştı. Dudakları onun dudaklarının üstündeydi.

Quinn onun öpüşüne hevesle karşılık verdi.

D.J. onun dilini alt dudağının üstünde hissetti. Bütün bedeni ürperiyor, göğüsleri giderek hassaslaşıyordu. Dilini onun diline dokundurdu. Giderek artan bir ihtiyaç hissiyle adeta eriyordu. Tutkunun denizinde kaybolmuş gibiydi. Farkında bile olmadan bir elini onun göğsüne yasladı. Onun ceketini de gömleğini de çıkarmasını istiyordu. Onun çıplak bedenini hissetmek istiyordu. Onu hissetmek istiyordu. Ancak her ne kadar bedeni ona teslim olmaya hazırsa da beyni panik içindeydi. Erkekler tehlikeli yaratıklardı ve Quinn de onlardan biriydi. Seks bir silahtı ve zevk için kullanılamazdı. Ama kaçmak da istemiyordu. Herhangi bir korku duymuyordu. Sadece bu adamın kendisine daha fazla dokunmasını istiyordu. Onunla sevişmek istiyordu. Zihninden sadece ikisinin sevişme görüntüleri geçiyordu ve bunlar öylesine gerçek, öylesine canlı görüntülerdi ki, bir an için çınlıçplak, tek beden

halinde sevişiyorlarmış gibi hissetti. Ve birden büyük bir korkuyla, titreyerek geri çekildi. "Geç oldu," dedi onunla göz göze gelmemeye çalışarak.

Birkaç saniyelik bir sessizlik oldu.

"Sabah dokuz gibi görüşürüz," dedi Quinn.

D.J. başını sallamakla yetindi.

Quinn arabanın kapısını açıp, indi.

D.J. üstünü değiştirdikten sonra oturma odasında dolaşmaya başladı. Bugün pek uyku tutturamayacak gibiydi ve nedenini de biliyordu. İçinde dayanılmaz bir istek vardı. Onu istiyordu. Tanrım! Herhalde çıldırmış olmalıydı. Bugüne dek hiçbir erkeğe karşı böyle şeyler hissetmemiştir. Onu öpmeyi kabul etmekle korkunç bir hata yapmıştı. Onu öpmüştü, çünkü bunu yapmak istemiştir ve şimdi de bunun bedelini ödüyordu. Quinn içinde bir yerlere dokunmuştu çünkü o nerede, nasıl davranılacağını çok iyi biliyordu.

Bu adam kendisini zayıf hissetmesine neden olmuştu ve D.J. bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu.

Bu tehlikenin çok yakınında olduğunun işaretiydi.

Hem de çok yakınında...

Güçlü olan zayıfı ezer, parçalar ve ölüme terk ederdi.

~ YEDİNCİ BÖLÜM ~

QUINN ertesi sabah yedide küçük yemek salonuna girdi. Travis otele bir mesaj bırakmış ve kahvaltıya davet etmişti. Yemek salonunu bakışlarıyla araştırınca, onun köşe bir masada oturduğunu gördü. "Günaydın."

Travis okuduğu gazeteyi bir kenara bıraktı. "Selam. Nasıl gidiyor? Bu kadar erken kalkmak isteyeceğinden emin olamamıştım."

Quinn omzunu silkti. "Fazla uyuma âdetim yoktur." Yıllar boyunca tetikte olmaktan dolayı derin ve uzun uykuda kalan biri değildi. Tabi bir önceki gece uyuyamamasının nedenlerinden biri de yaşadığı hayal kırıklığıydı. D.J.'le öpüşmesi tahrik olmasına ve bütün gece yatağında dönüp durmasına neden olmuştu.

Travis saatine baktı. "Çocuklar beni kahvaltıya çağırmışlardı ama saat yediye kadar gelmezlerse siparişimi veririm. Galiba bu sabah sadece ikimiz olacağız."

Quinn, Travis'in doldurduğu sade kahveden bir yudum aldı ve arkasına yaslandı. "Sorun değil. İşler nasıl gidiyor?"

"Sakin bir yaz geçiriyoruz. Bir ay sonra okullar açılıyor ve lise öğrencilerinin çıkardığı sorunlarla uğraşmaya başlarız." Travis bir an durakladı. "Tabi bizim işimiz senin alışageldiğin işten çok farklı."

Quinn omzunu silkti. Gage'in, yaptığı işten Travis'e söz ettiğinden emindi. "Bence küçük kasabaların avantajları vardır. Sürekli arkayı kollamak zorunda kalmazsın."

"Haklısın," diyerek gülümsedi Travis. "Akşam yemeğiniz nasıldı?"

Quinn haberin bu kadar çabuk yayılmasına pek şaşırmadı ama D.J.'in dedikodu malzemesi olmalarından pek hoşlanmayacağından da emindi. "İyi idi. Birinin eşliğinde yemek yemek güzel bir şey."

"D.J.'le çıktığınızı işitince şaşırdım."

"Fazla çıkmadığı için mi?"

Travis durakladı. "Özel hayatına düşkün biridir."

Quinn, Travis'in önem verdiği birini korumaya çalışmasını takdir etti. Ayrıca D.J.'in düşündüğü kadar yalnız olmadığını bilmek de rahatlatıcıydı. "Karmaşık bir kadın."

"Hepsi öyle değil midir?"

Quinn başını salladı. "Onları anladığımı söyleyemem." D.J.'i ise diğerlerinden de daha az anlayabiliyordu ama onun kaçmak istediği bir geçmişi olduğundan emindi. Kendisine bildiklerini öğretmesi karşılığında yatmalarını rahatça teklif edebilmişti ama önceki akşam bir öpücükten dolayı deli gibi paniğe kapılmıştı.

Aslında çok etkileyici öptüğü için onu heyecanlandığını düşünebilirdi ama D.J.'in tepkisinde çok daha derin bir şeyler olduğuna emindi. Onu korkutan bir şey vardı ve bunun ne olduğunu öğrenmek istiyordu.

"İkinizin arasında neler oluyor," diye sordu Travis.

"Birkaç dövüş tekniği öğretmem için beni tuttu."

"Gage'in söylediklerinden değilse de, söylemediklerinden senin işinle ilgili biraz bilgi sahibi oldum sanırım."

"Öyle mi?"

Travis ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Savaş oyunlarında daha önce kimsenin yapamadığını yaptın ve D.J.'i alt ettin, bu yüzden de onun senden bilmediklerini öğrenmek istemesini anlayabiliyorum. Ancak bu yine de yemeğe çıkmanızı açıklayıyor."

Quinn bu akşam yemeklerinin, D.J.'in her üç ders karşılığında ödemesi gereken bedel olduğunu Travis'e anlatmak istediğinden emin değildi. "Güzel bir kadın," dedi sadece.

"O kadar sert biridir ki, birçok erkek onun güzel olduğunu fark bile edemez."

"Ben fark ettim."

Travis gülümsedi. "Sana bu konuda niyetinin ne olduğunu sormak istiyorum ama buna hakkım olmadığının da farkındayım."

"Sorun değil. D.J.'i birilerinin düşündüğünü bilmek hoşuma gider."

"Öyle mi? Bunu sakın ona söyleme yoksa kafamı koparır."

"Çok mu geç kaldım?"

Quinn sesin sahibine döndü. Uzun boylu, uzun siyah saçlı, kulağında küpe olan bir adamdı.

"Austin. Erken kalkmışsın," dedi Travis.

Adam başını sallayıp oturdu ve elini Quinn'e uzattı. "Austin Lucas."

"Quinn Reynolds."

"Austin aileden biri gibidir," diye açıkladı Travis. "Kendimizi bildik bileli arkadaşız."

"Kardeşin Gage'le tanıştım," dedi Austin. "İyi bir adam."

"Katılıyorum."

Garson kız geldi, siparişleri aldı ve masadan ayrıldı.

"D.J.'den söz ediyorduk," dedi Travis. "Dün akşam Quinn'le yemeğe çıktılar."

"Buna şaşırdım," dedi Austin.

Quinn onun halinde D.J.'le yakın olduklarına dair bir şeyler sezerek huzursuz oldu. Neler oluyordu? Kızmış mıydı, yoksa kıskanmış mıydı? Karşısında oturan adama dikkatle baktı.

Austin onun huzursuzluğunu fark etmiş gibi, "D.J. karımın çok yakın arkadaşındır," diye açıkladı. "İkisi epeyce farklı kişiliklerdir ama Rebecca arkadaşlıklarını ilginç kılan şeyin de bu farklılıklar olduğunu söyler."

"D.J. ilginç bir kadın," dedi Quinn.

Austin, Travis'e döndü. "Endişelenmemiz gerekir mi?"

"Benimle ilgili rahat olun," dedi Quinn. "İyi adamlardanım."

"Öyle mi?" dedi Austin.

Quinn bunun doğal olduğunu kabul etmek zorundaydı. Bu koşullar altında kendini anlatması pek mümkün değildi. D.J.'e istediğini verme konusunda anlaşmıştı ve verecekti de. Bu süre zarfında da onun kalbini kırmaması gerekiyordu.

Travis ona doğru eğildi. "Quinn artık sen de ailedensin ve ailemizde herkes birbirini kollar. Yani biz D.J.'i de kollarız. Sanırım bu konu da sana güvenebileceğimizi bilmek istememiz de doğaldır. Sence de adil mi?"

"Kesinlikle." Quinn böyle söylemişti ama içinde işlerin karışacağına dair de kötü bir his vardı.

Sabah olduğunda D.J. kendini toparlamış, o öpücüğe ve tuhaf tepkisine farklı bir açıdan bakmayı başaramıştı. Daha doğrusu böyle bir şeyin yaşandığını unutmaya karar vermişti. Tamam, Quinn'e karşı garip tepkiler veriyordu ama bundan ne çıkardı ki? Hayatında başka öncelikleri vardı ve asıl hedefi en iyi olmaktı. Quinn de bilmediği bazı şeyleri biliyordu. İsteddiği şeyleri ondan öğrendikten sonra her şey bitecekti. Hepsi buydu. Derslerin karşılığında yapması gereken ödemeleri de zamanı geldiğinde Quinn'le tartışacaktı çünkü onunla bir daha çıkmaya hiç niyeti yoktu. Tam bu sırada ofisinin kapısı açıldı ve büyük sorununun içeri girme-siyle birlikte, yüreği ağzına geldi, boğazı kurudu, avuçları sırlıslıkla oldu.

"Günaydın," dedi Quinn neşeyle. "Öğrenci hazır olduğunda öğretmen ortaya çıkar ve işte buradayım. Hazır mısın?"

D.J. onun esprisine gülmeye çalıştı ama onun güçlü vücudunu görmesiyle birlikte allak bullak olmuştu.

"İyi uyudun mu?"

"Elbette," diye yalan söyledi D.J. uyumaması için bir neden mi varmış havasında. Karşısındaki adam oldukça sakin ve dinlenmiş görünüyordu. Sanki olanlardan hiç etkilenmemiş gibiydi. Tamam, madem oyun oynamak istiyordu, kendisi de oynayabilirdi.

Quinn onun yanına geldi ve onun dirseğine dokundu. "Başlayalım."

"Bana uyar."

D.J. rahat bir tavırla dönüp spor odasına ilerledi ama dirseğinde kalan sıcaklığa ve karnının kasılmasına sinir oldu. Aslında korktuğu şey, bu adamın kendisini fiziksel olarak incitmesi değil, kendisinin bir kadın olarak ona tepki göstermesiydi. Başka kadın olsa onun gibi bir savaşıyla aynı odada bile kalmak istemezdi ama kendisi onun profesyonelliğine inanıyordu. Korktuğu şey onun savaşıllığı değil, bir erkek olmasıydı.

Çalışma odasında ısınma hareketleri yaptılar.

D.J. de Quinn gibi şort ve tişört giymişti ve saçlarını yine örerek toplamıştı. Serbest hareket edecekti ama onunla ten temasından da olabildiğince kaçınacaktı. Önceki akşam olanlar iyi bir ders olmuştu.

"Ağır çekim başlayalım," dedi Quinn minderin ortasına doğru ilerlerken. "Geçen derste ne yaptığımızı hatırlıyor musun?"

D.J. başını salladı.

"Sana önden gelen bir atağı nasıl etkisiz hale getireceğini göstermiştim."

"Göstermiştin ama işe yaramamıştı."

Quinn güldü. "Çünkü ben çok iyiyim."

"Böbürlenmeyi bırak."

"Pekâlâ, başlayalım." Quinn onun hamle yapmasını bekledi.

D.J. kendini onun karşı hamlesine hazırlayarak harekete geçti ve değişen hiç bir şey olmadı. Yine yerdeydi. "Bu bölümü gayet iyi hatırlıyorum," dedi ayağa kalkarken.

"Beni izle," dedi Quinn.

D.J.'in, Quinn karşısında gelişme kaydetmesi için kırk beş dakika geçmesi gerekmişti. Yine de başarısı yüzde kırklardaydı ve bu da diğer yüzde altmış sırasında yerden kalkamadığı anlamına geliyordu. "Bu senin fazla iri olmandan kaynaklanıyor," dedi bir kez daha sırt üstü yeri boyladığında.

Quinn onu yerden kaldırmak için ellerini uzattı.

D.J. o kadar fazla düşmüştü ki, onun yardımını kabul etmekte bir sakınca görmedi.

"Şimdi sana arkadan atak geliştireceğim," dedi Quinn, ona arkadan yaklaşarak. "Birkaç geleneksel pozisyon vardır." Bedenini onun bedenine yaslanmış ve kolunu arkadan onun boğazına sarmıştı. "Bu pozisyonundan kolayca kurtulabilirsin," dedi. "Çenenin aşağıda tut ve baskıya başla."

D.J. içinden yükselen korkuya hâkim olamadı ve birden kurtulmak için çılgınca mücadele etmeye başladı.

"Birinin beynine kan gitmesini önlemekle, öldürücü darbeyi vurmak arasındaki fark an meselesidir," diye anlatmaya devam etti Quinn.

Bu sırada D.J. dirseğiyle Quinn'in karnına bir darbe isabet ettirmeye çalışıyordu. Bunu başarırsa onun kolunu yakalar ve onu üstünden aşırıtırabilirdi.

Quinn onu birden bırakıp geri çekildi. "Şimdi aynı şeyi sen, benim üzerimde dene."

D.J.'in başı dönüyordu ama bedeninin tepkilerine boş verip Quinn'in arkasına geçti, parmak uçlarında yükseldi ve kolunu onun boynuna doladı. "Boy sorunuz var," diye mırıldandı, göğüslerini onun sırtına bastırırken. "Daha kısa olsaydın, bu kadar zorlanmazdım."

"Hey, kolay olsaydı, hiç değmezdim, inan bana."

D.J. onun boğazını eliyle sıkıya çalıştı ama elini yeterince sert kullanamıyordu. Onun baş döndüren kokusu duruma yoğunlaşmasını engelliyordu. Zaten elleri de çok küçüktü. Kendini tam anlamıyla kadınsı ve zayıf hissediyordu.

Bir süre daha çalıştılar.

D.J. tam aynı pozisyonu bir kez daha denedikleri bir sırada tanıdık bir sesin kendisini çağırdığını işitti ve şaşkınlıkla duvardaki saate baktı. On buçuğa gelmişti. Zaman nasıl bu kadar çabuk geçmişti ki? “Arkadayım,” diyerek karşılık verdi, sonra da Quinn’e döndü. “Sanırım ara vermemizin zamanı geldi.”

Quinn kapıya döndü ve Rebecca içeriye girdiğinde anda kaşlarını kaldırıp bakakaldı.

D.J. onun yüzündeki ifadeyi görünce, öfkeyle buzdolabına gidip bir şişe su aldı. Terlemişti, berbat bir haldeydi. Rebecca ise beyaz yazlık elbisesi, kusursuz makyajı ve zevkli seçilmiş inci küpeleriyle mükemmel görünüyordu. Topuklu açık burunlu ayakkabıları pembe ojeli ayaklarını açığa bırakmış, saçları dalgalar halinde omuzlarına dökülmüştü. Tanrım! Bugüne kadar arkadaşını hiç kıskanmamıştı ve bundan sonra da böyle bir şeye başlamaya hiç niyeti yoktu. Hem Quinn’in, Rebecca hakkında ne düşündüğünün ne önemi vardı ki? İsteddiği kadar arkadaşının eşsiz bir kadın olduğunu düşünsündü, bu kendisini hiçbir şekilde ilgilendirmezdi üstelik de Rebecca ve Austin’in son derece mutlu bir evlilikleri vardı.

“Oh, yalnız değilmişsin,” dedi Rebecca. Elinde bir şişe ve bir kutu vardı. Sizi rahatsız etmek istemem.”

“Hayır, etmiyorsun,” dedi D.J. “Rebecca, bu Quinn. Bana daha iyi dövüşmeyi öğretiyor.”

“Bu sözler binlerce soruyu çağırıştırıyor,” dedi Rebecca elindeki kutuyu ve şişeyi masanın üstüne bırakırken. Sonra da ilerleyip elini uzattı. “Seninle tanıştığımza sevindim Quinn.”

“Ben de öyle.”

D.J. ikisine dikkatle baktı. Uzun uzun tokalaşıyorlardı ama umurunda bile değildi. Quinn gibi adamlara meraklı değildi. Zaten hiç bir erkeğe meraklı değildi.

“Travid Haynes’la bu sabah kahvaltı yaparken eşinizle tanışma fırsatı buldum,” dedi Quinn.

Rebecca nihayet elini Quinn’in elinden çekip, hülyalı gözlerle etrafa bakındı. “Harika biri değil mi?”

D.J. arkadaşının bu sözleri üzerine birden rahatladı. Quinn, Rebecca’dan etkilenmiş olsa bile bu sözler onu kendine getirmiş olmalıydı. Rebecca, Austin’in kadınıydı.

“Erkekler birbirlerini pek öyle harika gibi sıfatlarla tanımlamazlar,” diye karşılık verdi Quinn.

Rebecca gülümsedi. “Haklısın. Peki, D.J.’i bu sıfatla tanımlar mıydın?”

Quinn bakışlarını D.J.’e çevirdi.

D.J. suyunu içip aldırılmaz görünmeye çalıştı.

“Belki,” dedi Quinn.

“Sanırım bu üstü kapalı bir evet anlamına geliyor,” dedi Rebecca ve samimi bir ifadeyle Quinn’in koluna girdi. “Haftada birkaç sabah buraya uğrar, şişmanlatıcı şeyler ve kahve getiririm. D.J.’le kadınca sohbetler eder, karbonhidrat yüklemesi yaparız. Bugüne kadar pek zararını görmedik. Bu arada kadınca sohbet dediysem,

sevgili arkadaşım öyle erkeklerden falan söz etmeme izin vermez.” Sonra da Quinn’le birlikte kol kola spor odasından çıktılar.

“Ne iş yapıyorsun,” diye sordu Quinn, Rebecca’ya.

D.J. onların konuşmalarını diğer odadan işitiyordu.

“Çoğunlukla bir anne ve eşim ama eskiden Glenwood Yetimhanesi’nde çalışıyorum. Hatta yetimhaneyi ben yönetiyordum ama Austin’le evlenip çocuk yapmaya başladıktan sonra buna zamanım kalmadı.”

“Anlaşılan oldukça geleneksel birisin.”

“Sanırım öyle.”

D.J. ofisine geçtiğinde Rebecca’yla, Quinn’in masasının karşısındaki iskemleleri çekip oturduklarını gördü. Kendi koltuğuna geçip poğaça kutusunu açtı. Neden rahatsız olduğunu anlayamıyordu. Rebecca ve Quinn sohbet ediyorlardı. Bu kendisinin Quinn’le sohbet etmek zorunda kalmasından çok daha kolay değil miydi?

Rebecca arkadaşına göz kırıp, Quinn’e döndü. “Sakin bu ofisin mütevazılığı seni yanıltmasın. Bizim D.J.’imiz işinde çok başarılıdır. Ülkeyi baştanbaşa kat eder bazen de dünyayı dört döner, çocukları kurtarır, konferanslar verir, sunumlar yapar.”

D.J. eline bir poğaça aldı. “Ben buradayım.”

Rebecca gülümsedi. “Elbette buradasın ama Quinn’e kendinden hele de başarılarından söz ettiğini hiç sanmıyorum.” Rebecca tekrar Quinn’e döndü. “D.J. tanıdığım en alçakgönüllü insanlardan biridir.”

Quinn de kutuya uzanıp bir poğaça aldı. “Kaçırılan çocuklar konusunda görev yaptığından söz etti.”

“Evet. Oldukça tehlikeli bir iş ama D.J. işini yaparken korkmaz. Böyle sert görünmesine rağmen de çocuklar ondan hiç korkmazlar. Galiba onları korumak için her şeyi göze alabileceğini hissediyorlar.”

D.J. kendini dışı koltuğundaymış gibi sıkıntılı hissediyordu. Hakkında konuşulmasından nefret ederci. “Hadi konuyu değiştirelim,” dedi neşeli görünmeye çalışarak. “Quinn’den söz edelim. Erkekler ilgi merkezi olmaya bayılırlar.”

Rebecca şaşırmıştı. “Bunu bildiğini bilmiyordum.” Sonra da Quinn’e dönüp, “Nerelisin?” dedi.

“Teksas’ın küçük bir kasabasında büyüdüm.”

“Bir erkek kardeşin vardı ve şimdi birkaç tane daha oldu. Peki ya annen, onunla birbirinize yakın mısınız?”

D.J. kaşlarını çatı. Ne kadar tuhaf bir soruydu bu.

Rebecca, D.J.’e döndü. “Bana öyle bakma. Bir erkeğin annesine nasıl davrandığına bakıp karakterini anlayabilirsin. Tabii annesi Austin’in annesi gibi korkunç bir kadın değilse.”

Quinn güldü. “Annem muhteşemdir, onunla çok iyi anlaşırız.”

D.J. yer yarılrsa da içine girse diye düşünüyordu. Rebecca, şu çöpçatanlık işini incelikte bile yapmaya gerek duymuyordu.

“Çıktığın biri var mı?” dedi Rebecca.

Yok, artık D.J. daha fazla dayanamayacaktı. Quinn'e kimseyle çıkıp çıkmadığını soruyordu ve yüzü bile kızarmıyordu. Gerçi bu kafasına takılmamış da değildi ya neyse. Ama bunu ona sormak aklından bile geçmemiştir. Hatta yatma teklif etmeden önce evli olup olmadığını bile sormamıştı. Nefesini tutup bekledi.

"Hayır, kimseyle çıkmıyorum," dedi Quinn gülerek.

"Peki, hiç evlendin mi?" diye sordu Rebecca.

Quinn gülümseyerek D.J.'e baktı. "Beni kurtarabilir misin?"

"Neden," diye sordu D.J.

Rebecca ısrarla devam etti. "Hadi ama. Sohbet ediyoruz."

Quinn güldü. "Hayır, hiç evlenmedim."

"Peki, ciddi bir ilişkin oldu mu?"

"İşim bu tür şeyler pek imkân vermiyor."

"Çok yazık." Rebecca uzanıp bir poğaça aldı, ısırды, düşünceli bir ifadeyle çiğneyip yuttu. "Neyse, yine de bazı insanlardan daha iyi bir mazeretin var," dedi anlamlı bir ifadeyle D.J.'e bakarak. Sonra da Quinn'e gülümsedi. "D.J. pek kimseyle çıkmaz da. Sen de fark etmişsindir zaten. Ama bu ihtiyacı olmadığını anlamına gelmiyor tabii."

D.J. arkadaşına dik dik baktı. "Hâlâ buradayım."

"Farkındayım hayatım. Sadece malumu ilan ediyorum, o kadar."

"Peki, tam olarak flört etme hikâyesi nedir," diye sordu Quinn.

Rebecca içini çekti. "Çok üzücü bir hikâye. Aslında sorun erkeklerin onunla ilgilenmemesi değil. Sorunun bir kısmı onun aksi tavırlarından kaynaklanıyor."

D.J. tam poğaçasını yutmak üzereydi ki neredeyse boğuluyordu.

Rebecca arkadaşının yardımına koşup hafifçe sırtına vurdu.

D.J. eliyle ona uzaklaşmasını işaret ederken, "Aksi tavırlarım mı," diye sordu öfkeyle.

Rebecca tatlı tatlı gülümsedi. "Yalan mı? Hiç hayatına girmeleri için erkekleri cesaretlendirdiğin oldu mu? En küçük bir ilgi göstereni bile korkutup kaçırdığını inkâr edecek değilsin herhalde."

"Tamam Rebecca. Muhtemelen yapılacak dünya kadar işin vardır."

Quinn bütün bu konuşmaları gülümseyerek izliyordu. "Benim yüzümden Rebecca'yı acele ettirme."

"Öylece oturup, onun benimle ilgili çılgınca hikâyeler anlatmasına bayıldın galiba," dedi D.J. öfkeyle Quinn'e bakarak.

"Oldukça ilginç bir sohbet olduğunu söyleyebilirim," dedi Quinn.

Rebecca isteksizce ayağa kalktı. "Sadece yardımcı olmaya çalışıyordum. Oldukça hoş biriymişsin Quinn."

D.J. ölmek istiyordu. Arkadaşının daha doğrusu artık eskiden arkadaşı olan birinin böyle davranabildiğine inanamıyordu. "Seninle bir daha konuşmayacağım," dedi Rebecca'ya öfkeyle bakarak.

Rebecca arkadaşının koluna hafifçe dokundu. "Elbette konuşacaksın canım." Sonra da kapıya doğru yöneldi ve "Seninle tanıştığıma sevindim Quinn. Sakın seni

de korkutmasına izin verme,” dedi.

“Ben de sevindim,” dedi Quinn. “Kocan oldukça şanslı bir adam.”

“Biliyor zaten. Oh! Az daha unutuyordum, yarın akşam Haynes kardeşlerin yeni kardeşleri şerefine bir davet veriyoruz ve tabi senin de gelmen gerekiyor,” dedi Rebecca.

“Kesinlikle kaçırmam.”

Rebecca arkadaşına döndü. “Hayatım yarın akşam senin yardımına ihtiyacım olacak.”

“Aklından bile geçirme.”

“D.J. bana yardım etmek zorundasın.”

D.J. çok kızgındı ama Quinn’in yanında arkadaşıyla tartışmak ve bu adamı daha fazla keyiflendirmek istemiyordu. “Tamam. Gelirim.”

“Güzel,” diyen Rebecca ikisine de el sallayıp ofisten çıktı.

D.J. bir süre onun arkasından bakakaldı. En yakın arkadaşı nasıl olur da böyle davranabilirdi? Hırsını alabilmek için bir iskemle falan mı kırsaydı acaba? Neyse, hiç değilse Quinn’le boğuşacak kadar enerjiyle dolmuştu. “Artık çalışmaya başlayalım.” Olanlarla ilgili tek kelime bile konuşmadan çalışmaya başlamaları en iyiydi.

Quinn yüzünde tuhaf bir ifadeyle D.J.’e bakıyordu. “Bir soru sormama izin verir misin?”

D.J. derin bir nefes aldı. “Rebecca’yla nasıl arkadaş olduğumuzu mu merak ettin?”

“Hayır. İsmimin açılımını merak ediyorum.”

Neden bu kadar merak ediyordu ki? “Ne önemi var?”

“Söylemezsen sana başka hiç bir şey öğretmem.”

“Ben derslerinin karşılığını çoktan ödedim. Sen bana borçlusun.”

“Olabilir ama cevap almadan yerimden kımıldamayacağım.”

D.J. şaşkınlıkla ona baktı ve seçeneklerini düşündü ama hiç seçeneği yoktu. Bir kaç kez üstü üste yutkundu ve kendini Quinn’in dalga geçmesine hazırladı. “Daisy Jane.”

Quinn’in belli belirsiz gülümsedi. “Bence sana uyuyor.”

“Bir kelime daha söylersen seni öldürürüm.”

“Hadi artık çalışmaya başlayalım.”

~ SEKİZİNCİ BÖLÜM ~

QUINN saat sekizi biraz geçe partinin yapılacağı yere geldi ve evin önündeki arabaları görünce içerisinde çok kalabalık olduğunu anladı. Kiralık arabasını park edip indi birkaç derin nefes aldı. Bu sadece bir aile toplantısıydı. Herhangi bir tehdit yoktu ama bir türlü işinin etkilerinden kurtulamıyordu. Defalarca kalabalık alışveriş merkezlerinden rehinelere kurtarmış, yanan binalardan insanları çıkarması gerçmişti, bu yüzden de kalabalık yerler alarma geçmesine neden oluyordu. Kimsenin ruhu duymadan ülkelere sızabiliyordu ama iyi bir onur konuğu olabileceğinden çok kuşkuluydu. Arabadan indi, anahtarları cebine attı ve eve doğru yöneldi.

Rebecca Lucas kapıda konuklarını karşılıyordu. “Tam zamanında geldin Quinn,” dedi gülümseyerek.

Quinn hafifçe eğilip ev sahibesinin ardındaki kalabalığa baktı. “Benim dışımda herkes erkenci mi?”

Rebecca güldü. “Kadınlar ve çocuklar saat dört gibi gelmeye başladılar. Erkekler daha yeni yeni geliyorlar. Bu büyük aileni bir arada hiç görmemiştin, değil mi?”

Quinn başını iki yana salladı.

Rebecca ona doğru eğilip, “Öyleyse kendini hazırlasan iyi edersin,” diye fısıldadı ve onun koluna girip, içeri doğru yürüdü.

Quinn pastel renklerin hâkim olduğu, kocaman mobilyalarla döşeli kalabalık odaya şöyle bir baktı.

“Bu kadar da değiliz,” dedi Rebecca. “Çocukların çoğu arka bahçede oynuyorlar. Birkaçı da gördüğün gibi burada koşturuyorlar. Onların kimin çocukları olduklarını söyleyip kafanı karıştırmak istemiyorum. Şimdilik kimin kiminle evli olduğunu aklında tutman bile büyük başarı olur.” Sonra da üç kadının önlerinde durup onları tanıstırdı. “Elizabeth, Travis’in eşi, Jill, Craig’in ve Holly de Jordan’ın eşi.”

Quinn kadınlarla tokalaştı. İnsanların isimlerini ve yüzlerini hatırlama konusunda çok iyi bir hafızası vardı ama bu evdeki herkesi tek tek hatırlaması yine de çok zor olabiliyordu.

Tam bu sırada Gage yanlarına geldi. “Quinn’in beti benzi atmış, onu bir süreliğine kurtarsam iyi olacak,” dedi gülerken.

Rebecca başını salladı. “Hepimiz bir araya gelince gerçekten de biraz ürkütücü olabiliyoruz. Austin’le evlendiğimizde sadece Travis evliydi, bu yüzden de benim herkesi aynı anda tanımam gerekmemişti. Neyse, yardıma ihtiyacınız olursa çağırı-

rırsınız.”

“Anlaştık.”

Rebecca yanlarından ayrılınca, Gage kardeşini mutfığa götürüp bir bira verdi. “Nasıl gidiyor?”

“İyi.”

“Oldukça kalabalık bir aile değil mi?”

Quinn kardeşinin sorusunu bir süre düşündü. Öyle kalabalık yerlerde bulunan biri değildi. Arkadaşlarıyla da fazla takılmazdı. Ama bütün bunları bir tercih olarak değil, mecburiyetten yapmıştı. “İsimler konusunda bir sınav yapılmadığı sürece benim açımdan sorun yok.”

Gage güldü. “Kesinlikle yapılacaktır ve senin o sınavdan geçeceğine eminim.”

Quinn mutfaktan görebildiği kadarıyla oturma odasını inceliyordu. Birkaç çocuk masaya oturmuş, oyun oynuyorlardı. Nash ve Stephanie kanepede sarmaş dolaş oturuyorlardı. Yanlarında da Kevin oturuyordu. Salonda oturanları tek tek gözden geçirirken birden içinden kendine küfretti. Kahretsin! Resmen D.J.’i arıyordu. Peki, ama neden? O kadın aksi ve zor biriydi, ne diye onu görmek için böylesine deli oluyordu ki?

Birden arka kapıda bir hareketlenme oldu ve D.J. içeri girdi. Kısa kollu bir gömlek ve kot pantolon giymişti. Genellikle giydiği botların yerine sandalet giymeyi tercih etmişti. Saçlarını açmıştı ve ifadesi gayet mutlu görünüyordu. Küçük bir kızın elinden tutmuştu ve ne söylediğini iştirmek için ona doğru eğilmişti. Küçük kızı dikkatle dinledikten sonra da başını sallayarak ona evin ön tarafını işaret etti.

Saçları örgülü, pembe şort ve bluz giymiş küçük kız D.J.’in elini bırakıp onun işaret ettiği yöne koştu.

D.J. yerinde doğruldu ve bakışları Quinn’in bakışlarıyla karşılaştı.

“Savaş oyunlarındaki kız değil mi o?” dedi Gage.

“Evet, adı D.J.”

“Açılımı neymiş?”

Quinn omzunu silkti. Onun sırrını ifşa edecek değildi. Sadece yalnız oldukları zamanlarda ona Daisy Jane diyecekti.

O arada Kari mutfığa girdi.

“San Francisco nasıldı?” dedi Quinn kardeşinin nişanlısına.

Kari nişanlısına yaslanıp gülümsedi. “İyi idi. Sen nasılsın Quinn? Seni yıllardır görmüyorum.”

“İyiyim. Nişan için tebrik ederim.” Quinn birasını onlara doğru kaldırdı. “Gage sonunda seni ikna etmeyi başardı.”

Uzun boylu, iri mavi gözlü, güler yüzlü Kari oldukça güzel bir kadındı ve Gage onu gördüğü an vurulmuştu. Ancak Kari, Possum Landing’ten ayrıldığında, Quinn bu işin bittiğini sanmıştı ama şimdi yanlış olduğunu anlıyordu ve çok memnundu doğrusu.

“Sen de birini ikna etmeye bakmalısın Quinn,” dedi Kari.

"Hiç sanmıyorum," dedi Quinn başını iki yana sallarken.

"Kardeşimin yaşam tarzı bir ilişkiyi on beş dakikadan fazla sürdürmesinc izin vermez," dedi Gage.

"Yaşam tarzları değiştirilebilir."

Kari haklıydı. Quinn onlardan izin isteyip oturma odasına döndü. D.J. ortalıkta görünmüyordu ama onun evden ayrılmadığından emindi. Birden onu gördü. Rebecca'yla konuşuyordu. "Hanımlar," dedi yanlarına yaklaşıarak.

Rebecca, D.J.'e göz kırptı. "Adamın geldi."

D.J. gözlerini açarak, "O benim hiçbir şeyim değil," dedi.

"Bence bir şeyin, çünkü ikinizin arasındaki şey her neyse buradan bile hissediliyor."

D.J. başını iki yana salladı. "Sana inanamıyorum."

Rebecca, Quinn'e döndü. "Onu sarhoş etsen iyi olur."

D.J. gözlerini daha da açtı. "Rebecca ciddi olamazsın. Bu söylenebilecek en kötü şey."

"Quinn seni incitecek değil. Biraz neşelenmeye ihtiyacın var hepsi bu. Şimdi gidip diğer konuklarımla ilgileneyim," dedi Rebecca gülerek ve onlardan ayrıldı.

D.J. gözlerini kısmış bir halde arkadaşının arkasından bakarken, "Beni sırtımdan vurduğuna inanamıyorum," diye söylendi. "İstatistiklere göre sarhoş olan kadımlar..."

"Kes sesini Daisy Jane."

"Ne dedin sen?" dedi D.J. öfkeyle Quinn'e dönerek.

"Beni duydun. İstatistikler ne derse desin, bizim durumumuzu tarif ediyor olamazlar. Artık attığı adımların sonuçlarını düşünmeyen bir yeni yetme gibi davranmaktan vazgeç."

D.J.'in yüzünde karmaşık bir ifade belirdi.

Quinn şu an yalnız olsalar onun haddinden geleceğini biliyordu ama neyse ki Haynes klanı böyle yapmasına engel oluyordu.

"Bir daha beni o isimle çağırma," dedi D.J. dışlerinin arasından.

"Neden?"

"Çünkü nefret ediyorum."

"Bence çok hoş."

D.J. kollarını kavuşturup, sinirli bir ifadeyle etrafına bakındı. "Tanrım! Buraya çakılıp kaldığıma inanamıyorum. Rebecca yardıma ihtiyacım var derken yalan söylemiş çünkü buraya geldiğimde yapılacak tek bir iş bile kalmamıştı. Bana tuzak kurmuş."

"Buna hiç şaşırmadım. O, bizi bir araya getirmeye çalışıyor."

"Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

"Hayır. Seni de rahatsız etmemeli. Rebecca seni önemsiyor."

D.J. kaşlarını çatı. "Bir hobiye ihtiyacı var."

"Sanırım hobisi sensin."

"Arka da bilardo odası var. Bakmak ister misin?"

"Elbette."

D.J. öne geçip ona yol gösterirken, Quinn hafifçe onun sırtına dokundu ve D.J. olduğu yerde donup kaldı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Sadece nezaket gösteriyorum."

D.J. kaskatı kesilmiş gibiydi. "Bir yerden bir yere yardımsız yürüeyebilirim," dedi Quinn'in elini iterek.

"Neden korkuyorsun," dedi Quinn yavaşça.

"Korkmuyorum. Sadece yönlendirilmek hoşuma gitmiyor. Yoksa bu bir sorun mu?"

"İyi bir hikâye ama yutmadım."

"Güzel, çünkü yutturmak gibi bir niyetim yok."

Quinn elinde olmadan gülümsedi. D.J. bu işi kesinlikle kolaylaştırmayacaktı ama sonunda çabalarına değecekti. Hayatı boyunca onun gibi bir kadınla tanışmamıştı ve bundan sonra da tanışacağını hiç sanmıyordu. Aslında birçok erkek onu ehlileştirmek isteyebilirdi ama kendisinin böyle bir planı yoktu çünkü onun bu hali çok hoşuna gidiyordu. Onun hep böyle güçlü olmasını istiyordu.

Bilardo odası epeyce büyüktü. Duvarda üç tane video oyunu kurulmuştu ve köşede büyük bir şömine vardı.

D.J. masanın üstündeki örtüyü kaldırıp katladı.

Quinn topları masanın üstüne dizerken, "Uzun zamandır oynamamıştım," diye mırıldandı. "Biraz alıştırmaya bakalım."

D.J. masaya yaslanıp gülümsedi. "Nesine oynayalım?"

"Senin için her şey bir yarış mı?"

"Çoğunlukla."

"Peki ya karşıdakinin de amacı seninkiyle aynıysa ne olacak?"

"Böyle bir durumla ne kadar sık karşılaşılır ki?"

"İş yaşamında olabilir."

"İşte olabilir ama hayatın başka bir alanında hemen hemen hiç böyle bir durumla karşılaşılmaz."

"Ben birkaç yer daha söyleyebilirim."

D.J. içini çekti. "Senin için her şey seks midir?"

Quinn, "Çoğunlukla," dedi az önce onun söylediği sözü tekrarlayarak.

"Parasına oynayabiliriz."

"Bence bu pek ilginç değil. Giysilere ne dersin?"

D.J. başını iki yana salladı. "Evde çocuklar var."

"Ödülümü daha sonra da alabilirim."

"Kazanacağını nereden biliyorsun?"

Quinn, D.J. yüzüne bakıncaya dek bekledi. "Ben hep kazanırım."

"Ben de öyle."

"O zaman bu oyun, ikimiz içinde çok heyecanlı olacak." Quinn onun bilardo konusundaki ustalığından emin mi olduğunu yoksa kaybetmeyi önemsemediğini mi anlayamadı. Doğrusu ikinci olasılığı tercih ederdi. Birden D.J.'in aralarındaki

gerilimi, kendisinin hissettiği kadar hissedip hissetmediğini merak etti. Onun kendisini arzulamasını istiyordu. Geçmişle ilgili sırrı her neyse, onu son derece ihtiyatlı biri haline getirmişti ama D.J. kendisine güvenene kadar beklemeye razıydı. Ve onun güvenini kazanmak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Oyuna başlamaya D.J. hak kazandı ve başlama vuruşu yapmak için masaya eğildi.

Quinn, ona bakınca bedeninin tepki vermesine engel olamadı ve gidip ona sarılmamak için kendini güç tuttu. Derin bir nefes aldı. Buna nasıl dayanacağını bilemiyordu. Onu çılgınca istiyordu ve onun da kendisini istemesini bekliyordu. Ancak günlerdir gözlerinin önünde canlanan hayalleri gerçekleştirmeye kalktığı takdirde, başına neler geleceğini bilemiyordu.

D.J. topa vurdu, top düzgün bir şekilde deliğe düştü ve ikinci topa vurmaya hazırlandı. Başını eğince uzun saçları masaya yayıldı.

“Niçin bu kadar uzun tutuyorsun,” diye sordu Quinn.

D.J. ikinci topu da deliğe gönderip doğrulduğu sırada. “Ne?” dedi.

Quinn ona iyice yaklaşmış, saçına hafifçe dokundu. “Saçlarından söz ediyorum. Çok güzel ama neden hiç kestirmediğini merak ediyorum.”

D.J. onun dokunma mesafesinden uzaklaşmaya çalıştı. İnsanların kendisine dokunmasından nefret ederdi ama Quinn saçma dokununca kendini her zaman olduğu gibi kötü hissetmemişti. Onun saldırgan ya da maço bir tavrı yoktu. “Annemin saçları uzundu,” dedi D.J. Her nedense Quinn’e gerçeği ya da gerçeğin bir bölümünü söylemek istemişti. Ben küçükken annem saçlarımı saatlerce fırçalardı, sonra da ben onun saçlarını fırçalardım. Sonra da saçlarımızı örüp, farklı kurdeleler takar ve birbirimize saçlarımızı hiçbir zaman kısa kestirmeyeceğimize dair söz verirdik.”

Quinn bakışlarını bir saniye bile onun gözlerinden ayırmamıştı. “Yani risk almaya değer diyorsun.”

D.J. başını salladı. Elbette Quinn’in ne demek istediğini anlamıştı. Uzun saç tehlikeliydi. Yakalanabilir, çekilebilirdi. “Göreve gittiğimde örüp topluyorum,” dedi bunun yeterli bir önlem olmadığını bilinciyle ama yapabileceği başka bir şey yoktu.

“Hiç kestirmedin mi?”

“Bir kez,” dedi D.J. ve bir ana durakladı. “Ve annemi kaybettiğimi hissettim.”

Bunları daha önce hiç kimseye bunu söylememişti ve bu durum pek de hoşuna gitmemişti doğrusu. Aşında hoşuna gitmeyen başka şeyler de vardı. Sabah gözünü açtığı andan itibaren Quinn’in görmeyi sabırsızlıkla beklemiş, onu aklından uzaklaştırmayı başaramamıştı. Yüzü bütün gün gözlerinin önünden gitmemiş, sürekli olarak onun kendisine gülümsediğini hayal edip durmuştu. Rebecca’nın partisi için giyinirken de üç defa üstünü değiştirmişti. Şu an da Quinn’in eli halen saçlarındaydı ve bu durum içinde fırtınalar esmesine neden oluyordu. Böyle bir hissi ilk kez yaşıyordu. Bütün bedeni uyanmış, adeta tetikte bekliyordu.

Ve birden gözlerinin önünde her şey bulanıklaştı. Dokuz on yaşlarında bir kız

çocuğuydu. Dar bir alana sıkışmıştı. Kaçabilir miydi? Aniden bir çığlık duyuldu. Annesi kendisi kadar şanslı değildi. Gözlerini sımsıkı kapattı ama her şeyi görmeye devam etti.

Babası, annesini saçlarından yakalamıştı. Annesinin bu kadar korkunç ne yapmış olabileceğini hatırlayamıyor, sadece babasının sarhoş ve öfkeli halini anımsıyordu. Sesler giderek yükseldi. Annesinin çığlıkları, babasının her şeyin annesinin hatası olduğunu haykıran sesi ve bir bıçağın göz kamaştırıcı parıltısı... Ve sessizlik.

Daha sonrasında babasının sızması, kendisinin saklandığı yerden çıkıp korku içinde mutfığa süzülüşü, annesini mutfakta uzun, koyu renk saçları yoluk yoluk yere yayılmış ve boynunda birkaç kanayan yarayla yerde yatarken bulması.

D.J. daha sonraları annesinin o akşama dair tek bir kelime dahi ettiğini duymamıştı ve annesi saçlarının uzamasına bir daha asla izin vermemişti. Ama kızının saçlarını fırçalamaya ve örgü yapıp, kurdeleyle bağlamaya devam etmişti.

“D.J.”

D.J. sıçradı ve koluna dokunan ele korkuyla bakarak, hızla kendini savunma pozisyonunu aldı ve karşısındakinin Quinn olduğunu neden sonra fark etti.

“Konuşmak ister misin?” dedi Quinn yavaşça.

Konuşmak mı? Hayır, konuşmak istemiyordu. Ne Quinn’e ne de bir başkasına anlatacak bir şeyi yoktu ki. “Ben iyiyim. Sadece dalmışım.” D.J. vücudunun titreğini hissederek vuruşunu yaptı ve ıskaladı.

Quinn masaya geçti, kendinden emin hareketlerle atışlarını yaptı ve üçüncü topuda deliğe soktuktan sonra derin bir nefes aldı.

“Dur tahmin edeyim,” dedi D.J. “Çocukluğundan beri oynuyorsun.”

“Hayır. Orduya katıldıktan sonra öğrendim.”

“Oldukça iyisin.”

“Teşekkür ederim,” dedi Quinn gülümseyerek.

D.J. şu an hiç bir şeyi merak edecek halde olmamasına rağmen içinde bulunduğu tuhaf durumdan kurtulmak için soru sormaya karar vererek, “Şu futbol yıldızı olduğun dönemde nasıl bir hayatın vardı?” dedi.

Quinn omzunu silkti. “Küçük kasaba hayatı işte. Teksas’ta lise yıllarında oynanan futbol neredeyse bir dini tören gibidir, adeta tapırırsın. Büyüyüp profesyonel ligde oynamak için sabırsızlanıyordum. Derslerim iyiydi, kızlarla da bir sorunum yoktu. Yani sıradan, normal bir yaşamım vardı diyebilirim.”

Anlaşılan Quinn’in çocukluğu ve gençliği, kendisininkinden epey farklı geçmişti. “Annenle ve babanla yakın mıydınız?” dedi D.J.

“Annemle yakındım ama ihtiyarla hiçbir zaman anlaşılamadım.” Quinn yerinde doğruldu. “Ona göre yaptığım hiçbir şey yeterince iyi değildi. Hayatımın ilk on dört yılını, onun beni niçin sevmediğini anlamaya çalışarak geçirdim. Son on dört yılını da buna aldırılamaya çalışarak geçirdim.”

“Anlayamadım.”

Quinn başını iki yana salladı. “Birkaç hafta öncesine kadar ben de anlayamamıştım. Ama anlaşılan o ki, o ve annem çocuk sahibi olamıyormuşlar ve sorun

ondaymış. O yıllarda kısırlık sorununun çözümünde bugünkü olanaklar olmadığı için de kendisine benzeyen bir adam bulup ondan hamile kalması konusunda anemi ikna etmiş. Annem de Earl'ı bulmuş ve sonuç olarak Gage doğmuş. İhtiyar da, Gage'i hiç sahip olamadığı kendi çocuğu gibi sahiplenmiş."

D.J. şaşkınlık içinde Quinn'i dinliyordu. Tanrım! Reynoldslar ve Hayneslar arasında birdenbire ortaya çıkan akrabalık ilişkileri üzerine nasıl olmuştu da hiç kafa yormamıştı. "Earl Haynes'le aynı yerde mi yaşıyorlarmış?"

"Hayır. Earl bir kongre için Dallas'a gelmiş."

"Peki ya sen..."

Quinn başını salladı. "Annem ertesi yıl, Earl'ü görmeye gitmiş ve onun düşündüğü gibi bir adam olmadığını anlamış anlamasına ama bu kez de bana hamile kalmış. Ancak kocası bu ihaneti görmezden gelememiş ve sonunda anemi affetmiş olsa da beni hiçbir şekilde kabullenemedi."

"Çünkü sen ona, hep karısının ihanetini hatırlattın."

"Sanırım öyle." Quinn omzunu silkti. "Onunla bu konudan hiç söz etmedik ama ihtiyar benim hayatımı cehenneme çevirmeye devam etti."

"Gerçeği bilmen durumu değiştirir miydi?"

"Öyle sanmıştım ama sanırım değiştirmezdi."

D.J. bir şeyin niçin olduğunu bilmenin, durumu olduğundan daha kolay bir hale getirmediğini anlayabiliyordu. Çünkü kendi geçmişindeki her ayrıntıyı bilmesine rağmen bu hiç hiçbir şeyi kolaylaştırmıyordu. Dikkatle Quinn'e baktı. Onun acı çektiğini hissedebiliyordu ve gerçekten tuhaftı ama acılarının ortak bir yanı vardı. "Benim babam da alçağın biriydi. İri yarı, kötü, korkunç bir adamdı ve sürekli kendimi savunma refleksimin nedeni de o," dedi ve kendini Quinn'den gelebilecek sorulara hazırladı.

Quinn yavaşça başını salladı. "Mantıklı," dedi ve oyuna dönüp, kusursuz hamlelerine devam etti. Sekizinci topu deliğe yolladıktan sonra da D.J.'e göz kırparak, "Bu gömleğini çıkarmana neden olacak Daisy Jane," dedi.

"Ben çorap falan olacağını düşünmüştüm."

"Neyin çıkarılacağına kazanan verir ve eğer tartışmaya kalkışırsan iç çamaşırları da düşünebilirim."

D.J. masaya yaklaştı. İkinci oyunu almak zorundaydı.

Bu sırada Quinn ıskaladı.

D.J.'in içinde onun özellikle ıskaladığına dair bir his vardı ama bunu kişilik meselesi haline getirip, şikâyet edecek değildi. Şimdi tüm dikkatini toplayıp bu oyunu almalı ve onun iç çamaşırını çıkarmasını istemeliydi.

"Ne zaman dövüş sanatıyla ilgilenmeye karar verdin," diye sordu Quinn, D.J. ilk vuruşunu yaparken.

"Lisedeyken. Özel derslerin parasını çıkarabilmek için bütün yaz çalıştım."

"Bence muhteşem bir amigo kız olurdun."

"Ortalıkta danslar edip, oğlanlara oramı buramı göstermek hiçbir zaman ilgimi çekmemiştir."

"Ama bazı amigo grupları son derece atletik olabiliyor."

D.J. ikinci vuruşunu yaptı. "Doğru. O tür bir ekip olsa belki katılırdım ama benim okulumdaki kızlar güzellik yarışmalarına katılanlardan farksızdı."

"İlk siyah kuşağını aldığında kaç yaşındaydın?"

"On yedi." D.J. o anda hissettiği gururu çok iyi hatırlıyordu. Yıllar sonra kendini ilk kez son derece güçlü ve güvende hissetmişti.

"Erkek arkadaşın var mıydı?"

D.J. doğruldu. "Quinn biraz düşünsene, siyah kuşağı olan bir kızın nasıl erkek arkadaşı olabilir ki?"

"Doğru. Hepsini korkutup kaçırmış olmalısın."

"Çoğunu."

Quinn onun yanına yaklaştı ve karşısında durdu. "Fazla yaklaştıklarında onları dövüyor muydun?"

D.J. onun dalga geçtiğini biliyordu ve gülüp geçmek istiyordu ama o günleri anımsayınca üzülmekten kendini alamadı. O zamanlar hiçbir grupla kaynaşamazdı. Hiç kimse neden en güçlü, en hızlı, en iyi olmak istediğini anlayamazdı. Kendini nasıl koruması gerektiğini öğrenmişti ama yalnızlığını yenmeyi başaramamıştı. "Gerek kalmıyordu çünkü kimse yaklaşmıyordu zaten."

Quinn istekayı masaya bıraktı ve D.J.'in belini tuttu. "Onlar için üzıldüm. Çok şey kaçırmışlar."

D.J. bir an için ne yanıt vermesi gerektiğini bilemedi. Quinn onların yapmadıklarını yapmış ve kendisine yaklaşmıştı işte. Hemen oradan uzaklaşıp, masaya mı dönseydi? Ama pek de yerinden kımıldayamayacakmış gibi hissediyordu. Quinn gerçekten böyle mi düşünüyordu? Hep erkeklerin, sadece heveslerini almak istediklerine ve eğer diğer kızlar gibi davranmazsa uğraşılmaya değmez bir kız olduğunu düşüneceklerine inanmıştı. "Quinn, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Daisy Jane senin bunun iyi bir fikir olduğuna karar vermeni bekleyecek olursak, ikimiz de ölmüş olacağız. Bu yüzden de hangi adımın atılma zamanının geldiğine karar vermek bana düşüyor," dedi Quinn hafifçe başını eğerek.

D.J. onun nefesini yanağında hissedebiliyordu. "Bana böyle hitap etmekten vazgeç."

Quinn, "Daisy Jane!" diye tekrarladı ve onun itiraz etmesine fırsat vermeden onu öptü.

D.J. onun ne yapacağını anladığı halde neden hiç bir şey yapmamıştı, neden ona engel olmamıştı? Çünkü bunun olmasını istiyordu. Hiç bir erkeği yanına yaklaştırmamakla övünürken, Quinn'e boyun eğmişti. Birden çok daha fazlasını isteyerek dudaklarını araladı ve ona sınıksı sarıldı. Göğüsleri, Quinn'in göğüslerinin üzerinde ezilirken onun da tahrik olduğunu fark etti ve birden bilardo masasının üstünde seviştiklerini hayal etmeye başladı. Quinn'in ellerini bedeninin her yanına dolaştırdığını hissediyor onu çılgınca arzuluyordu. Tanrım! Kontrolü Quinn'e bırakmak üzereydi. Birden içini kaplayan dehşet verici bir panik hissiyle, "Hayır!

Dur!” diye haykırarak onu itmeye çalıştı.

“D.J. Sorun nedir?”

“Ben...” D.J. tir tir titriyordu ve güçlükle nefes alıyordu. “Yapamam, yapamam,” diye haykırdı ve arkasını döndüğü gibi kaçıp, gitti.

D.J. ancak eve geldikten sonra doğru dürüst nefes almayı başarabildi ama titremesi saatlerce geçmedi. Hissettiği şey korkudan çok utançtı. Ancak aradan saatler geçip daha sağlıklı düşünmeye başladığında olanları farklı açılardan değerlendirmeye başladı. Tamam, onunla öpmüştü. Peki, bunda ne vardı ki? İnsanlar sürekli öpüşüp duruyorlardı. Hiç bir anlamı olmayan bir öpüşmeyi bu kadar büyütmesi normal miydi? Bir süre başını ellerinin arasına alıp düşündü. Aslında tepkisi boşuna değildi. Quinn yanına yaklaşan oğlanları dövüp dövmediğini sormuştu. Buna hiç gerek olmamıştı çünkü onları en başından öylesine korkutuyordu ki yanına yaklaşmayı akıllarından bile geçirmiyorlardı. Ve kim bilir kaç kez nerede hata yaptığını düşünmüş kim bilir kaç kez bir erkeğin yanına yaklaşmasından neden bu kadar çok korktuğunu anlamaya çalışmıştı. Geçen zaman içinde de erkekleri hiç düşünmemeyi ve onlarsız yaşamayı öğrenmişti. Gerçi birkaç erkekle yatmıştı ve hepsi de kendisinin seçtiği, yönetebildiği erkeklerdi.

Her neyse şimdiye kadar hayatını böyle sürdürmüştü Quinn gittikten sonra da sürdürebilirdi. Onu hayatının sonuna kadar hatırlayacak falan değildi. Hiçbir erkek hayatında kalıcı bir iz bırakamazdı.

~ DOKUZUNCU BÖLÜM ~

SABAHIN erken bir saatinde Quinn'in cep telefonu çaldı ve numarası tek bir kişide olduğu için kimin aradığını hemen anladı. "Binbaşı."

"Selam Quinn. Nasıl gidiyor?"

Quinn komutanının niçin aradığından emin değildi. Binbaşı Ron Banner öyle sosyal bir tip değildi. Sadece rapor alır, emir verirdi ve şu an onun hangisini yapacağını merak ediyordu. Şayet komutanı kendisinden bir yanıt bekliyorsa henüz erkendi çünkü henüz bir cevabı yoktu. "Gayet iyi."

"Güzel. Aileni ziyaret ediyorsun sanırım."

"Doğru. Büyük buluşma gibi bir şey."

"Kulağa eğlenceli geliyor."

"Sanırım bunun için aramadınız."

"Haklısın. Rapor geldi ve psikoloji heyeti hedefi öldürmekten vazgeçmekle iyi yaptığına hükmetti. Hedef senin eski eğitimcindi, onunla duygusal bağın vardı ve bir ölüm kalım hali de söz konusu değildi. Koşullar farklı olsa ve hedef masum insanlar için tehdit oluşturacak olsaydı onu etkisizleştirmekten çekinmeyeceğine kanaat getirmişler. Buna kontrollü direnç diyorlar ve senin bu direncin etik değerlerin olduğunu gösteriyormuş."

Quinn, komutanının konuşmasının satır aralarını okumakta oldukça becerikliydi. Psikologlar davranışından dolayı kendisini onurlandırmışlardı ama komutanı açısından bu durum pek bir şey ifade etmiyordu. "Ama siz emirlerinize uymadığım için bana kırgınsınız."

"Bu durum benim açımdan birçok karmaşaya yol açtı ama bu tür şeyler her zaman olur," dedi Binbaşı, Quinn'in sözlerini onaylarcasına.

Quinn bir şey söylemedi.

"Bir görevi sekteye uğrattın. Bilmek istediğim şey, bunu tekrar yapıp yapmayacağın. Heyet işine dönebileceğini rapor etti ama ben bundan onlar kadar emin değilim. Hâlâ bir katil olmaya devam etmek istiyor musun Quinn?"

Quinn birden donup kaldı. Yaptığı işle ilgili tüm eğitimlerde ve bu işle ilgili herkesin kullandığı terminolojide kullanılan sözcükler, *hedef ya da operasyon* olurdu. Görevi gereği bazen Amerikan vatandaşlarını zor durumlardan kurtarıp bazen de devlet için zararlı görülen insanları ortadan kaldırırdı. Yani devletin kadrolu suikastçısıydı ya da Ron'un dediği gibi katiliydi. Hangi yanıtın doğru olduğundan emin değildi. "Bilmiyorum. Cevap verebilmem için zamana ihtiyacım var."

"İstediğin kadar zamanın var. Ancak sana şunu söylemeliyim, kendinden yüz-de yüz emin olmadan geri dönme. Kararsızlığın ve vicdan muhaseben olmaksızın dönmelisin."

"Haklısınız."

"Temas halinde olacak mıyız?"

"Elbette."

"Üç hafta daha diyelim mi?"

"Olur." Quinn telefonu kapatıp, yatağın üstüne attı. Üç hafta sonra binbaşı yine arayacak ve aynı soruyu yine soracaktı.

Hâlâ bir katil olmaya devam etmek istiyor musun?

Bu zamana kadar bunun sadece işi olduğunu düşünmüştü. Bir görev veriliyordu, kendisi de yerine getiriyordu ve ayın sonunda da maaşını alıyordu. Yani ortada büyütülecek bir şey yoktu. Ancak son zamanlarda işler, kendisi açısından o kadar da basit olmamaya başlamıştı. İstediği an işine geri dönebilirdi ama asıl sorun bu işi yapmaya devam etmek istiyor muydu? İçini bir huzursuzluk kapladı. Bir süre odanın içinde dolandı sonra saatine baktı. Bir saat kadar sonra D.J.'le dersi vardı ama bugün böyle bir şey yapabilecek bir havada değildi.

Quinn onun ofisine girdiğinde, D.J. telefonda konuşuyordu. Onun önce gülümseyip sonra kızardığını görünce bilardo odasını, öpüşmelerini ve D.J.'in kaçışını hatırladı. Nerede hatta yaptığını anlamaya çalışarak bütün geceyi uykusuz geçirmişti. Elindeki anahtarları masanın üstüne bırakıp, spor odasına geçti, gömleğini çıkardı, ellerini sarıp eldivenleri giydi ve kum torbasında çalışmaya başladı. Yumruklarını bir hedefmiş gibi kum torbasının tam ortasına savuruyordu. İçi yoğun bir enerjiyle doluydu. Herkesi ve her şeyi aklından silmiş, kendini tamamen yumruklarına ve düşmanına vermişti. Her yanından terler damlamaya başladığında da yavaşladı ve bir anda D.J.'in varlığını hissederek, "Çözmem gereken bir sorun vardı," dedi.

D.J. başını salladı.

"Bugün ders olmayacak."

"Anlıyorum."

Quinn onun anladığından emin değildi ve kendisine bakarken ne gördüğünü çok merak ediyordu. "Korkuyor musun?"

D.J. hafifçe çenesini kaldırdı. "Elbette hayır."

Quinn'in şimdi içi böylesine acı ve karmaşayla doluyken onun yanına gitse, onu korkutup kaçıracağını biliyordu. Bunu ona kim yapmıştı? Annesi mi, babası mı, bir erkek arkadaş mı? Saldırıya mı uğramıştı? Tecavüz mü edilmişti? Ne olmuştu? Geçmişte çok çirkin çok kötü bir şey yaşanmıştı ve bu D.J.'i derinden yaralamış, onun kimliğini şekillendirmişti. Onun geçmişinde yaşadığı hiç bir şeyi sorgulayacak hali yoktu sadece merak ediyordu ve onun kendisinden korkmasını istemişti. Onun kendisinin yanındayken güvende hissetmesini istiyordu.

Quinn yeniden kum torbasına döndü ve yumruklarını tam ortasına indirmeye başladı. Kasları yanmaya başlamıştı ama kendinden geçinceye, sorular soramayacak ve yanıtlar arayamayacak hale gelinceye kadar devam etmeliydi.

D.J. onu izlemeye devam ediyordu.

Sonunda Quinn durdu, eldivenleri çıkardı, sargıları açtı ve D.J.'in sessizliğini koruması için dua etti. Zaten söylenecek ne vardı ki? Onu öpmekle onu arzu etmekle hata etmişti. Bir katil ve ruhu olmayan bir adam olduğunu unutmıştı. Amiri kendisinden bir yanıt bekliyordu. Peki, hayattan ne beklediğini nasıl anlayacaktı? Hangi yola gideceğini nasıl belirleyecekti? En iyi yol hangisiydi? Bu işi bırakırsa ne yapacaktı? Normal yaşama dönebilecek miydi? Bunun nasıl bir şey olduğunu hatırlayabilecek miydi? Önceki akşam Rebecca'nın evindeki herkes ailesiydi ama her biri, Gage bile kendisi için bir yabancıydı. Hiç biri kim olduğunu ve ne iş yaptığını bilmiyorlardı. İşini bıraksa, geçmişine bir sünger çekse, onların bir parçası olabilir miydi? Ya da olmak ister miydi? Gömleğini giydi, yüzünün terini sildi ve "Görüşürüz," dedi.

D.J. başını sallamakla yetindi.

Quinn, ona bir açıklama yapmak isterdi ama ne söyleyecekti ki. Yalnız bir adamdı ve istese de bu durumu değiştiremezdi.

D.J. elindeki kâğıtlara odaklanmıyor, sürekli olarak Quinn'i ve bu sabah olanları düşünüyordu.

Rebecca'nın evinde olanlardan sonra onunla karşılaşmaktan deli gibi korkmuştu. Aslında sadece Quinn'i etkilemek için rahat davranmak istemişti ama sonuç tam bir facia olmuştu. Ve tam bu günkü dersi iptal etmek için bir mazeret arayıp dururken Quinn ofisine girmiş ve hiçbir mazeret göstermeden dersi iptal ettiğini söylemişti. Ancak asıl sorun bu değil, Quinn'in haliydi. Çok tehlikeli biri gibi görünüyordu. Belki de hep öyleydi de kendisi yeni fark etmişti. Sanki antrenman yapmıyordu da bir düşmanıyla dövüşüyordu. Yumruk seslerini hâlâ kulaklarındaydı. Belli ki bir şey olmuştu ve Quinn tehlikeli bir yaratığa dönüşmüştü.

D.J. ofisinden çıktı ve park alanındaki arabasına bindi. Bu sabah Quinn'in arkasından bakarken onun yapayalnız biri gibi görüldüğünü düşünerek üzülmüştü ama yalnızlık onun kendi tercihiydi. Arabasını kent merkezine doğru sürdü ama evine gitmeye niyeti yoktu. A alışveriş merkezini, parkı, restoranları geçti ve birden kendini Quinn'in otelinin önünde bulup, hiçbir düşünmeden arabasını park edip indi. Bunun akıllıca bir şey olmadığını biliyordu ama umurunda değildi. Otelin kapısından içeri girerken hem kendine hem de Quinn'e lanet okudu ve yukarı çıkıp, onun oda kapısını çaldı.

Kapı hemen açıldı.

Quinn duş almış, üstünü değiştirmişti ama ruh hali pek düzelmemişti. Gözlerinde hâlâ karanlık bir ifade vardı. Hiç bir şey söylemeden geri çekildi ve D.J.'in girmesine izin verdi.

D.J. içeri girdi. "Neden buraya geldiğimi bilmiyorum." Sonra da onun yanına gidip parmak uçlarında yükseldi ve dudagına bir öpücük kondurdu. Ne yaptığının farkında değildi ve bir anda kendini Quinn tarafından sıkıca sarmalanmış buldu. Onun boynuna sarılıp parmaklarını saçlarının arasında gezdirmeye başladı.

Kitap Serdem - Carama Birdos

~ ONUNCU BÖLÜM ~

QUINN dikkatle D.J.'in yüzüne baktı. Çılgıncasına bir seks yaşamışlardı. D.J. seksi bir kadının yapması gereken her şeyi yapmış ve kendisini baştan çıkarmıştı. Ve tam aynı anda doyuma ulaşmak üzerelerken çok tuhaf bir şey olmuştu.

"Sorun ne?" dedi D.J. şaşkın bir halde.

Quinn öfkesini güçlülkle bastırdı. Belki de D.J. bunu kasten yapmamıştı. "Beni istediğin gibi yönlendirdin," dedi sesinin yükselmemesi için çaba harcayarak. "Neden?"

D.J. gülümsedi. "Bunun senin için çok güzel olmasını istedim."

"Peki ya senin için..."

"İyi idi."

"Demek öyle?" Quinn ona inanmadı çünkü D.J. kendini geri çekmişti. Bu konuda biraz deneyimi varsa onun tatmin olmaya yaklaştığı sırada geri çekildiğinden emindi. Peki neden? Bu teorisini test etmek için elini onun bacaklarının arasına götürdü ve onu okşamaya başladı.

D.J. bir anda soluk soluğa kaldı ve dudaklarını ısırdı. Gözbebekleri hemen büyüdü ama Quinn'in devam etmesine izin vermek yerine onun bileğini yakalayıp elini uzaklaştırdı. "Dediğim gibi iyi idi." Sonra da dönüp yataktan kalmaya hazırlandı.

Quinn onu kolundan tuttu. "Neden?"

"Lütfen kolumu bırakır mısın?"

"Az önce olanların nedenini açıklamadan olmaz."

"İstediğin bu değil miydi?"

"Hayır. Ben ikimizin de paylaşacağı bir seks isterdim."

"Seks işte Quinn. Altı üstü seks."

"Ben seksi severim ve iki kişilik olduğuna inanırım ama az önce yaşanan şey sadece tek kişiyi tatmin etmeye yönelikti," diyen Quinn onun kolunu bıraktı ve yataktan kalkışını izledi. Çok güçlü çok güzel, çok seksi bir vücudu vardı. Dolgun, dik göğüslerinden, sıkı kalçalarına kadar her yanı bir seks ilahesini andırıyordu.

Quinn kapıyı açıp karşısında D.J.'i bulunca çok şaşırılmış ve bir an için onu içeri almamayı düşünmüştü ama yalnızlıktan da çok bıkmıştı. Ve D.J. bir anda kendisini öpünce de onun sevişmek istediğine karar vermişti.

D.J. önce sutyenini giydi.

Quinn onu izlemeye ve nerede hata yaptığını düşünmeye devam etti. Elbette Tanrı'nın kadınlara armağan ettiği bir seks ilahı değildi ama partnerini mutlu et-

mek için ne zaman ne yapması gerektiğini de bilirdi doğrusu. Ama D.J. her teşebbüsünde kendisini geri çekmiş, izin vermemişti. “Bu işi çözümlemeden hiç yere gitmiyorsun.”

D.J. öfkeyle ona döndü. “Beni burada tutsak mı edeceksin yani?”

“Gerekirse evet.”

“Çırlıçplak biri için fazla yüksekte atıyorsun.”

“Neydi o, kendini kontrol etme oyunu falan mıydı?”

“Neden söz ettiğini anlamıyorum.”

“Boşalabilirdin,” dedi Quinn yavaşça. “Yaklaşmıştım. Hissettim bunu. Sorun neydi?”

D.J. aynaya bakıp, parmaklarıyla saçlarını taradı. “Sorun yoktu.”

“Şayet seksten hoşlanmıyorsan, ne elde etmeyi umuyorsun?”

“Sen elde etmeyi umduğunu elde ettin, bu yetmiyor mu?”

“Hayır yetmiyor.” Quinn ayağa kalktı ve ellerini beline koydu. “Ben böylesine alışık değilim.”

“Yani partnerin ismini haykırmıyorsa kendini yeterli bir erkek gibi hissetmiyor musun?”

“Onun gibi bir şey.”

“Pekâlâ, endişe etmene gerek yok. Az önce olanların ya da olmayanların seninle hiç bir ilgisi yok. Benimle ilgili. Ben...” D.J. aynaya döndü. “Ben bednimle uyum sağlayıp, gereken tepkileri veremiyor.”

Quinn kot pantolonunu kapıp hızla giyindi. “Yani hiçbir zaman doyuma ulaşmadığını mı söylüyorsun?”

“Evet.”

“Bu çok saçma çünkü sen bugüne kadar gördüğüm bedeniyile uyum sağlama konusunda en yetenekli kadınsın. D.J. sen özellikle kendini geri çektin.”

D.J.’in koyu renk gözleri öfkeyle parladı. “Belki de yataktaki becerilerini fazlasıyla abartıyorsundur.”

“Elbette dünyanın en iyi sevişen adamı olduğumu iddia edecek değilim ama birlikte olduğum kadını mutlu etmeyi önemserim. Bunun nesi yanlış?”

D.J. içini çekti. “Yanlış bir tarafı yok ama gereksiz.”

“Benim açımdan gerekli.”

“Bunun seninle ilgisi yoktu”.

Quinn onun yanına gelip çenesine dokundu. “Hadi ikimiz de soyunalım ve sana yanlış olduğunu ispatlayayım.”

D.J. ondan uzaklaşmaya çalıştı. “Hayır, ilgilenmiyorum.”

“Madem ilgilenmiyordun, niçin buraya geldin?”

“İşte bu yerinde bir soru. Sanırım bazı kaygılarım vardı.”

Quinn kaşlarını çatı. Bu açıklama mantıklı değildi. D.J. buraya gelmiş, ilk adımı atmış ve öpmeye başlamıştı. Kendisi de ona karşılık vermiş ve onun son derece istekli olduğunu fark etmişti.

O sırada D.J. kapıya yöneldi.

Quinn onun önüne geçerek, "Soruma yanıt ver," dedi yavaşça. "Neden seni doyuma ulaştırmama izin vermedin?"

D.J. derin bir nefes aldı. "Söyledim ya seksle ilgilenmiyorum." Başını iki yana salladı. "Çok sinir bozucu birisin."

"Biliyorum. Soruma cevap ver. Neden izin vermedin?"

D.J. onun yüzüne baktı. "Veremezdim. Çünkü bunu istemiyorum." Omzunu silktilti. "Kendimi öyle zayıf durumda görmek istemiyorum."

Quinn afallamış bir halde onun yüzüne baktı. "Niçin erkeklerden bu kadar nefret ediyorsun?"

"Etmiyorum. Bunun birilerinden nefret etmekle ilgisi yok." D.J. yavaşça yatağa doğru ilerleyip oturdu. "Sadece erkeklere güvenmemekle ilgili çünkü seksin kadınlar üzerinde güçsüzleştirici bir etkisi var. Erkeklere bağlanmalarına yol açıyor. O adamın bir serseri, bir alçak ya şiddete eğilimli biri olması hiç bir şeyi değiştirmiyor. Bu yüzden de risk almamanın en doğrusu olduğunu düşünüyorum çünkü zayıflık ölüm demektir."

"Bu çok saçma. Kaç kadın güçsüzleştiği için ölmüştür ki?"

D.J. ayağa fırladı. "Bir kadın bile yetmez mi? Sen bir erkeksin ve neden söz ettiğimi anlamaman mümkün değil."

"O zaman anlat. Anlamama yardımcı ol."

D.J. başını iki yana salladı ve yataktan kalkıp yeniden gitmeye davrandı ama kapıya vardığında açmak yerine iki elini yaslayıp, bir süre öylece durdu. "Babam annemi döverdi. Çok içerdii ama ayıkken daha da kötü bir adam olurdu. Çocukluğuma dair hatırladığım ilk şeyler annemin yalvarışları."

Quinn birden midesinin kasıldığını hissetti. İşte öğrenmişti ama bilmek durumu düzelmesini sağlamıyordu.

"Her akşam yatağıma yattığımda bugün dövecek mi, diye beklerdim. Ya anne mi öldürürse ya beni de döverse diye korkardım." D.J. ellerini iki yana indirip yumruk yaptı sonra da Quinn'e döndü. "Yedinci yaş günümde yere pasta döktüm ve kâh eliyle, kâh kemeriyle beni öldüresiye dövdü sonra da sızdı. Annemle birbirimize sarılıp kaçma planları yaptık ve ben uzun bir süre o planların gerçekleşeceğine inandım." D.J.'in koyu renk gözleri uzaklara dalmıştı. "Ama annem fikrini değiştirdi," diye mırıldandı. "Kaçmamamız için binlerce mazeret öne sürdü oysa gerçek çok basitti. O kocasını seviyordu. Dövse de, sövse de, öldürse de seviyordu."

Quinn onu kollarının arasına almamak için kendini tutuyordu çünkü şu an D.J.'in bundan hoşlanmayacağından emindi.

D.J. gözlerini kapattı. "On bir yaşındayken beni beysbol sopasıyla dövdü. Nedenini hatırlayamıyorum ama çektiğim acıyı çok iyi hatırlıyorum. Annem beni acil servise götürdü. Kolum kırılmıştı. Hemşire polisi aramak istedi ama annem beni ellerinden alacakları korkusuyla kadına polisi aramaması için yalvardı. İşe polis karışırsa babamın beni öldüreceğini söyledi. Hemşire ise, onun her halükarda beni öldüreceğini söyledi." Bir süre gözlerini kapattı. "Annem beni eve götürdü ve her

şeyin yoluna gireceğini söyledi. Ertesi gün de, gitmek istemediğim halde beni zorla okula yolladı." D.J. durakladı sonra derin bir nefes alıp devam etti. "Okula gittiğimde okul hemşiresi beni yanına çağırdı ve ben evden çıktıktan sonra annemin, babamı vurduğunu sonra da silahı kendine doğrulttuğunu söyledi. Annem, onun bana zarar vermeye devam etmesine daha fazla izin veremeyeceğini ve hayatı boyunca sevdiği tek erkeği öldürdüğünü bilerek de yaşayamayacağını bildiren bir not bırakmış."

Quinn onun sol kolunu ovuşturduğunu görünce on bir yaşındayken sol kolunun kırıldığından emin oldu. Demek bu yüzden erkeklere güvenmiyor, sevgiye ya da seксе inanmıyordu. "Üzgünüm."

"İstediğinden daha fazlasını öğrendiğin için mi üzgünsün?"

"Beni böyle şeyler şaşırtmaz sadece bunları hatırlamana neden olduğum için üzuldüm."

D.J. omzunu silkti. "Bunlar eski hikâyeler. Artık önemi kalmadı."

Quinn onun doğruyu söylemediğinden emindi. D.J.'in hayatının her bir anını geçmişe belirliyor, bu yüzden hep en iyi olmak için mücadele ediyordu. "D.J."

D.J. elini kaldırdı. "Tek kelime edersen, dünyayı sana dar ederim."

Quinn onun yanına gitti.

D.J. bir an geri çekilecek gibi oldu, sonra başını dikleştirip, bekledi.

Quinn pek çok erkeği savaşıırken görmüştü ama hiçbirinin bu kadın kadar cesaretle baktığını görmemişti.

D.J. şu an ondan kaçmayı değil, bir şeyler öğrenmeyi tercih etmişti. Eğer kendi sorununu aşabilirse, belki Quinn'e de yardım edebilirdi. Bu sabah onun nasıl bir ruh hali içinde olduğunu görmüştü ama yine de ona gelmekten ve kendini ona sunmaktan çekinmemiştir.

"Muhteşem bir kadınsın," dedi Quinn onu kollarının arasına çekerken.

"Birinin bana sarılmasına ihtiyacım yok."

"Ama benim var."

D.J. içini çekti ve Quinn sırtını okşarken öylece durup bekledi.

Quinn onun yavaş yavaş gevşediğini hissediyordu. Bir süre sonra da onun ellerinin sırtını sıvazladığını fark etti ve derin bir nefes alarak onun saçlarının kokusunu içine çekti. Onun neden boyun eğmediğini anlamaya başlamıştı. Nihayet neden dersler karşılığında akşam yemeğinden seks yapmayı tercih ettiğini anlamıştı. Çünkü seks sadece bedenlerle ilgiliydi, akşam yemeği ise kişisel ve romantik bir eylemdi. Şimdi neyin yanlış gittiğini de anlamıştı. D.J. sadece seks yapmıştı. Sevişmemiştir.

D.J. yavaşça geri çekildi ve başka bir şey söylemeden çıkıp gitti.

D.J.'in ayak sesleri uzaklaşınca Quinn pencereye gidip onun arabasına gidişini izledi. Öylesine etkileyici bir zarafetle yürüyordu ki onu delicesine arzuladı. Peki, bu tehlikeyi göze alabilecek miydi? Herhalde dünyada onu kurtarmaya kalkışması gereken son adam kendisiydi. Onun için doğru adam değildi. Tamam, belki D.J. kıyıya kadar gelmişti ama kendisi çoktan denize düşmüştü ve boğulmak üzereydi.

Tanrım! Acaba ikisi de çoktan dönülmez bir yola girmişler miydi, yoksa hâlâ doğru yolu bulma şansları var mıydı?

Ertesi sabah D.J. gergin bir şekilde Quinn'in gelmesini beklerken, bir yandan gelmemesini diliyor bir yandan da onun, bütün olanları unutmuş olmasını istiyordu. Quinn gelmezse işi kolaylaşırdı ve hayatında kaygıya yer olmazdı. Gece boyunca öfke, aşağılanma, hayal kırıklığı, pişmanlık gibi duygular arasında gidip gelmişti. Geçmişle ilgili sırrını ona böylesine kolayca anlatabildiğine inanamıyordu. Daha önce hiç kimseye anlatmamıştı. Rebecca bile bilmiyordu. Elbette ara sıra ağzından kaçıracağı bazı imalar olmuştu ama hiçbir zaman oturup da bütün hikâyeyi anlatmış değildi.

Quinn çok üstüne gelmiş, çok soru sormuştu. Gerçi anlatmak istemeseydi onun ısrarlarının hiçbir işe yaramayacağını da biliyordu. Birden durakladı. Yani hayatını ona isteyerek mi anlatmıştı? Hayır, bu mümkün değildi. Onun hayatını bilmesi, durumu sadece daha da karmaşık bir hale getirirdi, o kadar. Tabii onu korkutup kaçırmaya çalışmıyorsa. Evet, bulmuştu işte. Quinn'i uzaklaştırmak istiyordu. Elleriyle yüzünü kapattı. Tanrım! Belki de onun kendisini anlamasını istiyordu. Ama hayır, bu mümkün değildi çünkü onun kendisini anlamasını istemek için önce onu önemsemesi gerekirdi. Onun önemsenecek bir yanı yoktu değil mi? Onun diğer erkeklerden tek farkı, geri çekildiğini fark etmesi ve bunun nedenini öğrenmek istemesi olmuştu, o kadar.

D.J. duvardaki saate baktı. Dokuz olmuştu. Belki de gelmeyecekti. Belki de bitmiş olması her ikisi için de iyiydi. Hoş zaten başlamış bir şey yoktu ki bitsindi.

Tam bu sırada ofisin kapısı açıldı ve Quinn'in içeri irdi.

D.J. elinde olmadan derin bir nefes alıp rahatladı.

Quinn'in elinde bir buket çiçek vardı.

"Bunlar da nedir böyle?" dedi D.J. şaşkınlıkla.

"Sana da günaydın," dedi Quinn elindeki kırmızı gülleri masanın üstüne bırakarak.

D.J. gözlerine inanamıyordu. Çiçek mi getirmişti? Peki, ama neden? "Bana çiçek mi getirdin? Oh, harika. Çiçekler her şeyi unutturur değil mi? Keşke bu tür terapiyi önceden akıl etseydim de geçmişimi tedavi edebilseydim." Masasının etrafından dolanıp, onun karşısına dikildi. "Sence bu saçma sapan jestin sana anlattıklarımı önemsizleştirmiyor mu? Yoksa bu jesti yapmayı düşündün için sana teşekkür mü etmeliyim?" Onu bir böcek gibi ezmek, o gülleri nefes alamayınca ya dek onun boğazına tıkmak istiyordu. "Benim neler yaşadığım konusunda hiç bir fikrin yok," diye devam etti öfkeyle. "Sen herkesin seni tanıdığı mükemmel insanların olduğu bir kasabada büyüdün, bense bir koruyucu ailenin yanına sıkışıp kaldım. Öğretmenler sürekli bir taşkınlık yapmamdan korkup tetikte beklerlerdi. Etrafımda sürekli iyileştikten emin olmaya çalışan psikologlar vardı. Oysaki böyle olaylar yaşadıktan sonra iyileşmek imkânsızdır. Sadece olanlarla yaşamayı öğrenir

ve yoluna devam edersin.”

Quinn hiçbir şey söylemeden D.J.’e bakmayı sürdürdü.

“Ne var?” dedi D.J. öfkeyle.

Quinn çiçekleri işaret etti. “Onların senin geçmişinle bir ilgisi yok. Bir kadını çıplak gördükten sonra hep çiçek getiririm. Bu bana kibar bir davranış gibi gelir. Senin için seçtim ve dikenleri de üstlerinde. Hoşuna gideceklerini sandım.”

D.J. kıpkırmızı oldu.

Quinn başını sallayarak, “Tamam, şimdi yirmi dakika ip atlayarak ısınsak iyi olur.”

Birlikte spor odasına geçtiler.

Odaya girdiklerin anda da Quinn ellerinden tutup onu kendine çekti. “İyi miyiz?”

Daha önce hiçbir erkek kendisi için böyle bir şey yapmamıştı. Çiçeklere ihtiyacı olduğundan değil ama sonuç olarak zahmete girmişti. “Aşırı tepki gösterdim, özür dilerim,” dedi D.J.

“Bu iyi olduğumuz anlamına mı geliyor?”

“Evet.”

“Güzel ama sanma ki bu özür seni ip atlamaktan kurtaracak,” diyen Quinn, onun ellerini bıraktı. “Hadi başla bakalım.”

D.J. gülümsedi ve eğilip ipi aldı. Belki de Quinn’e geçmişinden söz etmiş olmasa o kadar da korkunç bir şey değildi. Belki bundan böyle her şey yolunda gidecekti.

Aradan bir hafta geçmişti ama D.J. Quinn’le arasında olanların iyi mi yoksa kötü mü sonuç verdiğine karar verememişti. Quinn o gün olanlardan hiçbir şekilde söz etmiyordu ama onun hiçbir şeyi unuttuğunu da sanmıyordu. Belki de ona hak etmediği kadar çok değer vermişti. Ya da belki de sorun tamamen kendisindeydi çünkü ona sırrını anlattıktan sonra onun varlığının fazlasıyla farkında olur olmuştı. Onun her dokunuşunu, erkeksi kokusunu, sesinin tonundaki en ufak bir değişimi bile fark ediyor, sözlerinden gizli anlamlar çıkarmaya çalışıyordu. Tamam, dersler çok iyi gidiyor ve ondan çok şey öğrenmişti ama onun varlığı kafasını sürekli allak bullak ediyordu.

Kapının çalınmasına fırsat kalmadan Rebecca kapıyı açtı. “Ben de senin yolunu gözlüyordum D.J.” dedi Rebecca. “Çocukları Austin’le yolladım. Yani öğle yemeğinde başbaşayız. Aslında geleneksel sabah kahvaltılarımızda olduğu gibi poğaça alayım ikimiz de özlemişizdir diye düşündüm ama sonra öğle yemeğinde tuhaf kaçır dedim.”

“Benim için fark etmezdi,” dedi D.J. arkadaşının peşinden mutfığa geçerken. “Ayrıca kahvaltıya gelmekten vazgeçmen de gerekmiyordu.”

Rebecca salatayı karıştırdı. “Elbette gerekiyordu. Birbirimize söyleyeceklerimiz öğle yemeklerini ya da telefon görüşmelerimizi bekleyebilir. İlk kez biriyle

ilgilendiğine tanık oluyorum ve asla bölmeye niyetim yok. Ne içeceksen alır mısın?”

“Teşekkür ederim.” D.J. dolaba yöneldi ve bir bardak çıkardı. “Bu arada seni bilgilendireyim, Quinn’le ilgilenmiyorum.”

Rebecca güldü. “Ben de seni bilgilendireyim, yalan söylüyorsun.”

D.J. onu duymazdan gelerek buzdolabına yöneldi ve bir şişe soda aldı. İlgilenmek demek Quinn’den bir şey istediği anlamına gelirdi ki, istemiyordu. Tamam, düşünmeden duramıyor olabilirdi bu onunla ilgilendiği anlamına gelmezdi. Sadece kafası karıştı. “O buralarda kalıcı değil, biliyorsun ki yakında gidecek.”

“Bunun konumuzla ne ilgisi var?”

“Demek istediğim, ille de onunla bir ilişkim olmasını istiyorsan, bu ancak kısa süreli olabilir.”

“Hiç de değil. Sonsuza dek orduda kalacak değil ya.”

“Benim tipim değil.”

“Bir tip belirlediğini sanmıyorum.”

“Tamam, artık senden söz edelim, çocuklar nasıl?”

Rebecca peynirleri salatanın üstüne yerleştirip, tabağı D.J.’e uzattı. “Lütfen bunu masaya götür ve bir saniye bile konuyu değiştirebileceğini düşünme. Çocuklar iyi, Austin iyi, ben de iyiyim. Şimdi sana ve Quinn’e dönelim.”

“Ben ve Quinn diye bir şey yok.”

“Yani her sabah kiralık arabasını senin ofisin önünde gördüğüm gerçeğinin hiçbir önemi yok öyle mi?”

“Kesinlikle yok. Birlikte çalışıyoruz, hepsi bu kadar.”

Rebecca sandviçleri salatanın yanına bıraktı. “Yarı çıplak terli vücutlar yakın temas halinde sadece çalışıyorlar. Kulağa oldukça romantik geliyor.”

“Fantezilerinin sonu yok.” D.J. arkadaşına baktı. Birbirlerinden bu kadar farklı olmaları hayret vericiydi. Rebecca yazlık bir elbise giymiş, bir sürü de takı takmıştı. Kendisi ise haki rengi bir pantolon ve gömlek giymişti. Tabi herhangi bir takı takmak da aklının ucundan bile geçmemişti. Saçlarını da yine sıkıca örmüştü. Rebecca Cadılar Bayramı için çocuklarına kostümler dikerken, kendisi üç siyah kuşak sahibi, ailesi olmayan biri olarak yaşamını sürdürüyordu. Birden farklı bir şekilde büyümüş olsa yani erkeklerin asla güvenilmemesi gereken yaratıklar olduklarını öğrenmeden büyümüş olsa, arkadaşı gibi bir kadın olur muydu diye merak etti.

“Ne düşünüyorsun,” diye sordu Rebecca, tabağına salata alırken.

“Bütün bunları hiçbir korku duymadan nasıl yapabildiğini düşünüyordum.”

Rebecca kaşlarını çatı. “Neden korkmadan?”

“Erkeklerden. Onların kuvvetlerinden ve kadınlara yapabileceklerinden korkmadan.”

“Bazı kötü adamların olduğunu kabul ediyorum ama onlar bizim hayatlarımızın içinde yoklar. Bizler savaş bölgesinde falan yaşamıyoruz D.J. bazen senin bu gerçeği unuttuğunu düşünüyorum.”

"Belki de."

"Sürekli olarak şiddet görmüş, tacize uğramış kadınlarla uğraştığın için erkeklerin hep en kötü yanlarını görüyorsun. Elbette yaptığın işe saygı hatta hayranlık duyuyorum ama bu sana bütün erkekleri suçlama hakkını vermemeli."

"Öyle mi? Peki kocasından dayak yiyen kadınların yüzdesini bilmek ister misin? Ya tacize uğrayan çocukların sayısını..."

Rebecca elini kaldırdı. "Benim bakış açım bu. Sense istatistiklerden kurulu bir dünyada yaşıyorsun üstelikte kötülüklerden oluşan istatistiklerden kurulu bir dünyada. Çoğumuz senin gibi düşünmüyoruz ve muhteşem erkeklerle kurduğumuz mutlu yaşamlarımız var. Elbette onlara öfkelenip, sinirlendiğimiz zamanlar oluyor ama kocalarımız dürüst ve iyi insanlar. Eşlerine ve çocuklarına bir zarar gelmemesi için canlarını verirler."

D.J. arkadaşının sözlerine inanmak istiyordu ama sorun şuydu ki, hayatı boyunca hiç böyle bir erkeğe rastlamamıştı. Acaba geçen gün Quinn'in otel odasında olanları öğrense, Rebecca ne düşünürdü? Elbette sevişme sırasında kendisini geri çekmiş olmasına şaşırırdı ama asıl Quinn'le yatmış olmasına şaşırırdı. Muhtemelen arkadaşı şimdiye kadar hiçbir şekilde bir erkekle birlikte olmadığını sanıyor ve muhtemelen pek çok kişi de böyle düşünüyordu. "Evlilik çok büyük fedakârlıklar gerektiriyor ve her nedense bu fedakârlıkları hep kadınlar yapıyor."

Rebecca sandviçinden bir parça ısırırdı. "Sana katılmıyorum. Her iki taraf da fedakârlık yapıyor ve eğer doğru adamla evliysen bu muhteşem bir şey. Kendini birine teslim etmek, ruhunu ona açmak ve onun da aynı şeyleri sana yapması mükemmel bir uyum. Aşk bu işte, sırları paylaşmak ve güvenmek. Güven olmadan aşk olmaz."

"Benim aşkla falan derdim yok."

"Elbette var," dedi Rebecca yavaşça. "Sadece korku, istemekten daha güçlü bir duygu ve ben bunun çok üzücü olduğunu düşünürüm. Senin birini bulup mutlu olmanı istiyorum D.J."

"Beni mutlu edecek birine ihtiyacım yok."

"Belki ama en azından sana artık kaçmayı bırakabileceğini kanıtlayacak birine ihtiyacın var."

D.J. salatasıyla oynamaya başladı. "Bu çok saçma bir konuşma."

"Quinn ilginç biri."

"Bunların onunla ilgisi yok."

Rebecca gülümsedi. "Olmayabilir. Dediğin gibi o yakında buradan gidecek ama doğru adamı bulduğunda hemen anlarsın zaten."

"Doğru adam saçmalıktan ibaret bir şey."

"Her şeyi çok iyi bildiğini düşünen bir kadın olarak kalp meselelerinde insanı şaşırtacak kadar cahilsin."

"Ne demek istedin şimdi?"

"Sen, ona çoktan tutulmuşsun, bunu apaçık görebiliyorum."

"Hayır."

“Bunu başkasına söyle.”

Tamam, yatmışlardı ama bundan ne çıkardı ki? Aradan bir hafta geçmişti ve Quinn yeniden yatmak istememişti. Zaten kendisinin de tercihi bu yöneydi. Bir adamın vücuduna dokunmasını istemesi, iğrenç bir duygu olurdu zaten.

Kitap Sevdem - Carama Birdost

~ ON BİRİNCİ BÖLÜM ~

“BUNU yaptığımıza inanmıyorum,” dedi D.J.

Quinn ağır cam kapıyı iterek alışveriş merkezine girdi. En son ne zaman bir alışveriş merkezine gittiğini hatırlamıyordu. Annesine Noel’de ya da doğum gününde bir hediye alması gerektiğinde interneti kullanırdı.

“Beni yanılttın,” diye devam etti D.J. gülererek.

“Sana yakışıklılıktan başka özelliklerim olduğunu söylemiştim.”

“Alışveriş merkezleri seni sıkmaz mı? Erkeklerin çoğu nefret ederler.”

“Sanırım burada hayatta kalmayı başarabilirim. Aksi bir şey olursa da eminim ilk yardımı sen yaparsın.”

D.J. gözlerini kıstı. “Sakin hayat öpücüğü bekleme.”

“Hep böyle bir fantezim vardı.”

“Şu iri yarı güvenlik görevlileri bu iş için eğitilmişlerdir.”

“Ben, senin yapmanı tercih ederim.”

Quinn onu yemeğe davet ettiğinde, D.J. doğrudan reddetmek yerine, Rebecca’nın doğum günü için alışveriş yapmak zorunda olduğunu söyleyince, Quinn birlikte alışveriş yapmalarını sonra da yemek yemlerini teklif etmişti. D.J. de kabul etmişti.

“Önce alışveriş mi yapmak istersin yoksa yemek mi yiyelim?”

“Nerede yiyeceğiz?”

“Yemek alanında.”

D.J. şaşkınlıkla ona baktı. “Yemek alanı mı, şaka mı yapıyorsun?”

Quinn onun koluna dokundu. “Evet. İstedğin şeyi yiyebilirsin hatta dondurma yemene bile izin veririz.”

D.J. gülümsedi. “Bu harika.”

Quinn ellerini kot pantolonunun ön ceplerine soktu. “Bir hanıma nasıl iyi vakit geçirileceğini iyi bilirim.”

“O halde önce alışveriş yapalım da, heyecanımız daha da artsın.”

“İşte benim kızım.”

D.J. ağzının içinde bir şeyler geveleyerek, reyonlara yöneldi. Birinci katta kozmetik, kadın ayakkabısı ve takı reyonları bulunuyordu. Kozmetik reyonunu dolaşmaya başladı. Parfümlere bakıyordu. “Rebecca’ya ne alacağımı hiç bilemem. Dün birlikte öğle yemeği yedik ve sürekli ona bakıp durdum. Kesinlikle hiçbir ortak yanımız yok.”

“O zaman nefret ettiğin bir şey al, muhtemelen beğenir.”

D.J. bir şeyi koklayıp, anında yüzünü buruşturarak geri bıraktı. "Tavsiyen için çok teşekkür ederim."

Aslında bu iki kadının arkadaşlıkları Quinn'i hiç şaşırtmıyordu. Rebecca, dengede kalması konusunda D.J.'e destek oluyordu. Gerçi bunu söyleyecek olsa Bayan Aksi'nin kabul edeceğini hiç sanmıyordu ya neyse.

"Fazlasıyla kız gibi," diye mırıldandı D.J. "Sanki..." D.J. yanlış anlaşılacak istemiyordu. Aslında Rebecca'yı eleştirmesine rağmen onu çok önemserdi. Hayatına kolay kolay kimseyi almazdı ama aldığı da Rebecca'yla olduğu gibi ömür boyu sürececek bir ilişki kurmak isterdi.

Quinn de bunun farkındaydı ve henüz D.J.'in hayatına girebildiğini sanmıyordu. Tabii ki böyle bir umut besliyordu ama bu kısa bir sürede gerçekleşecek bir durum değildi. Ancak D.J. kendisiyle sevişmiş ve geçmişi anlatmıştı, yani biraz kendisine güveniyor olmalıydı. Derin bir nefes aldı. Aslında kendisiyle yatmış olmasını pek fazla önemsememeliydi çünkü D.J. bunun sadece bedenlerle ilgili olduğunu söylüyordu ama geçmişini anlatmış olması gerçekten de büyük bir gelişmeydi. Babası ölmüştü ama hâlâ o adamı ele geçirip ağzını burnunu kırmak istiyordu. Hayatı boyunca, kendisinden daha güçsüz olanlara şiddet uygulayan insanlardan nefret etmişti. O adam illaki birilerine dalaşacaksa kendine uygun birini seçmeliydi. D.J. geçmişinin yaralarını henüz iyileştirememişti. Keşke onu iyileştirene kadar kollarının arasında tutabilseydi.

"Butiklere bakalım," dedi D.J.

Quinn birden düşüncelerinden sıyrıldı. "Ayakkabıya ne dersin? Kadınlar ayak-kabılara bayılmaz mı?"

D.J. kaşlarını kaldırdı. "Hiç bir kadına ayakkabı aldığın oldu mu?"

"Hayır."

"Denememeni tavsiye ederim."

"Sanırım haklısın," diyen Quinn onun ayaklarına baktı. Sandalet giymişti. Yalınayak dolaşsa daha çok hoşuna giderdi. Hatta her tarafı çıplak olsaydı. Onu bir an için kollarında zevk çığlıkları atarken hayal etti ama bunun kesinlikle yakın bir gelecekte gerçekleşecek bir fantezi olmadığını da biliyordu.

"Neden kendi kendine gülüyorsun," dedi D.J. "Ne düşünüyorsun?"

"Gerçekten de bilmek ister misin?"

"Muhtemelen hayır."

Tam bu sırada bir iç çamaşırı mağazasının önünden geçiyorlardı. "Buradan bir şey almaya ne dersin? Bu konuda yardımcı olabilirim," dedi Quinn.

"Hiç şaşırmadım."

"Bu bizim suçumuz değil. Erkekler görselliğe kadınlardan daha fazla yatkınlardır."

D.J. başını sallamakla yetindi.

Tam bu sırada müzik kutuları satan bir dükkânın önünde durdular.

"Rebecca'mın hoşuna gidecek şeyler var galiba burada," dedi Quinn.

"Ama pek kullanışlı olmayan şeyler," diyen D.J. dükkâna girmeye hiç niyetli

değildi.

Quinn onun kolunu tuttu. "İçeriye bir bakmak istemez misin?"

D.J. bir şeyler mırıldanarak dükkânın içine girdi.

"Rebecca seni seviyor, alacağın hediye de sevecektir," dedi Quinn ve onun bakışlarının karardığını gördü. Neden *sevgi* sözcüğü D.J.'i bu kadar rahatsız ediyordu? Bildiği kadarıyla kadınlar bu sözcüğü erkeklerden çok daha fazla severlerdi. Sevmek onlar için daha kolay değil miydi? Özellikle de kız arkadaşlarını sevmek. Ancak karşısındaki kadının tanıdığı en seksi ama aynı zamanda elde edilmesi en zor kadın olduğunu unutmamalıydı.

D.J. eline aldığı müzik kutusunun üstündeki kelebeğin kanadına dokundu.

"Çok güzel," dedi Quinn.

"Bana Rebecca'yı hatırlattı."

Quinn'e ise, D.J. için çok uygunmuş gibi gelmişti.

D.J. içini çekti. "Sanırım bunu alacağım, daha güzel bir şey göremedim."

Quinn ona dikkatle baktı. Sanki pek önemli değilmiş gibi davranıyordu ama o müzik kutusunu gördüğü anda almaya karar verdiğinden emindi. Ama her nedense yeterince güzel bir hediye alamamaktan korkuyordu ve bunu hissettirmek istemese de birinin kendisini desteklemesine ihtiyacı varmış gibiydi. "Bence Rebecca buna bayılacak."

"Umarım."

Quinn onun yanağını okşadı.

D.J. hızla başını kaldırıp, "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" dedi.

"Sana dokunuyorum."

"Neden?"

"Çünkü dokunmak istiyorum," dedi Quinn onun elini itmesini bekleyerek.

Ama D.J. tam tersine gülümsedi ve "Tamam," dedi.

D.J. Çin yemeği, Quinn ise İtalyan yemeği seçmişti.

Quinn yemeğe davet ettiğinde, D.J. kabul edip etmeme konusunda kararsız kalmıştı. İstediklerinden emin değildi ama reddetmek de istemiyordu. Baş başa yenecek bir yemekte neler olabileceğini düşünüp durmuş bir türlü karar verememişti. Tabii bir alışveriş merkezinin yemek alanının tam ortasında yemek yiyecekleri de aklının ucundan bile geçmemişti.

"Dondurmaya da yer bırak," diye hatırlattı Quinn.

"Oh, beni ağlatacaksın."

Quinn güldü. "Sana çiçek getirdiğim için böyle oldun değil mi? Gerçi şikâyetim yok."

D.J. gözlerini kırıştırdı. "Böyle derken..."

"Bilirsin işte, romantikleştin yani ve çok hoş oldu."

"Romantikleşmiş değilim."

"Elbette öylesin, istersen el ele tutuşabiliriz."

“Hiç sanmıyorum.”

“Böyle utanman çok hoşuma gidiyor.”

Utanmak mı? D.J. öfkeyle ona baktı. “Benimle dalga mı geçiyorsun sen?”

“Oh, çok ayıp...”

D.J. gülmemeye çalıştı. Kahretsin, bu adam nasıl olup da bunu yapabiliyordu? Hayatı boyunca hiç normal biri olamamıştı. Ne sıradan yeni yetme bir genç kız olabilişti ne de yetişin bir kadın. Ancak bugüne kadar da bu halini hiç önemsememiş, kendini hep bir amacı olduğuna inandırmıştı. Emniyette olmak ve başkalarının da emniyette olmasını sağlamaktı bu amaç. Peki, şimdi ne olmuştu? Quinn kendisine normal bir kadınmış gibi davranıyor diye ne olduğunu unutuyor muydu?

“Şu iç çamaşırı mağazasını düşünüyordum da,” dedi Quinn gülerek, “Yemkten sonra oraya girelim, belki bazı modelleri giyip gösterirsin.”

“Ne dedin sen,” dedi D.J. öfkeyle. “Senin için seksi çamaşırları giyip ortalarda dolanacağımı falan mı sanıyorsun?”

Quinn irkilirmiş gibi yaptı. “Bu çok zalimce bir tanımla. Ben sadece dürüst davranmaya çalışıyorum. O şeffaf iç çamaşırlarının içinde muhteşem görüneceğinden eminim, ne de olsa seni çıplak görebilmiş biriyim.”

D.J. neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Quinn onun otel odasına gittiğinden beri bu konudan hiç söz etmemişti ve tam onun bu konuyu hafızasından silip attığını düşünmeye başlamıştı ki aniden konuşma konuları bu oluvermişti. “Şeffaf mı dedin?”

Quinn güldü. “İpek, dantel, iç gösteren yani.”

D.J. başını salladı. Elbette Quinn’e iç çamaşırı defilesi yapacak hali yoktu ama yine de vitrindeki sutyen, külot takımı hatırlamadan edemedi. Onları giymek için fazla kaslıydı ama bazı erkekler bundan hoşlanabilirdi. Peki, ya Quinn hoşlanır mıydı? “Ben pamuklu tercih ederim.”

“Sen ne giyersen giy çok seksi görünürsün.”

D.J. başını kaldırıp ona baktı. Kahretsin, ne kadar da içten konuşuyor gibiydi. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim. Yani o mağazaya geri gidecek miyiz?”

“Hayır.” D.J. başını iki yana salladı. “Erkeklerin kadın bedenine niçin bu kadar düşkün olduklarını açıklar mısın? Hadi yeni yetme delikanlıları anlayabiliyorum diyelim ama kadın bedeninde keşfetmedikleri hiç bir şey kalmamış erkeklerle ne demeli?”

Quinn ona şaşkınlıkla baktı. “Şaka yapıyorsun herhalde, değil mi?”

“Hayır, ciddiyim. Bunu gerçekten anlayamıyorum.” D.J. çatalını, tabağının yanına bıraktı. “Savaş oyunları sırasında, seninle karşılaşmadan önce otuzlu yaşlarda üç subay bulmuştuk. Ronnie’ye arkalarından dolaşmasını söyledim, ben de önlerine çıktım.”

Quinn kaşlarını çatı. “Öylece üstlerine mi gittin?”

“Öyle sayılır. Gömleğimi çıkardım. Sutyenim yoktu, pantolonumu aşağı doğru indirdim, saçlarımı açıp dağıttım, aptal rolü yaptım ve işe yaradı.” D.J. içeceğinden

bir yudum aldı. "Tişörtümün ıslak ve göğüs meselesinin onlara ilginç gelmiş olabileceğini kabul ediyorum ama yine de akıllarının o kadar başlarından gitmesine bir anlam veremiyorum doğrusu."

"Benim de bir fikrim yok."

"Demek istediğim, hepsi daha önce düzinelerce kadın göğsü görmüştür. Yani altı üstü göğüs, bir de pantolonumu çıkardığımı düşünebiliyor musun? Herhalde tüm devlet sırlarını ifşa ederlerdi." D.J. Quinn'in ifadesinin birden değiştiğini fark edince, "Ne oldu?" dedi.

"Konuyu değiştirebilir miyiz?"

"Şeffaf çamaşırlar giymemi isteyen sen değil miydin?"

Quinn birden D.J.'in iskemlesini iki eliyle tuttuğu gibi kendine doğru çekti, sonra da elini tutup bedenine yapıştırdı.

D.J. onun tahrik olduğunu anlayınca hayrete düştü. "Sırf konuştuklarımız yüzünden mi yani?"

"Hayır, ama konuyu değiştirmek zorundayız."

D.J. yavaşça elini çekti. Bir anda kendisinin de tahrik olduğunu fark etti ve Quinn'in niçin bu kadar öfkelenildiğini anladı. O sadece almaktan değil, paylaşmaktan hoşlanan bir adamdı ve karşısındaki kadına güvenmişti ama güveni boşa çıkmıştı. Quinn'in kendisini arzuluyordu ve bunu saklamıyordu. Bir an aklından hemen arabaya atlayıp otele gitmek ve onunla çılginca sevişmek geçti.

"Bana o kadar şaşkın bakma. Bununla yaşayabilirim."

D.J. o kadarını biliyordu ama her nedense bu kadarının yeterli olmayacağına hükmetti. "Quinn..."

"Kendini zorlama Daisy Jane." Quinn onun elini tuttu ve çevirip avucunu öptü.

D.J. içinin arzuyla dolduğunu hissetti. O seksi, erotik, sıcacık öpücük tüm dengesini alt üst etmişti ve kararını vermişti. Şayet Quinn oteline davet etmezse, onu evine çağıracaktı. Bugüne dek evine kimseyi getirmemişti. Nerede yaşadığını bilen tek kişi Rebecca'ydı.

"Dondurma yiyor musun," diye sordu Quinn, içinde bulundukları ağır ortamı dağıtmak istercesine.

"Elbette."

"İki top mu?"

"Her durumda tadı damağımda kalacak nasıl olsa."

Quinn otel odasına yalnız döndü. D.J.'i odasına davet etmeyi çok istemişti ama o kadar güzel bir akşam geçirmişlerdi ki, tehlikeye atmak istememişti. En doğrusu sabretmesi ve D.J.'in istemesini beklemesi olacaktı. Bir dahaki sefere onun duvarlarını kırmayı başarabileceğinden emindi. Birden cep telefonundaki mesajı gördü ve numarayı aradı. Binbaşının tanıdık sesini işitince de başını salladı. "Ben Reynolds."

"Beklenmedik bir gelişme oldu Reynolds. Birine ihtiyacım var. İlgilenir mi-

sin?"

Quinn masanın üzerindeki boş, beyaz kâğıda baktı. Kendi kendine işiyle ilgili artıların ve eksilerin bir listesini yapmaya karar vermişti ama bunun ne anlamı olacaktı ki? Bir an için Quinn, Gage ve Kari'yi düşündü. Nişanlanmalarını, evlilik ve ev alma planlarını, çocuk sahibi hatta torun sahibi olma hayallerini düşündü. Travis'i ve Kayle'ı düşündü. Kocasına çılgınca âşık olan Rebecca'yi ve onun gibi olan başka kadınları düşündü.

"Quinn..."

"Buradayım," dedi Quinn başını sallayarak. "Ben yapamam."

"Bu görevi mi yapamazsın yoksa hiç bir görevi mi yapamazsın?"

D.J. işleri hiç de kolaylaştırmıyordu ama zaten böylesi hoşuna gidiyordu ve şayet ona sahip olabilirse... "Görevden ayrılmak istiyorum," dedi Quinn.

Binbaşı içini çekti. "Yerini dolduracak birini bulmak çok zor olacak. Sen en iyisiydin."

"Ne yapmam gerekiyor?"

"Buraya gelip ayrılışını resmileştirmen gerekiyor ama acele etmene gerek yok."

"Gelmeden haber veririm."

"Anlaştık. İyi şanslar."

"Teşekkürler." Quinn telefonu kapatıp, yatağın üstüne attı. Az önce hayatından bir sayfayı açılmamak üzere kapatmıştı.

D.J. neden bu kadar gergin olduğunu anlayamıyordu. Bunu daha önce defalarca yapmıştı. Quinn'le ilk kez yapacak olması ruh halini bu kadar değiştirmemeliydi.

Quinn spor çantasını, D.J.'in arabasının bagajından aldı.

D.J. okulun giriş kapısına yönelirken, "Hata yapmamamızı istiyorum," dedi.

Quinn başını iki yana salladı. "D.J. rahat ol. Her şey yolunda gidecek. Kendi başıma herhangi bir şey yapacak değilim."

D.J. düşünceli bir ifadeyle ona baktı. "Sadece çocuklar için temel olabilecek kendilerini savunma hareketleri göstereceğiz. Şayet biri onları kaçırmaya kalkışır-sa, öğreteceklerimiz onların hayatlarını kurtarmalarını sağlayabilmeli."

"Biliyorum."

D.J. Normalde böyle bir çalışma için şerifin ofisinden bir memuru yanına alıp buraya gelirdi ama bu kez nedense Quinn'den yardım istemişti. Bu çok aptalcaydı. Basbayağı onunla vakit geçirmek için bahane arıyordu.

"Çok gerginsin," dedi Quinn.

D.J. okulun giriş holünde durup Quinn'e dik dik baktı. "Psikolojimi analiz etmen için doğru bir zaman değil."

Quinn uzanıp onun yanağına hafifçe dokundu. "Herhangi bir hata yapmayacaksin."

“Elbette yapmayacağım. Sorun ben değilim ki.”

“Yani sorun olan ben miyim Daisy Jane.”

“Bana böyle hitap etme.”

“Birini ismiyle çağırmaktan daha doğal ne olabilir ki?”

D.J. bankonun ardında oturan güvenliğe yaklaştı ve ikisinin ismini deftere yazıp imzalarken, “Seni şu an öldürebilirim,” diye mırıldandı.

“Bence sen çocukların benim sevgilin olmamı istediğini fark etmelerinden korkuyorsun.”

D.J. onun gömleğinin önünü yakaladı ve “Senin sevgilim olmanı falan istemiyorum,” diye bağırdı. “Bunu sana ödeteceğim.”

Quinn güldü. “Sabırsızlıkla bekliyorum.”

D.J. ona aldırmmaya karar vererek, dersinin olduğu sınıfa doğru yöneldi. “İçeride doğru dürüst davranacağını umuyorum.”

“Elbette hanımefendi ama eğer yanlış bir şey yaparsam otelime döndüğümüzde beni cezalandıracak mısınız?”

~ ON İKİNCİ BÖLÜM ~

QUINN, onu Travis'in evinde yapılacak barbekü partisine davet etmişti, D.J. de kabul etmişti. İki hafta önce olsa böyle bir şeyin lafı bile D.J.'i kaçırmaya yeterdi ama kısa sürede çok büyük bir gelişme kaydetmişti. "Flörtüm olduğun için teşekkür ederim."

D.J. merdivenlerin ortasında duraklayıp, "Neyin olduğum için dedin?" dedi.

Quinn kızdığı zaman D.J.'in gözlerinde beliren meydan okuyucu ifadeye bayılıyordu. "Flörtüm, dedim. Bana eşlik etmeni istedim, sen de kabul ettin. Sen olsan nasıl adlandırırdın?"

"Bir anlık kafa karışıklığı," diye söylendi D.J.

Quinn onun sözlerini duymazdan geldi. "Belki de geçen hafta okulda her şey yolunda gittiği için beni mükâfatlandırmak istemişsindir. Hadi ama kabul et. İyiydim değil mi?"

D.J. içini çekti. "Tamam, iyiydin. Çocukların kendilerine güvenmelerini sağladın ki bu oldukça önemli."

"Sen de tek kelimeyle muhteşemdin," dedi Quinn içtenlikle. "Çocuklar sana güveniyorlar. Onlara ne kadar yaşamsal bilgiler verdiğini hissettirebiliyorsun, üstelik de bunu onları korkutmadan yapmayı başarabiliyorsun."

"Teşekkür ederim, onların güvende olmalarını oldukça önemsiyorum."

"Biliyorum." Quinn, onun çocuklar için nasıl kaygılandığını ve bu kaygısının nedeninin küçükken kendisini güvende hissetmemesinden kaynaklandığını çok iyi biliyordu. Zamanı geriye çevirip, D.J.'in yaşadıklarını değiştirebilmeyi nasıl da istiyordu.

Onlar üç katlı Viktorya tarzı eve yaklaştıkça gürültüler de artıyordu. Verandadaki masanın üstünde içecekler ve kurabiyeler vardı.

Quinn kolunu D.J.'in omzuna attı. "Anlaşılan kanun adamları burada cpeyce çok kazanıyorlar."

"Hiç sanmıyorum. Bu ev ve Haynes kardeşlerin diğerler evleri Austin'in şirketinin kârlarıyla alındı. O şirket, ısıya dirençli çelik polimeri mi ne öyle bir şey icat etmişti. Şirket çok büyümüştü ve ben bile bir miktar hisse almıştım."

Quinn ona iyice yaklaştı. "Muhteşem bir vücut ve zenginlik, sen kaçırılmayacak bir kadınsın Daisy Jane."

"Sen de hayatımda tanıdığım en sinir bozucu adamsın."

"Yine de bana hayranlık duyuyorsun."

D.J. son basamakta durakladı. "Sadece sana bazen tolerans gösterip, seni hoş

görüyorum.”

“Ama benim seksi olduğumu da düşünüyorsun,” diye fısıldadı Quinn.

D.J. önüne baktı. “Sen hayatımda tanıdığım en egosu yüksek, en küstah, en kendine tapan...”

Quinn minik bir öpücükle onu susturdu.

D.J. birden kaskatı kesildi ama geri çekilmedi.

Quinn, onun gelişme kaydettiğinden artık emindi. Son birkaç haftayı sürekli onu arzulayarak geçirmiş, sayısız kere onu yatağa götürmek istemiş ama kendisine engel olmuştu. Her bakımdan koşulların uygun olduğundan emin olmalıydı çünkü bu kez onunla seviştiğinde her şeyin çok farklı olmasını sağlamaya kararlıydı. Her şeyden önce D.J.’in kendisine güvenmesi ve ihtiyaç duyması gerekiyordu. Gelişme kaydettiklerine kuşku yoktu ama emin olmak zorundaydı. Acele edip risk almak-tansa soğuk duşlara devam etmesi çok daha doğrudu. Onun elini tuttu ve içer girip, kargaşaya dâhil oldular.

Onları ilk fark eden Jordan oldu sonra da bir anda Haynes kardeşler ve Harmonlar tarafından etrafları kuşatıldı.

Quinn kendini bir anda erkeklerle tokalaşırken ve kadınlarla kucaklaşıp, öpüşürken buldu. Bu arada birkaç minik çocuk da kucağa alınmayı bekliyordu.

“Gelebildiğinize sevindim,” dedi Austin, karısının beline sarılırken. “Bir ara kaybolduğunuzdan kuşkulandık.”

“Hepsi D.J.’in suçu,” dedi Quinn gülerek. “Bir türlü hazırlanmadı.”

D.J. öfkeyle Quinn’e baktı. “Ben tam vaktinde hazırdım.” Ve bunları söyler söylemez de bir çift gibi birlikte olduklarını ilan ettiğini fark etti.

Quinn bir an için onun öfkelenip çekip gitmesinden korktu.

D.J. omzunu silktili ve gülerek, “Tabii kadınları suçlamak çok daha kolaydır,” dedi.

Quinn daha ne olduğunu anlayamadan, Jill kolundan tuttuğu gibi onu diğer erkeklerin yanına götürdü.

“Nasıl gidiyor Quinn,” diye sordu Gage.

“İyi. Senden ne haber?” dedi Quinn.

Gage başıyla kalabalığı işaret etti. “Buradan ayrılacak olmaktan nefret ediyorum ama Kari ve ben birkaç güne kadar eve döneceğiz. Kari, düğün hazırlıkları için anneme yardım edeceğine söz vermişti. Sonra da kendi evlilik hazırlıklarımıza başlayacağız. Sence yanımda olabilecek misin?”

“Kesinlikle.”

Gage kardeşinin kararlı ifadesine şaşkınlıkla bakarak, “Emin misin,” diye sordu.

O sırada Kari yanlarına geldi ve Gage’in elini tuttu. “Ne konuda?”

“Quinn benim sağdıcım olmak için gelebileceğini söyledi de.”

Kari sevinçle Quinn’e baktı. “Buna çok memnun oldum. Gage kesinlikle gelmeni istiyordu, ben de öyle. Yani birkaç saatliğine smokin giymeye katlanabileceğini mi söylüyorsun?”

"Kesinlikle," dedi Quinn.

"Güzel. Aile genişlediği için davetli listesi de alabildiğine uzadı. Ne kadar kalabalık olursak o kadar çok eğleniriz öyle değil mi? Oh, bu bana herkesin adresini öğrenmem gerektiğini hatırlattı, unutmadan bu akşam hepsini yazmalıyım," diyen Gage nişanlısının yanağına bir öpücük kondurup, yanlarından ayrıldı.

Quinn nişanlısının ardından bakan kardeşinin yüzündeki mutlu ifadeyi fark ederek, "Âşık bir adama benziyorsun," dedi.

"Öyleyim," dedi Gage omzunu silkerek. "Bunca yıldan sonra yeniden bir araya gelebileceğimiz konusunda hiç umudum yoktu ama başardık. Kari beklemeye değen bir kadın."

"Onun doğru kadın olduğunu nasıl anladın?"

"Anladım işte. Bunu anlamanın bir takım aşamaları olduğunu sanırdım ama öyle değilmiş. Kari, Possum Landing'e döndüğünde, Earl Haynes'in biyolojik babamız olduğunu öğrenmiştim ve şaşkındım. Kafam, duygularım karmakarışıktı ve Kari yanımdaydı. Birden onunla birlikte olduğum zamanlarda kendimi çok daha iyi hissettiğimi fark ettim. Onunla geleceğimize dair hayaller kurmak kendime güvenmem ve mutlu olmamı sağlıyordu." Gage durup derin bir nefes aldı. "Ondan çocuklarım olmasını istiyorum. Onunla kök salmak yeni bir hayat kurmak istiyordum."

Quinn başını salladı. Kardeşi için kök salmak her zaman önemliydi. Gage kendini bildi bileli Reynoldslar'ın beşinci kuşağı olmakla gurur duyardı. Gerçi biyolojik babasının Earl Haynes olduğunu öğrenmesi her şeyi değiştirmişti ama neyse ki bunu fazla güçlük çekmeden kabullenmeyi başarmıştı. Şimdi de kendi hanedanını kurmayı ve gelecek kuşaklar yoluyla yaşatmayı hayal ediyordu. "Sen her zaman ne istediğini bilen biriydin."

"Peki ya sen? Bir şeyler oluyor. Bunu hepimiz görebiliyoruz."

Quinn'in herkesin gördüğü bir şeyi reddetmek gibi bir niyeti yoktu ama ne olduğunu tanımlayamıyordu. D.J. kendisinin ihtiyaç duyduğu kadın olabilirdi ama kendisinin onun için doğru erkek olup, olmadığını bilemiyordu. "Ben neler olduğunu anladığımda hepinize haber veririm."

Bu sırada Travis yanlarına gelerek, "Onu burada kalması için ikna etmeye çalıştım ama Gage bir türlü yanaşmadı," dedi.

Elizabeth kocasının yanına gelip koluna girdi. "Tatlım, bütün kardeşlerini Glenwood'a yerleşmeleri için ikna etmeye çalışmaktan vazgeç. Biz buranın yaşamak için mükemmel bir yer olduğunu düşünebiliriz ama Gage belli ki kendi kasabasını çok seviyor. Buna saygı duyman gerekiyor."

Travis omzunu silkti. "Kardeşlerimin yakınımda olmasını istemem suç mu?"

"Artık temasımızı kaybedeceğimizden korkmana gerek yok Travis. Birbirimizi bulduğumuza göre bizden kurtulman mümkün değil."

O sırada Kyle de onlara katıldı ve "Peki ya sen Quinn, sen burada kalmayı düşünüyor musun?"

Quinn güldü. "Şerif olarak mı? Hiç sanmıyorum, ben öyle seçimlerle falan uğ-

raşabilecek biri değilim,” diyerek etrafına bakındı ve D.J.’in hemen yakınındaki bir grubun içinde olduğunu görünce onu bileğinden tuttuğu gibi yanına çekti.

D.J. şaşkınlıkla onun yüzüne baktı, sonra da ona yaklaştı.

Quinn kolunu onun belini sardı.

Travis ve Elizabeth birbirlerine anlamlı bir bakış attılar ama bir şey söylemediler.

Quinn onların ne düşündüklerini biliyordu ama önemli olan D.J.’in ne düşündüğüydü.

“Orduda daha ne kadar kalmayı planlıyorsun Quinn,” diye sordu Elizabeth.

“Quinn her zaman orduda yirmi yıl kalacağını söylerdi ve bu on yılı daha olduğu anlamına geliyor,” dedi Gage.

Quinn başını salladı. Birkaç gün öncesine kadar planı gerçekten de buydu. “Geçen hafta istifa ettim.”

Herkes şaşkınlıkla Quinn’e bakakaldı.

“Neden peki? Bir şey mi oldu?” dedi Gage.

Quinn bir anda D.J.’in elini sırtında hissetti ve dönüp ona bakınca yüzündeki kaygılı ifadeyi gördü. Ona güven telkin eden bir ifadeyle gülümsedikten sonra kardeşine döndü. “Artık o adam olmaya istekli değilim.”

Gage gülümsedi. “Demek bu yüzden düğününe geleceğinden emindin.”

Travis, Quinn’in omzunu sıvazladı. “O zaman burada kalabilirsin. Greenwood’un bir şerif yardımcısına daha ihtiyacı var.”

“Ya da şerife,” diyerek güldü Kyle.

“Teşekkür ederim ama henüz ne yapacağıma karar vermedim,” dedi Quinn.”

Sonrasında bir süre daha geleceğe dair planlardan söz ettiler ve sonunda da herkes bir taraflara dağıldı.

Quinn ve D.J. yalnız kaldıklarında, Quinn onu belinden tutup kendine doğru çekti. “Çok sessizsin.”

“Halen şaşkınım.”

“Neden peki?”

“Kararımdan dolayı.”

“Ordudan ayrılmamdan mı söz ediyorsun?”

D.J. başını salladı.

Quinn omzunu silkti. “İşimde oldukça başarılıydım ama hiç sevmediğimi söylesem inanır mısın? Arama kurtarma işleri hoşuma giderdi ama ne yazık ki öldürmeler de olurdu ve istediğim bu değildi.”

“Bence mantıklı.”

Quinn onun ifadesinden ne düşündüğünü anlayamıyordu. Acaba bir iki hafta sonra dünyanın herhangi bir köşesine gitmeyecek olması D.J.’in umurunda mıydı? Acaba sorsa dürüstçe söyler miydi? “D.J.”

“Sevindim,” diye fısıldadı D.J.

Sevindim... Bu tek kelime Quinn’in ruh halini değiştirmeye yetmiş, içi büyük bir huzurla dolmuş, yüreği hızla atmaya başlamıştı. Etrafına bakındı ve mutfak

yanında kiler olduğunu tahmin ettiği bir oda görünce, D.J.'i elinden tuttuğu gibi o odaya çekip, kapıyı kapatıp sonra da onu kollarının arasına aldı.

D.J.'in şimdiye kadar çoktan itiraz etmesi gerekirdi ama hiç sesini çıkarmıyordu. Quinn kendisini öpmeye başlayınca da hemen dudaklarını araladı.

Quinn bir yandan onu çılgınca öperken, diğer yandan her yanını okşuyordu. Delicesine tahrik olmuştu ve içinden bir ses D.J.'in de hazır olduğunu söylüyordu. "Seni istiyorum." Onun yüzünü ellerinin arasına aldı, boynunu, çenesini, kulak memesini öpmeye başladı. D.J.'in hafifçe inlediğini işitiyordu. Onun bluzunun askılarını indirdi ve sutyeninin kopçasını açarken, "Sorun yok," diye fısıldadı. "Sana zarar vermeyeceğimi biliyorsun." D.J.'in çıplak kalan göğüslerini öpmeye başladı ve D.J.'in ter içinde kaldığını fark ederek, daha da tahrik oldu. Daha fazla dayanamayabilirdi. "Çok güzelsin," diye fısıldadı ve diliyle göğüs uçlarını yalama-ya başladı. Her an D.J.'in durmasını söylemesini bekliyordu ama biraz sonra beklemediği bir şey oldu.

D.J. parmaklarını onun saçlarının arasına daldırdı ve "Sakin durma," diye fısıldadı.

İşte bu sihirli bir sözdü. D.J. artık kendisine güveniyordu. Tamam, belki tam anlamıyla güveniyor denemezdi ama artık daha fazlasını umut etmek için nedeni vardı. Quinn hemen burada ona sahip olmayı çılgınca arzuluyordu ama sevişmek için doğru yer ve zamanda olmadığını da farkındaydı. Bu sevişmelerinin kocaman bir yatakta ve bütün gece sürmesini hayal etmişti ama başlamış olan bu işin ikisi içinde yarım kalmamasını sağlayabilirdi. D.J.'i belinden sıkıca tuttu, bedenine onunkine sıkıca bastırdı ve ritmik bir şekilde hareket etmeye başladı.

D.J. de bacaklarını araladı ve Quinn'in ritmine uyum sağladı.

"Seni çılgınca istiyorum," dedi Quinn nefes nefese. "Aynı şeyi senin de hissettiğini söyle." Çok şey istediğinin farkındaydı ama o sözleri işitmeye ihtiyacı vardı.

D.J. biraz geri çekildi.

Quinn onun çıplak göğüslerini elleriyle kavradı. "D.J. yapma."

D.J. sanki korkunç bir çaresizlikle boğuşuyormuşçasına eğilip, onu öptü.

Quinn onun gözlerinin içine baktı. "Sanırım her an biri gelebilir."

"Biliyorum."

Quinn onun sutyenine uzandı. "Muhteşem bir kadınsın sen."

D.J. sutyenini giyerken gülümsedi. "Sen de fena değilsin."

İkisi de üstlerine başlarına çeki düzen verdiler.

D.J. kapının koluna uzandığı sırada durakladı. "Quinn ben..." Devam edemedi. Başını salladı. "Kahretsin."

Dışarıya çıktıkları an Rebecca'yla karşılaştılar.

"Ben de bu kadar zaman kilerde ne yaptığınızı düşünüp duruyordum," dedi Rebecca yüzünde hınzır bir ifadeyle.

D.J. kıpkırmızı bir yüzle, "Hiçbir şey olmadı," diye çıkıştı.

"İşte bu çok kötü," dedi Rebecca kaşlarını kaldırarak.

Yemekten sonra erkekler masayı topladılar ve tatlı servisini yapıp kahve hazırladılar. Quinn de kendini mutfakta kek keserken buldu.

Tam bu sırada Rebecca mutfığa girdi. "D.J.'in nihayet birine tutulması beni çok mutlu ediyor," dedi Quinn'in kulağına doğru eğilerek.

Quinn özellikle bir şey söylemedi.

Rebecca gülümsedi. "Bu konu seni huzursuz mu ediyor? Etmesin. Onu mutlu ediyorsun ve bu harika bir şey."

Quinn kekleri tabaklara koymaya devam etti.

Rebecca içini çekti. "Pekâlâ, konuşmak zorunda değilsin dinle yeter. D.J.'in geçmişine dair bazı sırları olduğunu biliyorum. Küçük bir kızken korkunç bir şeyler olmuş. Bu konudan bahsetmek istemez ama ben olanların bıraktığı izleri görebiliyorum." Quinn başını kaldırıp yüzüne bakınca omzunu silkti. "Yıllarca kimsesiz çocukların yanındaydım. D.J.'in ruhunun yaralı olduğunu ve bunun nedeninin sadece anne babasının ölmüş olmalarından kaynaklanmadığını biliyorum." Bir an durakladı. "Aslında ikinizin durumu çok ironik. D.J. kendini daima güvende hissetmek ister ama işe bak ki kendisinden çok daha güçlü birine tutuldu. Belki de ruh ikizliği denen şey doğrudur."

"Sana onun için doğru adam olduğumu düşündüren şey nedir?"

"Birincisi D.J. öyle değmeyecek birine kapılmaz. İkincisi kardeşlerini tanıyorum ve seninle de zaman geçirdim. Sen de o iyi adamlardan birisin."

"Hayatımı nasıl kazandığımla ilgili bir fikrin var mı?"

"Hayır, ama bunun ne önemi var ki?"

"Bilsen, benimle yalnız kalmak istemezdin."

"Yanılıyorsun. Ne iş yaptığın değil, kim olduğun önemlidir."

"Erkekler için belirleyici olan özellik ne iş yaptıklarıdır."

"Ama işinden bu kadar kolay ayrılabilmesine göre, bu senin için geçerli bir kural değilmiş Quinn Reynolds."

Tam bu sırada D.J. mutfığa girdi ve "Sakın benim yüzümden sohbetinizi bozmayın," dedi.

"Bozmak zorundayım," dedi Rebecca. "Çünkü senden söz ediyorduk ve arkandan konuşamadıktan sonra ne zevki kaldı ki?" Sonra da elindeki tepsiyi D.J.'in eline tutuşturdu. "Şimdi sen bunu salona götür ki, biz de dedikoduya devam edebilelim."

"Mümkün değil. Neler konuştuğunuzu işitmek istiyorum."

"Buradaki seksüel enerji kocamı bulmam gerektiğini hatırlattı," diyen Rebecca, "Onu bulup eve götürmek istiyorum. Herkese iyi akşamlar," diyerek çıkıp gitti.

Quinn bakışlarını D.J.'den ayırmadan, "Rebecca'nın söylediği hiç de fena bir fikir değil," dedi.

Otele gitmeleri en fazla on beş dakika sürmüştü olmalıydı ama D.J. saatlerce yol

gitmişler gibi hissediyordu. Aklında bin tane soru uçuşuyordu ama tek bir yanıtı bile yoktu. Onun neden işinden ayrılma kararı aldığını düşünüyor, düşündükçe de umutlanıyordu. Oysa onun işinin kendisiyle ne ilgisi vardı ki? Ordudan ayrılması onun Glenwood'ta kalacağını göstermezdi zaten kalmasını da istemezdi. Peki, ne diye bu kadar huzursuzdu? Yoksa öpüşmeleri yüzünden mi? Bunlar daha önce hiç hissetmediği duygulardı. Neler oluyordu? Korkuyordu ama aynı zamanda yıllardır olmadığı kadar canlı ve enerji doluydu.

Otelin park yerine girip arabayı park ettiler.

Quinn anahtarı bir süre elinde çevirdikten sonra D.J.'e döndü. "Kalmanı istiyorum," dedi yavaşça. "Geceyi benimle geçir D.J."

D.J. ne diyeceğini bilemedi. *Evet* demek istiyordu ama bu kendisinde hiçbir zaman olmayan bir cesareti gerektiriyordu.

Quinn uzanıp onun yanağını okşadı ve "Kal," diye fısıldadı. "Ama şunu da bil ki, o odaya benimle girdiğin andan itibaren her şeyin farklı olması ve bana güvenmen gerekiyor."

D.J onun ne demek istediğini anlayabiliyordu. Kontrolü elden bırakmasını istiyordu ama bunu başarabileceğinden emin değildi. Quinn'in bu kez her yolu deneyeceğini, teslim olması için elinden geleni yapacağını biliyordu. Kafası karmakarışıklı. Ona teslim olabilir miydi? Ya da geri çekilmeyi istiyor muydu? Birden kararlı bir ifadeyle Quinn'e baktı. Çekip gitmek en kolay ve en mantıklı yoldu. Quinn harika bir adam olabilirdi ama işleri daha karmaşık hale getirecek bir adımı neden atacaktı ki? Kapının kolunu tuttu. Peki, neden acı çekiyordu, neden yüreği sızlıyordu? Çok uzun zamandır yalnızdı. Hayatını kendini korumaya adanmıştı ama sonunda ne elde etmişti? Evet, hâlâ canlıydı ama yaşıyor muydu? Bir kez olsun kendini normal biri hissedebilmiş, bir kez olsun bir başka canlıyla bir birlikteliği paylaşabilmiş miydi? Quinn'in yakışıklı yüzüne, koyu renk gözlerine biçimli ağzına baktı. Onu nasıl reddedecekti? Şimdi çekip giderse, bir daha denemeye cesaret edebilir miydi? "Sana herhangi bir söz veremem."

Quinn gülümsedi. "Kabul ediyorum ama deneyeceğine söz ver."

D.J. yavaşça arabadan indi. Gözleri birkaç metre ilerideki arabasına takıldı. Kaçmak ne kadar kolaydı ancak bedelinin çok ağır olacağını hissediyordu. Omuzlarını dikleştirip Quinn'e döndü. "Tamam, deneyeceğim."

~ ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

D.J. otel odasına girdiğinde tir tir titiyor, nefes almakta güçlük çekiyordu.

Quinn onu elinden tutup yatağa doğru götürürken. "Her an bayılacakmışsın gibi görünmen egoma pekiyi gelmiyor. Bak ben bir erkeğim ve güvenimi yerle bir edersen bir daha toparlanamayabilirim."

"Senin ego sorunun olduğunu sanmıyorum."

Quinn içini çekti. "Sanırım haklısın. Fazla iyiyim." Sonra da yatağa oturdu ve D.J.'i de kendine doğru çekti.

D.J. ayağa fırlamamak için kendini güçlkle tutuyordu. Dayanmalıydı. Gevşemeliydi.

"Uzansana," dedi Quinn.

Ve Quinn'in komutu D.J.'i tetikledi. "Ne? Bu kadar basit, öyle mi? İstersen bacaklarımı da açayım ve on beş saniye sonra da kalkıp gideyim. Ne muhteşem bir plan."

Quinn onu duymamış gibi yapmayı yeğledi ve yatağa uzanıp, "Hadi D.J. gel yanıma uzan ve benimle konuş. Yapacağımız sadece bu. Konuşmak."

D.J. dişlerini gıcırdatarak ayakkabılarını çıkardı ve onun yanına uzandı. Kendini sersem biri gibi hissediyor, elini kolunu nereye koyacağını bilemiyordu.

Quinn bir elini başının altına destek yapmış diğer elini de D.J.'in karnının üstüne koymuştu.

D.J. bu temas karşısında birden irkilmiş ama kendini kontrol etmeyi başarmıştı.

Quinn usulca onun karnını okşamaya başladı.

D.J.'in bütün sinirleri tepesine toplanmıştı. Kahrolası bir kedi gibi okşanmak istemiyordu.

"Hiç orgazma ulaştın mı?"

D.J. gözlerini kapatıp başını iki yana salladı.

"Peki, hiç yaklaştığını hissettiğin oldu mu?"

D.J. giderek öfkelenildiğini hissediyordu. Sürekli bundan söz edeceklerse ne diye uygulamaya geçmiyorlardı ki? "Bazen ama dikkatim çok çabuk dağılıyor."

"Peki, ikimiz birlikteyken çok yaklaştığını hissetmiştim, bu doğru muydu?"

D.J. başıyla onayladı.

"Ama olmadı çünkü kendini engelledin. Yani bunun benim performansımla bir ilgisi yoktu."

D.J. gözlerini açtı ve öfkeyle ona baktı. "Her şeyin merkezine kendini oturt-

mak zorunda mısın?”

“Elimde değil,” dedi Quinn onun karnını okşamayı sürdürerek. “Gergin olmanı anlayabiliyorum, senden istediğim tek şey bunu deneme konusunda rahat olman. Sadece öylece uzan ve benim seni baştan çıkarmama izin ver.” Ona doğru eğildi. “Sana dokunmak istiyorum. Her yanına. Ellerimle, dudaklarımla, dilimle.”

D.J. içine ani bir heyecan dalgasının yayıldığını hissetti. Ne oluyordu, korku azalıyor muydu?

“Bütün giysilerini tek tek çıkaracağım çünkü seni çıplakken seyretmeye bayılıyorum. Seni öpmeye ayak parmaklarından başlayacağım ve ta ki ikimiz de buna tahammül edemez hale gelene kadar devam edeceğim. Şimdi senden istediğim tek şey rahatça yatman ve bana izin vermen.”

D.J. bütün bedeninin alev alev yandığını hissetti. Beyni uyuşmuş gibiydi. Kendini sırlıslıklaştıran olmuş gibi hissediyordu. Quinn’in bahsettiği şeyi hiç denememiş, kimseye böyle bir şey yapması için izin vermemişti. Yutkundu. “Hoşlanmazsam, durur musun?”

“Elbette. Bırakmamı istemen yeterli.”

D.J. göğsünde bir ağırlık hissiyle yatakta doğruldu. Nefes alamıyordu. Elbette bunun ne olduğunu biliyordu. Bir panik atak krizi geçiriyordu. Üzerindeki pike kaydı. Çıplaktı. Birden önceki gece olanlar film şeridi gibi gözlerinin önünden geçmeye başladı ve neden kriz geçirdiğini kavradı.

Quinn’i uyandırmamaya çalışarak yavaşça yataktan kalktı ve banyoya gidip, kapıyı kapattı. Sonra da iyice öne doğru eğilip, nefes almak için mücadele etmeye başladı. Yavaş yavaş sakinleşmeye başlamıştı. Göğsündeki ağırlık giderek azalıp, panik duygusu daha başa çıkılabilir bir düzeye inerken doğruldu ve musluğu açıp, yüzünü soğuk suyla yıkadı. Banyodaki küçük gece lambası çıplak bedenini aydınlatıyordu. Ne vücudunu görmek ne de önceki akşam olanları düşünmek istiyordu.

Önceki akşam...

Tanrım, önceki akşam muhteşemdi. İnsanı dehşete düşürecek kadar mükemmel, insanın hayatını tamamen değiştirecek kadar harikaydı. Yaşamını öldürerek kazanan bir adam nasıl bu kadar şefkatli davranabilirdi? Nasıl olmuş da bu işi yaparken ruhunu kaybetmemişti? Birden nefesini tuttu. İşte ondaki, kendisini en çok etkileyen özellik buydu. Quinn biliyordu. Korkularını biliyordu ve yenmeye çalışmıştı. Peki, ama neden? Normal olarak erkekler yatakta sadece kendileriyle ilgilenmezler miydi? Neden Quinn o kadar zaman sabır ve çaba göstermişti? Neden? Birden yanaklarından yaşlar akmaya ve hıçkırmaya başladı. Tanrım! Neler oluyordu. Bir kez daha hıçkırınca havluyu yüzüne bastırdı. Nesi vardı? Hiç ağlamazdı ki, ağlayamazdı ki...

Bedeni sarsılıyor, gözyaşları sel gibi akıyordu, hıçkırmaktan adeta boğazı yırtılıyordu. Neden ağladığını ve neden kendini kontrol edemediğini bilemiyordu. Artık kendini tanıyamıyordu. Sanki binlerce parçaya ayrılıyor gibiydi.

Birden banyonun kapısı açıldı ve Quinn içeri girdi.

D.J. onu görünce kendini aşağılanmış gibi hissederek, utanç içinde arkasını döndü ama kaçabileceği bir yer yoktu.

Quinn onu omuzlarından tutup kendine doğru çevirdi, havluyu yavaşça çekip yere bıraktı ve onu kollarıyla sıkıca sardı.

D.J. kontrolsüzce ağlamaya devam ediyordu.

Quinn onun saçlarını okşuyor, usulca bir şeyler mırıldanıyordu.

D.J. başka ne yapacağını bilemeden ona sarıldı. Quinn artık kendisi için sıcak, güçlü ve güvenilir bir sığınaktı. Alnındaki yumuşacık dudakları içini ısıtıyor, yüreğinin ritmik atışları sakinleşmesine yardım ediyordu. Takati tamamen tükene-ne, içi tamamen boşalana kadar ağladı, ağladı. Ve sonunda, belki birkaç dakika, belki birkaç saat sonra bilemiyordu ağlaması hafifledi. Halen nesi olduğunu anlamıyordu belki de Quinn'le sevişmelerinde vücudunun boşalması tüm duygularının da boşalmasına neden olmuştu.

Quinn onu yavaşça kucakladı, yatağa götürüp yatırdı, üstünü örttü ve yanına uzanıp, ona sınıksız sarıldı.

D.J. güneş ışınlarıyla uyanıp, saatin dokuza geldiğini görünce şaşırdı. Hiç bu saate kadar uyumazdı. Hastayken bile. Ve Quinn'i düşünmüş, giyinmiş, gazetesini okurken görünce daha da şaşırdı. O bütün bunları yapmıştı ve kendisi uyanmamıştı öyle mi?

"Günaydın. Kahvaltı istedim. Sanırım birkaç dakikaya kadar gelir," dedi Quinn.

D.J. kendini Quinn'in soracağı sorulara hazırlamaya çalıştı ama herhangi bir soru gelmedi. Bu tuhaf değil miydi? Bu konuda konuşmak istemiyor muydu? Aslında bu hem memnun edici hem de korkutucuydu. Onun önünden çıplak bir halde geçmek istemiyordu ama banyoya da gitmek zorundaydı. Mecburen yataktan kalktı ve banyoya yöneldi.

Yanından geçerken Quinn onu durdurdu ve elini çevirip, avucunu içini öptü. "Teşekkür ederim."

Hepsi bu kadardı işte. Sadece bir teşekkür. D.J. göğsünde yine bir ağırlık hissetti ama bunun panik atakla alakası yoktu. Ne yaptığının farkına bile varmadan eğilip ona sarıldı. "Quinn, ben..."

Quinn onun yanığını okşadı. "Biliyorum Daisy Jane. Ben de. Şimdi gidip duşunu al hadi."

D.J. doğrulup banyoya yöneldi. Quinn'in ne demek istediği hakkında en küçük bir fikri yoktu ama yine de kendini çok mutlu hissediyordu. Çok güzel bir gün olacaktı, bundan emindi.

~ ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

“SEKS yaptık,” dedi D.J. Rebecca’nın mutfağına girer girmez.

“Nasıldı peki? Bence Quinn’in avcı içgüdüleri yatak odasında epeyce işe yarıyordur. Haklı mıyım?”

D.J. öfkeyle arkadaşına baktı. “Bu hiç de komik değil. Burada hayatımdan söz ediyoruz.”

“Hayatlarımızda mizah yoksa neye yarardı ki?”

D.J. başını iki yana salladı. “Haklısın. Korkunç davrandığımı, mantıksız konuştuğumu biliyorum ama neler olduğunu bir bilsen... Yani gerçekten neler olduğunu bir bilsen...” Birden sustu. Daha fazla konuşmak istemiyordu. Arkadaşına her şeyi anlatmayacaktı ama hiç bir şey söylemezse de Rebecca olanların ne denli korkunç şeyler olduğunu nasıl anlayacaktı? Neler hissettiğini nasıl bilecekti? Bir an nefesini tutup, kendini hazırladı. “Ağladım.”

Rebecca arkadaşının karşısına oturmuş, kahvesini yudumluyordu. “Öyle mi?”

D.J. ayağa fırladı. “Bu kadar mı yani? Sana ağladım diyorum Rebecca. Ben, duygusuz, savaşı, cesur, korkusuz D.J. içim çıkana kadar ağladım.”

“O kadar mı muhteşem bir seksti bu?”

D.J. neredeyse bir çılgın atacaktı. “Beni ciddiye almıyor musun sen?”

“Özür dilerim ama bunda bu kadar büyütülecek ne var anlayamadım. Hepimiz ağlarız.”

“Ama ben ağlamam. Ben yalnızken bile ağlamam ve bir adamın önünde ağladım. Buna inanabiliyor musun?”

Rebecca yerinden kalkıp, D.J.’in yanına gitti. “Quinn bir adam değil,” dedi. “O özel biri. Onu önemsiyorsun. Ona güveniyorsun. Onu seviyorsun.” Rebecca içini çekti. “Nihayet doğru adamı buldun işte ve bu harika bir şey.”

D.J. donmuş kalmıştı.

Onu seviyorsun.

Sevmek mi? Birini sevmek mi? “Bu mümkün değil. Ben hiç kimseyi sevmem.”

Rebecca omzunu silkti. “Üzgünüm ama bu senin elinde olan, kontrolünde olan bir şey değil.”

D.J. içini yeni bir panik duygusunun sardığını hissetti. Bu ihtiyacı olabilecek en son şeydi. “Yapamam.”

“Yaparsın ve bence son derece de iyi bir adam seçtin. Canına okuyamayacağın kadar güçlü ama bir o kadar da şefkatli. İkinizin bir sürü ortak yanınız var. Bence

o, senin için kusursuz biri.”

D.J. kendini sırtından vurulmuş gibi hissediyordu. “Hayır,” dedi ve arabasının anahtarlarını aldı. “Artık gitmem gerek.”

“Bekle,” diye seslendi Rebecca. “Bak, bunda korkacak bir şey yok. O, seni incitmeyecek!”

D.J. arabasına doğru koştu, biner binmezde motoru çalıştırdı. Aşk mı? Hayır. Asla böyle bir riski göze alamazdı. Yapamazdı. Hele Quinn gibi bir adamla asla olmazdı. O çok hızlı, çok güçlü, çok amansız biriydi.

D.J. bacağına, Quinn’in koluna doğru savurdu.

Quinn onun tekmesindeki güce hayret etti ama bir şey söylemedi. D.J. derse başladıklarından beri epeyce saldırgan davranıyordu ama iki gün önce olanlardan sonra onu suçlayamazdı. Kendisi de henüz olanlara alışmaya çalışıyordu. Onu baştan çıkarmıştı. Muhteşem bir gece geçireceklerine dair umutları vardı ama bu kadarını kendisi de beklemiyordu. Daha önce hiç bir kadınla yaşamadığı bir yakınlığı onunla yaşayacağını hiç tahmin etmemişti ve şayet yanlış anlamadıysa, D.J. de kendisiyle aynı sorunu yaşıyordu. O gecenin sabahında kahvaltısını bile doğru dürüst yapmadan çıkıp gitmişti ve bir daha görüşmemişlerdi. Onu arayıp, aramama konusunda tereddüt etmiş sonra ona zaman zamanın doğru olacağına karar vermişti. Böylece de görüşmeleri bu programlanmış ders saatine kalmıştı.

D.J. ağırlığını diğer bacağına verip yeni bir tekme savurdu ama bu kez Quinn yana çekilince, boş bulunup mindere düştü.

Quinn kalkmasına yardım etmek için elini uzattı.

D.J. onun elini görmezden gelerek ayağa kalktı.

Quinn onun bu tavırlarına hiç şaşırıyor, her bir hareketi neden yaptığını biliyordu. Neden geri çekildiğini, neden saldırgan bir tutum takındığını, neden ağladığını biliyordu. Onun gözyaşlarının, yıllarca kendini kontrol etmekten kaynaklandığını biliyordu. Bunca yıldır kendisini anlayacak, olduğu gibi kabul edecek birini bulup bulamayacağını merak etmişti ve D.J.’in huysuz, zor, korkak, panik atak geçiren biri olması umurunda bile değildi. Kendisi de fazlasıyla korkmuş biriydi ve birlikte iyileşebilirlerdi.

D.J. onun etrafında dolanıp, yeni bir atağa hazırlandı ve Quinn’in tam karnına bir tekme savurdu. Bir kadın olabilirdi ama erkek gibi tekme savurabilirdi.

Quinn darbenin etkisiyle bir an nefes alamadı ve bir adım geriledi.

D.J. döndü ve bir tekme daha savurdu,

Quinn bu kez onun bacağına yakaladı ama onu yere düşürmek yerine bacağına çekmesine izin verdi. “Tamamdır.”

“Ne?”

“Bitti.”

“Neden, yeterince çalışmadık ki.”

“Ben çalıştım.” Quinn mini buzdolabına gidip bir şişe su aldı.

“Çünkü gittikçe güçleniyorum ve sen buna dayanamıyorsun, öyle değil mi?”

Quinn ona baktı. Minderin ortasında ellerini beline koymuş duruyordu. Yüzü kızarmıştı, enerji doluydu, yerinde duramıyordu ve her an dövüşmeye hazırды. “Sen şu an antrenman falan yapmıyorsun,” dedi son derece sakin bir tavırla. “Kızgın olduğun için buradasın ve muhtemelen benden çok kendine kızgınsın ama elbette ben daha kolay bir hedefim.”

“Psikoloji eğitimi almış bir katil olduğunu bilmiyordum. Analizin için teşekkürler.”

Quinn şişenin kapağını açtı ve bir yudum su içti. Böylelikle onun yaptığı duygusal saldırının, kendisinde yarattığı tahribatı giderecek zamanı kazanmıştı. D.J. nereden vuracağını çok iyi biliyordu. Evet, bir katildi. Bu gerçeği vatanseverlik hikâyeleriyle süsleyebilirdi ama gerçek gerçektir ve gerçeklerden kaçamazdı. “Buradan gidiyorum,” diyerek kapıya yöneldi.

“Çünkü kalıp dövüşmüyorsun, öyle değil mi? Sorun nedir Quinn? Korkuyor musun? Ama ben alt tarafı bir kadıyım. Senin gibi bir profesyonel için bir sorun oluşturmam mümkün değil. Hadi ama beni kolayca alt edebilirsin.”

Quinn durup, ona doğru döndü. “Bunu neden yapıyorsun? Seninle eşsiz bir şey paylaştık, bunu neden mahvetmek istiyorsun?”

D.J. ona yaklaştı. “İstediğim tek bir şey var o da seni yenmek ve senden daha güçlü olduğumu kanıtlamak.”

Ve daha Quinn ne yapacağına karar veremeden D.J. onun üstüne atıldı. Quinn yana çekildi ve onun tekmesinden kurtuldu. D.J. bu sefer de yumruk savurmaya başladı ama Quinn ellerini yumruk yapıp yüzünü korudu ama bir anda sendeleyince kolu kontrolsüzce savruldu ve neredeyse D.J.’in yüzüne vuruyordu.

Quinn birden geri çekilerek, “Neler oluyor,” diye bağırdı. “Ne yaptığını sanıyorsun sen?” Yoksa D.J. ona vurmasını mı istiyordu? Bunun için mi kendisini kışkırtıp duruyordu?

“Hadi vursana bana! İstediğin bu değil mi? Hadi vur!” diye bağırdı D.J.

Quinn, D.J. kendisine silah doğrultsa bu kadar şaşırmasdı. İçinden bir küfür savurdu ve geri çekildi. Bu kadın nasıl bir oyun oynuyorsa oynasın, bunun bir parçası olmayacaktı.

“Vursana!” dedi tekrar D.J.

Quinn başını iki yana sallayarak, “Üzgünüm,” dedi.

“Özür dileme alçak! Sadece yap işte!”

“Yapamam. Yapmam. Ve bütün bunlar, hepsi benim hatam. Birlikte neler paylaşabileceğimizi görmenin senin için yeterli olacağını sanmıştım ama yanıltılmışım. Ben, senin hayaletlerinle dövüşmem D.J. ve bunu sen de başaramazsın.”

“Sen neler saçmıyorsun?”

“Önceki gece ikimizi de sarsacak kadar yakınlaştık.”

“Bunu ancak rüyada görürsün.”

Quinn ona aldırmadı. “Ben de korktum ama senden farklı olarak ben uzaklaşmak istemedim. Seni önemseydiğimi söylemekten kaçınmıyorum ve aramızda özel

bir şeyler olduğunu kabul ediyorum.”

“Özel hiçbir şey yok,” diye bağırdı D.J. “Hiçbir şey yok.”

“Sanırım haklısın. Ben hata yaptım.” Quinn onun ellerini tuttu. “Az önce ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Sana vurmanı istedin çünkü eğer vursaydım, çekip gitmen kolaylaşacaktı. Eğer vursaydım, kafanda yarattığın o erkeklerden bir farkım kalmayacaktı ve sen de haklılığını ispatlamış olacaktın, böylece de beni bir daha düşünmene gerek kalmayacaktı.” Quinn onun ellerini bıraktı. “Senin işini kolaylaştıracağım D.J. ve şeytanlarınla karşılaşmana neden olmayacağım. Buradan gidiyorum.”

“Korkak.”

Quinn başını iki yana salladı. “Ne yazık ki bunca zamandır senin için yeterince iyi olup olmadığını düşünmekten, senin benim için yeterince iyi olmadığını görememişim.”

D.J.’in yüzü bembeyaz oldu.

Quinn omzunu silkti ve kapıya geldiğinde durakladı. “On beş yaşından beri hiç kavga etmedim ve hayatımda hiçbir kadına vurmadım. Aslında bunu söylemeye gerek yok çünkü sen bunu zaten biliyorsun. Gerçi bunda bir önemi yok çünkü sen beni tanımadan önce bana güvenmeme konusunda kararını vermiştin zaten. Sen kimseye güvenmiyorsun ve ben de en kötüleriyim çünkü ben çok güçlüyüm. Sen risk almak istemiyorsun.”

“Beni yargılamaya hakkın yok. Benim hayatımı sen yaşamadın.”

“On bir yaşındaki o kız değilsin artık. Bunu göremiyor musun?” Quinn ne diye nefesini tükettiğini bilmiyordu. Nasılsa dinlemiyordu. “Kendine bir sığınak yapmışsın ve kimsenin içeri girmesine izin vermiyorsun. Böylece canının yanmayacağını sanıyorsun. Peki, sen buna yaşamak mı diyorsun? Ben bütün korkularımı, alışkanlıklarımı, işimi bırakıp yeni bir hayata başlamaya hazırım, ya sen... Sen neden yapamıyorsun? Birbirimiz için yaratıldığımızı sanmıştım ama sen bütün hayatın boyunca tüm erkeklerin baban gibi olduğunu sanıp, onlardan kaçınmışsın. Ama ne olmuş biliyor musun D.J. sen, o baban olacak adamdan hiç kurtulamadığın gibi, ona dönüşmüşsün. Tıpkı baban gibi sadece zorbalık yapabileceğin insanlarla ilgilenir olmuşsun.”

D.J. onun gidişini sessizce izledi ve olduğu yere çöküp kaldı. Hayır, Quinn yanlıyordu. Kendisi hakkında söyledikleri doğru değildi. Belki bazı doğrular vardı. Tanrım! Hepsı doğruydı. Quinn tüm gerçekleri yüzüne karşı söylemişti ve kendisinden iğrenmesine neden olmuştu.

“Babam beni ve annemi döverdi. Bir gün ben okula gittikten sonra annem önce babamı, sonra kendini öldürdü.”

“Çok üzülüm hayatım.”

D.J. başını salladı. “Ama şaşırmadın.”

Rebecca omzunu silkti. “Derin yaraların olduğu anlaşılıyordu. Çocuklarına

böyle şeyler yapan insanları anlamama imkân yok. Niçin böyle davranıyorlar? Niçin bu kadar hasta olduklarını fark edip tedavi olmuyorlar? Annen ne hakla seni terk edip ölmeyi tercih edebilmiş? Seni alıp babandan kaçabilirdi. Tanrım! Bu tür şeyler beni çok üzüyor.”

“Beni düşünerek üzüldüğün için çok teşekkür ederim. Senin arkadaşlığının benim için olan anlamı çok büyük.”

Rebecca uzanıp D.J.’in elini tuttu.

“Yanıldım,” diye fısıldadı D.J. “Ona inanmamakla hata ettim. Korktum.”

“Evet, hata yaptın, hepimiz yaparız ve Quinn de seni zorbalıkla suçlayarak hata yaptı. Sen bir zorba değilsin D.J.”

“Tam olarak babam gibiyim. Etrafımda sadece kontrol edebileceğim insanların olmasına dayanabiliyorum.”

“Yani şimdi bu, beni de kontrol edebildiğin anlamına mı geliyor? İşte bunda çok yanılıyorsun hayatım. Bu arkadaşlıkta güçlü olan benim. Kontrolde bende.”

D.J. şaşkınlıkla bakıyordu.

Rebecca bir kahkaha attı. “Nedenini mi merak ediyorsun? Çünkü ben hayatından çok memnun, mutlu bir kadını ve bu dünyada bundan daha büyük bir güç yoktur.”

D.J. onun ne demek istediğini anlamıştı. Kendisi korku için de varlık mücadelesi verirken, Rebecca hep sevgi ve umut dolu yaşamıştı. Son bir haftayı hep kendisiyle ilgili çirkin gerçekleri keşfederek geçirmişti. “Nasıl farklı biri olabileceğimi bilmiyorum,” diye fısıldadı.

“Sen çoktan değişmeye başladın Daisy Jane,” dedi Rebecca ona göz kırparak.

“Sana gerçekleri anlattığıma inanamıyorum zaten.”

“Bana açılmış olmandan çok etkilendim ve bu arada isminin sadece baş harflerini kullanmanı anlayışla karşıladığımı da söylemeliyim. Neyse, şimdi şaka bir yana ben her zaman senin yanıdayım ama şu an senin asıl sorunun Quinn, öyle değil mi?”

“Beni önemsediyini söyledi ve her davranışıyla beni önemsediyini gösterdi ama onu kaybettim.” D.J. gözlerinden akan yaşları elinin tersiyle sildi. “Ona o kadar korkunç şeyler söyledim ki beni asla bağışlamaz.” Aradan bir hafta geçmişti ve süre boyunca her sabah acaba bu gün Quinn’den bir haber alabilecek miyim diye meraklanarak uyanmıştı ama hiçbir haber alamamıştı. Onu suçlayamazdı. “Neyse, atlatırım.”

“Yani hâlâ onu sevdiğini kabullenmiyorsun, öyle mi?”

D.J.’in bunu kendisine itiraf etmesi bile üç gününü almıştı, bir başkasına itiraf etmesi ise nerdeyse imkânsızdı.

“Cevap bekliyorum D.J.”

D.J. başını hafifçe salladı. “Onu seviyorum ve şu atlatma kısmının epey zaman alacağını biliyorum. O, benim başıma gelen en güzel şeydi ve onu elimden kaçırdım.”

“Yani o gitti mi?”

“Evet. Bir ara Gage’i aramayı ve onun nereye gittiğini sormayı düşündüm ama çok korktum.”

“Gage’in, Teksas’a döndüğünü biliyorsun, değil mi?”

“Evet. Travis söyledi.”

“Gage ve Kari, Kevin ve Haley gittiler. Nash burada. Ve nedenini çok merak ettiğim bir şekilde, Quinn de hâlâ otlolinde kalıyormuş.”

D.J. birden ayağa fırladı. “O burada mı? Quinn hâlâ kasabada mı?”

“Evet. Sence bunun bir anlamı var mı?”

“Bu bir şansım olduğu anlamına geliyor. Tanrım! Sence de öyle değil mi?”

Rebecca da ayağa kalktı. “Bence de öyle ama sana bir tavsiye. Günlerdir duş almadın. Onun yanına gitmeden önce temizlen ve kadınca bir şeyler giy. Erkekler bunu sever.”

İki saat sonra D.J. boy aynasında kendini inceliyordu. Normalde hiç oyalanmadan Quinn’in yanına giderdi ama bu kez Rebecca’nın tavsiyelerini dinlemişti. Artık gitmek için hazırды ama Quinn’in karşısına geçip söyledikleri için özür dileyebilecek miydi? Quinn bunu yapması için kendisine şans tanıyacaktı mıydı?

Quinn tişörtünü bayula attı. Bir hafta boyunca belki D.J. gelir diye umutla beklemişti. Belki D.J. olaylara kendisinin baktığı açıdan bakmayı başarabilirdi ancak umutları boşa çıkmıştı. Artık Glenwood’ta kalması bir neden yoktu. Travis ve diğer kardeşleri burada kalması için kendisini ikna etmeye çalışmışlardı ama D.J. bu kadar yakındayken burada kalamazdı. Onunla aynı kasabada aynı havayı teneffüs ederek ama onsuz yaşayamazdı. Sonunda aradığı kadını bulmuştu ama ne yazık ki duyguları karşılıksız kalmıştı. Banyoya gidip, tıraş çantasını toplamaya başladığı sırada kapısının çalındığını duydu. “Geliyorum,” diyerek kapıya yöneldi ve açmasıyla afallayıp kalakalması bir oldu.

Karşısında duran bu kadın D.J. miydi? Bu mini etekli siyah deri elbiseli, topuklu siyah pabuçları olan, muhteşem yüz hatlarını iyice belirginleştiren makyajıyla olağanüstü güzel görünen kadın D.J. miydi? Tanrım! Bir seks ilahesini andırıyordu.

D.J. hiç bir şey söylemeden içeri girdi ve kapıyı kapattı. “Hata yaptım hem de her konuda. En kötüsü de sana korkunç şeyler söyledim ve seni üzdüm. Ben tam bir sersemim. Özür dilerim.”

Quinn kapıya yaslanıp kollarını kavuşturdu. “Devam et.”

“Korkmuştum. Kızgındım. Paylaştıklarımız ve hissettiğim şeyler beni dehşete düşürmüştü. Benimle ilgili söylediklerinde haklıydın. Bana karşı çok anlayışlıydın ve ben bunun nedenini hâlâ merak ediyorum. Neden beni dert ettiğini, neden çekip gitmediğini merak ediyorum.”

“Dışarıda senin gibi bir kadın daha yok. Nasıl gidebilirdim ki?”

D.J.’in bakışlarındaki korku bir anda kaybolmuştu. “Gerçekten böyle mi düşü-

nüyorsun? Oysa ben, geçmişini önemsemediğim için benimle olmak isteyebileceğine karar vermiştim. Sen iyi bir adamsın ve yapmış olduğun iş bunu değiştiremez. Tamam, benden güçlü olduğumu kabul ediyorum ama önemsemiyorum, çünkü sen, beni asla incitmezsin.”

Quinn, sonunda D.J.’in birbirleri için yaratılmış olduklarını anlamasına sevinmişti. Bu muhteşem bir gelişmeydi. Ona doğru bir iki adım attı. “Yani ne demek istiyorsun Daisy Jane?”

“Yani geçen hafta bizim birbirimize uygun olduğumuza dair söylediğin sözlerle katılıyorum demek istiyorum.”

“Ben sana, seni sevdiğimi söylemeye çalışıyordum.”

D.J. birden gülümsedi. “Ben de sana seni sevdiğimi söylüyorum. Ve eğer sen bunu kısa süreli bir beraberlik için söylemediysen, geçmişlerimizden arınıp, birlikle tertemiz bir gelecek kurabileceğimizi de söylüyorum.

Quinn onu kendine çekip uzun uzun öptü.

“Ben elbette sonsuza dek sürecek bir birliktelikten söz ediyordum. Ben, seninle evlenmek istiyorum.” Quinn birden kahkahalar atarak gülmeye başladı. “Tanrım! Hiçbir şey için olmasa bile, sırf papazın senin ismini ilan edişini duymak için seninle evlenirdim.”

“Artık o kadar mutluyum ki, geçmişim gibi ismim de umurumda değil,” diyen D.J. onun dudaklarına bir öpücük kondurdu. “İstersen benim işimi birlikte yaparız ve daha fazla çocuk kurtarırız. Hem...”

Quinn, onu sıcak bir öpücükle susturdu. “Seni bulduğuma inanamıyorum.”

“Ben seni buldum, ormanda seni yakalayan bendim.”

Quinn gülümsedi. “Evet, beni sen yakaladın.” Sonra da elleri onun kalçalarına doğru kaydı. “Acaba bu elbisenin altında şeffaf bir çamaşır var mı?”

“Ah... Çok üzgünüm ama içimde hiç çamaşır yok.”

“Tanrım! Sen, benim kadınımsın.”

Bu sözler, Daisy Jane’in vücudunun baştan ayağa titremesine neden oldu ama bu kez korkudan değil, karşısındaki adama duyduğu arzudan titriyordu. Evet, işte tam olarak bunu istiyordu, onun kadını olmak istiyordu. Quinn’in kadını olmak istiyordu.

